Frances Hodgson Burnett

Lille Lord Fauntleroy

Frances Hodgson Burnett

Lille lord Fauntleroy

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Frances Hodgson Burnett: *Lille lord Fauntleroy* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Frances Hodgson Burnett: *Lille lord Fauntleroy* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of*

art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. En stor overraskelse

Cedric selv vidste ikke et levende ord om det, der var aldrig så meget som blevet nævnet noget lignende i hans nærværelse. At hans papa havde været en englænder, vidste han, fordi hans mama havde sagt ham det, men så var denne papa død, da han endnu var en ganske lille dreng, og han kunne slet ikke huske andet om ham, end at han havde været meget høj, haft blå øjne og en lang, smuk knebelsbart, og at det havde været morsomt at ride rundt i stuen på hans skuldre.

Efter faderens død havde Cedric så gjort den opdagelse, at det var allerbedst slet ikke at tale med mama om ham. Da faderen blev syg, var Cedric blevet bragt bort, og da han igen kom hjem, havde alt været forbi, og hans moder, der også havde været meget syg, begyndte netop igen at sidde i sin lænestol ved vinduet; men hun var bleg og mager, og de små, lystige smilehuller var forsvundet fra hendes smukke ansigt; hendes øjne så så store og bedrøvede ud, og hendes kjole var helt sort.

"Hjertenskær," sagde Cedric – således havde hans papa altid kaldt hende, og den lille dreng gjorde som han – "Hjertenskær, har papa det nu bedre?" Han følte, hvorledes hendes arm sitrede, vendte pludselig sit lokkede hoved og så hende ind i ansigtet, og da han så hende således, var han til mode, som om også han selv snart skulle begynde at græde.

"Hjertenskær," spurgte han endnu en gang, "har papa det godt?"

Og så indgav hans lille, kærlige hjerte ham pludselig at slynge begge armene om moderens hals og kysse hende atter og atter

og presse sin bløde, varme kind ind til hendes, og hun trykkede sit ansigt mod hans skulder og holdt ham omslynget, som om hun aldrig ville slippe ham mere, og så græd hun så bitterligt.

"Ja, han har det godt," sagde hun hulkende, "han har det helt, helt godt, men vi to – vi har slet ikke andet på Jorden end hinanden. Ikke en menneskesjæl ellers."

Så lille han var, havde han dog begrebet, at hans store, smukke, unge papa ikke mere ville komme igen, at han var død, som han også allerede havde hørt det om flere andre folk, skønt han ikke rigtig vidste, hvad det var for en sælsom ting, der altid havde så stor hjertesorg i følge, og da hans moder altid kom til at græde, når hun talte om papa, kom han i al stilhed på den tanke, at det var bedre ikke at tale om ham, og lidt efter lidt fandt han også ud af, at det var bedre ikke at lade hende sidde roligt og stirre ud af vinduet eller ind i kaminilden. Bekendte havde han og hans moder ikke mange af, og man kunne kalde deres liv meget ensomt, skønt Cedric ikke havde nogen anelse om det, før han blev ældre og man så sagde ham, hvorfor de ikke fik besøg. Han fik så at vide, at hans mama var forældreløs og havde stået ganske alene i verden, da hun blev hans papas kone. Hun var meget smuk og havde levet som selskabsdame hos en gammel, rig dame, der ikke havde været god imod hende. En dag havde kaptajn Cedric Errol, der aflagde en visit hos den gamle dame, set den unge pige ile op ad trappen med tunge dråber i de lange øjenvipper, og hun havde set så uskyldig og bedrøvet og vidunderlig sød ud, at kaptajnen slet ikke kunne glemme det igen. Så var der sket mange slags mærkelige ting, de havde lært hinanden at kende og holdt rigtig meget af hinanden og blev mand og kone, skønt dette ægteskab pådrog

dem mange personers mishag. Mest vred over det var kaptajnens fader, der levede i England og var en meget rig og fornem herre af lidenskabeligt gemyt og på forhånd heftigt indtaget mod Amerika og amerikanerne. Kaptajn Cedric var tredje søn og havde altså for sin del liden udsigt til sin slægts titel og umådelige godser.

Men naturen fordeler ikke sine gaver efter førstefødselsretten, og det kan hænde, at tredje søn er i besiddelse af ting, der er nægtet de to ældre. Cedric Errol havde et smukt ansigt, en kraftig, slank, elastisk skikkelse, en klar latter og en blød, glad stemme; han var tapper, frimodig og havde det bedste hjerte i verden, og det var, som om han var i besiddelse af en trolddomsmagt, der drog alle menneskers hjerte til ham. Således var det ikke med de to andre brødre; hverken den ene eller den anden var smuk, begavet eller godhjertet. Da de kom i skole i Eton, gjorde de sig almindelig forhadte dér, på universitetet læste de lidt eller intet, bortødslede tid og penge og vandt ingen venner. Hvad faderen oplevede af dem, var skuffelser og ydmygelser; arvingen til hans ædle navn gjorde det ingen ære og tegnede til ikke at blive andet end et egenkærligt, ødselt, ubetydeligt menneske uden nogen som helst ridderlige dyder. Det var bittert for den gamle herre, at den søn, der kun indtog den yngstes ubetydelige stilling og kun ville få en meget beskeden formue, besad alt, hvad der fandtes i hele familien af talent, elskværdighed, kraft og smukt ydre. Undertiden var han nær ved at hade den friske unge svend, der understod sig i at besidde alle de gode ting, der dog med ret og skel burde have fulgt med den stolte titel og den herlige besiddelse, og dog hang hans egensindige, stolte, gamle

hjerte i al hemmelighed uendelig meget netop ved denne yngste. I et anfald af harme var det, at han havde sendt ham til Amerika, Cedric skulle en tid lang bort fra hans øjne, for at han ikke ved den stadige sammenligning skulle ærgre sig endnu mere over de to ældstes opførsel, der den gang netop gjorde ham ærgrelser nok.

Men næppe havde sønnen været et halvt år borte, førend den gamle herre følte længsel efter ham og sendte ham befaling til at vende hjem. Dette brev krydsedes med et fra den unge mand, i hvilket han meddelte om sin kærlighed til den unge, smukke amerikanerinde og om sin hensigt at ville gifte sig med hende. Dette brev satte greven i det mest ustyrlige raseri. Hvor forfærdelige hans vredesudbrud hele livet igennem havde været, så var de dog for intet at regne mod det raseri, der nu brød løs ved modtagelsen af kaptajnens brev, og hans kammertjener, der netop var i værelset, troede, det ville ende med et slagtilfælde. En hel time rasede han som et vildt dyr, så satte han sig hen og skrev til sin søn, han forbød ham nogen sinde igen at sætte sin fod i nærheden af sit gamle hjem eller at skrive til sin fader eller sine brødre; han kunne leve og dø, hvor det behagede ham og som det behagede ham, fra sin familie var han adskilt for stedse og nogen hjælp eller understøttelse fra sin faders side måtte han aldrig gøre regning på.

Kaptajnen var dybt bedrøvet over dette brev. Han hængte ved England og elskede det smukke hjem, hvor han var født; han holdt endog af sin hidsige, despotiske, gamle fader og havde altid i stilhed delt hans bekymringer, men han var sig fuldkommen bevidst, at han efter dette ikke havde noget mere at vente af ham.

Først vidste han næppe, hvad han skulle begynde på, for han var jo ikke opdraget til arbejde og havde ingen anelse om forretninger, men han var modig og bestemt; han opgav sin stilling i den engelske armé, fandt efter mange besværligheder ansættelse i New York og giftede sig. Forskellen mellem hans tidligere og nuværende liv var stor, men han var ung og lykkelig og håbede ved strengt arbejde at kunne grunde sig en fremtid. Han beboede et lille hus i en rolig, afsidesliggende gade, og der blev hans lille dreng født, og alt var så simpelt og beskedent, men fornøjeligt og venligt, så at han ikke et eneste øjeblik angrede at have ægtet den rige dames smukke selskabsdame, fordi hun var en sød, ung skabning, der holdt af ham, som han af hende. Hun var virkelig og i sandhed også en sød skabning, og den lille dreng lignede fader og moder, og selv om han var født i et tarveligt, afsidesliggende hjem, lod der ikke til at have eksisteret et lykkeligere barn i hele verden. For det første var han altid rask og munter og gjorde ingen møje eller besvær, for han havde et så kært, lyst sind og var et så elskværdigt lille menneske, at alle måtte være glade for ham, og med alt det var han så smuk, at man måtte vedblive at se på ham som på et vidunderligt dejligt billede. I stedet for at komme til denne verden som en lille, skaldet baby, holdt han sit indtog som verdensborger med en fylde af bløde, silkeagtige, guldglinsende hår, der efter seks måneders forløb krusede sig i lette krøller om hans lille hoved; han havde store, brune øjne, lange øjenvipper, et sødt lille ansigt og kraftige lemmer, så at han, da han var ni måneder, pludseligt begyndte at stoltsere omkring på sine lige, raske ben, og var tilmed så artig en baby, at det var en hel fornøjelse at gøre hans bekendtskab. Han syntes at gå ud fra, at

ethvert menneske var hans ven, og talte nogen med ham, når han i sin barnevogn var ude på gaden, så plejede han først ganske alvorligt at se på den ubekendte med sine store, brune øjne, og så hilse denne med et strålende smil. Deraf kom det også, at der i hele nabolaget ikke var en menneskesjæl – ikke engang urtekræmmeren på hjørnet, og han var som bekendt det groveste menneske under Guds sol – der ikke havde deres glæde af at se ham og tale til ham, og fra måned til måned blev han smukkere og livligere.

Da han var stor nok til at kunne gå ud med sin barnepige i en kort, hvid kjole og med en stor hvid hat på det krøllede hår, vakte han almindelig opsigt, og pigen fortalte altid mama lange historier om damer, der havde ladet deres vogne holde og var steget ud for at tale med ham, og som havde været ganske henrykte, da han på sin morsomme, ugenerte måde havde pludret med dem, som om de var gamle bekendte af ham. Den sælsomt ligefremme måde at slutte venskab på med enhver, gav ham en ganske ejendommelig ynde. Han var en åben, tillidsfuld natur, og hans lille, varme hjerte ville, at alle skulle være lige så vel til mode som han selv, det var det, der så mærkværdig hurtigt lod ham forstå følelserne hos alle, der omgav ham. Måske dette karaktertræk også havde udviklet sig mere, fordi han altid levede sammen med en fader og en moder, der var kærlige, gode og virkelig dannede; aldrig hørtes i hans hjem et uhøfligt eller råt ord; han blev behandlet med kærlighed af enhver, og så strømmede også hans barnehjerte over af kærlighed til og velvilje overfor andre. Han havde altid hørt sin moder blive tiltalt med søde kælenavne og derfor talte han altid således til og om hende, han havde altid set, hvor kærligt og

ængsteligt hans fader vågede og skærmede om hende, og derfor lærte han, ganske naturligt også at sørge for hende. Og da han nu vidste, at hans papa ikke ville komme tilbage, og så, hvor bedrøvet hun var, da opstod der ubevidst i hans lille hjerte den følelse, at han nu måtte gøre alt, for at gøre hende lykkelig. Vel var han kun et lille barn, men det var denne følelse, der var vågen i ham, når han klatrede op på hendes knæ og kyssede hende og trykkede sit lokkede hoved mod hendes kind, eller når han bragte hende sine billedbøger og sit legetøj til at se på, eller tavs og ubevægelig sad lænet op til hende, når hun lå på sofaen. Han var ikke gammel nok til at finde på andre trøstemidler, men han gjorde sit bedste, og han selv havde ingen anelse om, hvor godt hans måde at være på gjorde det stakkels ensomme hjerte.

"O, Mary," hørte han en dag sin moder sige til den gamle pige. "Jeg er vis på, at han på sin måde prøver at hjælpe og trøste mig. Undertiden ser han på mig med store, forundrede øjne, fulde af den dybeste kærlighed, som om det gjorde ham rigtig ondt for mig, og så kommer han hen og klapper mig eller viser mig noget. Han er så mærkværdigt moden, jeg er vis på, at han tænker over, hvad han gør."

Da han voksede til, havde han en mængde forunderlige indfald, der var meget pudsige, og han vidste at underholde sin moder så godt, at hun aldrig længtes efter andet selskab; de spadserede med hinanden, de talte og legede sammen. Han var endnu en ganske lille dreng, da han lærte at læse, og så lå han om aftenen på tæppet foran kaminen og læste for moderen, børnehistorier og eventyr, men undertiden også af rigtige bøger, som store folk læser i, og aviser, og så kunne Mary

mange gange ude i sit køkken høre mrs. Errol le højt ad hans bemærkninger: "Og min sjæl om nogen kunne være forstokket nok til ikke at gøre det," sagde hun senere til urtekræmmeren, "man er nødt til at le over vor dreng, når han taler så gammelklogt. Den aften, da den nye præsident var blevet valgt, kom drengen ind til mig i køkkenet, stillede sig foran ilden med begge hænderne i de små lommer, smuk som et billede, siger jeg Dem, og alvorlig som en dommer i talar. Og så siger han til mig: 'Mary!' siger han, 'valget 'tresserer mig meget!' siger han, 'jeg er 'publikaner, og Hjertenskær også, er du også 'publikaner, Mary?' 'Gør mig ondt,' siger jeg, 'men jeg er nu en smule af det andet parti!' Så ser han på mig så alvorligt, at det ligesom gik mig gennem marv og ben, og siger: 'Mary,' siger han, 'de ødelægger jo landet!' Og siden er der ikke gået en dag, uden at han har prøvet på at få mig over på det andet parti."

Mary var meget henrykt over "vor dreng" og meget stolt af ham; hun havde allerede været dér i huset, da han kom til verden, og siden faderens død var hun kokkepige, stuepige og barnepige, alt i én person. Hun var stolt af den kraftige, bevægelige, lille karl og hans nette manerer, men i særdeleshed af hans glimrende hår, der var redt ned i panden og faldt ned over hans skuldre i lette pagelokker. Hun var på færde både tidlig og silde og sparede ingen umage for at gøre hans små dragter så fine som muligt.

"'Ristokratisk, hm?" plejede hun at sige, "jeg ville nok se den dreng fra Fifth Avenue, der ser sådan ud og sætter sine ben som han! Ethvert menneske, mænd, kvinder og børn ser efter ham, når han har det sorte fløjlstøj på, som vi syede ham af min frues gamle kjole. Og når han slår med nakken, og de lyse lokker

flyver om ham, ser han akkurat ud som en ung lord, det gør han."

Cedric havde ingen anelse om, at han så ud som en ung lord, og vidste i det hele taget slet ikke, hvad en lord var. Den fornemste blandt hans bekendte var urtekræmmeren på hjørnet – den grove mand, der aldrig var grov mod ham. Han hed mr. Hobbs og var i Cedrics øjne en meget rig og indflydelsesrig mand, som han beundrede over al måde; han havde jo så mange ting i sin butik, – blommer og appelsiner, figner og biskuit – og han havde en hest og en vogn. Cedric kunne også godt lide mælkemanden, bageren og æblekonen, men mr. Hobbs var dog den øverste i hans hjerte, og han stod på en så fortrolig fod med ham, at han hver dag besøgte ham og ofte sad længe hos ham og talte med ham om dagens begivenheder. Det var ganske mærkværdigt, hvor meget de to altid havde at tale med hinanden om. Navnlig var den 4. juli et tema, der var uudtømmeligt for dem. Mr. Hobbs havde en meget ringe mening om englænderne, og han fortalte drengen hele historien om løsrivelsen, hvorved fjendens skændighed og tapperheden hos dem, der gjorde opstand belystes med slående eksempler, og sluttelig foredrog han ordret enkelte dele af Uafhængighedserklæringen for ham. Cedric var så spændt og ivrig, at hans øjne lyste, hans kinder glødede, og hans lokker dannede en forvirret masse; hjemme kunne han næppe afvente spisetiden, for at komme til at fortælle sin mama alt, hvad han havde hørt, og således var det ubestrideligt mr. Hobbs, han havde at takke for sin første interesse for politik. Mr. Hobbs var også en ivrig avislæser, og derfor fik Cedric så temmelig alt at vide, hvad der foregik i Washington, og vidste altid, om

præsidenten gjorde sin skyldighed eller ikke. Og ved det sidste præsidentvalg havde de begge været meget ivrige, og havde mr. Hobbs og Cedric ikke været, var det formodentlig gået helt galt med landet. Cedric fik også lov at komme med i et fakkeltog, og mange af fakkelbærerne kunne huske den lille, undersætsige mand med den lille, blonde dreng på sine skuldre og mindes, hvorledes drengen havde svinget med sin lille hue og råbt hurra.

Det var ikke længe efter dette valg – Cedric var da mellem syv og otte år gammel – at den sælsomme begivenhed indtraf, der så aldeles skulle omforme hans liv. Mærkværdigt var det, at han netop den dag havde talt med sin ven om England og dronningen, hvorved mr. Hobbs havde ytret sig meget hårdt om aristokratiet og særlig var gået strengt i rette med de britiske grever og baroner. Det var en smuk, lys morgen, og Cedric var, efter at have leget lidt soldat med nogle kammerater, gået ind til mr. Hobbs for at hvile sig, og havde fundet denne meget harmfuld over et billede i *London Illustrated News*, der gengav en hofceremoni.

"Ja, sådan er det, at de bærer dem ad," sagde han, "men en skønne dag får de det nok betalt, når de, som de træder under fode, rejser sig og kaster hertuger og grever og alt det stads overbord. Det kommer nok, det kommer nok, det skal de få at se."

Cedric sad som sædvanlig og red på den høje kontorstol, med hatten trykket ned i panden og begge hænderne i lommerne.

"Har De kendt mange marquier, mr. Hobbs?" spurgte han ganske alvorlig, "og mange grever?"

"Nej," sagde mr. Hobbs oprørt, "slet ingen. Men jeg kunne nok have lyst til engang at have sådan én her i min butik, så ville jeg gøre det klart for ham, at jeg ikke ville have nogen tyran eller røver siddende her på min biscuitkasse."

Med tilfredsstillet borgerstolthed tørrede han sveden af sin pande og kastede et sejrrigt blik til sin kasse.

"Måske de kun er grever, fordi de ikke ved det bedre," sagde Cedric, i hvis lille hjerte der opsteg en vis medlidenhed med de ulykkelige.

"Fordi de ikke ved det bedre!" sagde mr. Hobbs, "der er du på vildspor, de bilder sig jo netop en god del ind af det, den gøgeæt."

Midt i denne samtale viste Mary sig. Cedric troede først, at hun skulle købe et eller andet til husholdningen, men sådan var det ikke. Hun så meget ophidset ud og var så bleg, som man næsten ikke skulle have holdt det for muligt med hendes teint.

"Kom hjem, min egen dreng, mama vil have det," sagde hun.

Cedric gled straks ned fra sit ophøjede sæde.

"Skal jeg ud med mama?" spurgte han. "God morgen, mr. Hobbs, jeg kommer igen en anden gang."

"Hvorfor er du så bleg?" spurgte han på vejen, "er det varmen, Mary?"

"Nej, nej," sagde Mary, "herre Gud, sådanne ting, der kan passere."

"Har Hjertenskær fået hovedpine af solen?" spurgte den lille mand, der begyndte at blive ængstelig. Men det var heller ikke det. Da de nåede huset, holdt der en vogn udenfor, og der var nogen i dagligstuen hos mama. Mary trak ham hurtigt op af trappen, gav ham hans bedste tøj, den hvide flonelsdragt, på,

bandt det røde skærf om hans liv og børstede hans gyldne hår glat.

"En lord," mumlede hun ved sig selv, "lord var det jo? Og så familien? Lord og greve? Så meget des værre."

Det var virkelig meget sælsomt, men han vidste jo, at hans mama ville forklare ham det alt sammen og så lod han Mary tumle med sig, som hun ville. Da han var klædt om, løb han lige ned ad trappen og ind i dagligstuen. En høj, meget gammel herre, med et skarpt tegnet ansigt, lad i lænestolen, hans mama stod ved siden af, hun var meget bleg, og han kunne se, at hun havde tårer i øjnene.

"Oh, Ceddie," sagde hun, idet hun ilede ham i møde, tog ham i armene og trykkede ham op til sig, "oh, Ceddie, mit eget barn."

Den høje, gamle herre rejste sig, så skarpt på drengen, mens han gned sin kødløse hage med den ene hånd. Indtrykket lod for øvrigt til at tilfredsstille ham.

"Se, se," sagde han langsomt, "det er altså den lille lord Fauntleroy."

2. Cedrics venner

I den uge, der nu fulgte, eksisterede der vist ingen mere forbavset og forbløffet lille fyr end Cedric; hele ugen forekom ham meget sælsom og usandsynlig. Først var der en historie, som hans moder fortalte ham, og som han måtte høre tre eller fire gange for rigtig at forstå den, og som han slet ikke rigtig vidste, hvad mr. Hobbs ville sige til. Historien begyndte med grever; hans bedstefader, som han aldrig havde set, var sådan en, og hans onkel havde været sådan en, eller skulle have været det, hvis han ikke var styrtet med hesten og død; så skulle hans anden onkel være greve, men han var død ganske pludseligt i Rom af feber. Så skulle hans papa have været det, men da han også var død, kom det sluttelig ud, at ingen anden end Cedric skulle være greve og arving efter bedstefaderens død og at han for øjeblikket var – lord Fauntleroy.

Da han fik alt det at vide, blev han ganske bleg.

"Oh, Hjertenskær," sagde han, "jeg ville hellere være fri for at være greve. Ingen af de andre drenge er greve. Kan jeg ikke lade være at være det?"

Men sagen lod ikke til at lade sig omgå, og da han om aftenen sad hos sin mama ved vinduet og så ud i den fattige gade, talte de længe om sagen. Cedric sad på en skammel i sin yndlingsstilling med det ene ben slået hen over det andet, og hans lille ansigt var helt rødt og anstrengt af at tænke. Hans bedstefader ville have, at han skulle komme til England og havde derfor sendt den gamle herre efter ham.

"Jeg ved, at din papa ville have glædet sig over det," sagde hans mama og vendte de smukke, bedrøvede øjne mod vinduet, "hans hjerte var knyttet til hans hjem, og så er der også mange andre ting at betænke, som du ikke kan forstå endnu, barn. Jeg ville være en meget egenkærlig mama, hvis jeg ikke lod dig rejse – men alt det vil du først forstå, når du er blevet voksen."

Cedric rystede vemodigt på hovedet, "det gør mig så ondt, at jeg må tage bort fra mr. Hobbs," sagde han, "jeg er bange for, at han vil savne mig, han og alle de andre."

Da mr. Havisham, der var grev Dorincourts mangeårige sagfører, og havde den mission at bringe lord Fauntleroy til England, næste dag kom igen, fik Cedric meget nyt at vide, men det trøstede ham slet ikke at erfare, at han engang ville blive en meget rig mand og få et slot hist og et slot her, store parker, bjergværker og landejendomme og at han ville blive omgivet af et stort tjenerskab. Han var meget bekymret ved tanken om sin ven mr. Hobbs, og straks efter frokosten opsøgte han, fuld af hjerteangst, denne i hans butik.

Han fandt ham læsende i en avis og trådte meget alvorlig hen til ham; han vidste jo, at det, der var hændet ham, ville være et meget hårdt i slag for mr. Hobbs, og han havde på vejen meget nøje overlagt, hvorledes han ville bibringe ham sagen.

"Hallo," sagde mr. Hobbs, "god morgen."

"God morgen," sagde Cedric. Han klatrede i ikke, som han ellers plejede, op på den høje stol, men satte sig på biscuitkassen, slog benene over i hinanden og blev siddende tavs så længe, til mr. Hobbs spørgende skelede hen til ham over sin avis.

"Hallo?" sagde han endnu engang.

Cedric tog mod til sig.

"Mr. Hobbs," sagde han, "kan De endnu huske, hvad vi talte om i går eftermiddags?"

"Hm, jo, om England, tror jeg."

"Men lige dengang Mary kom for at hente mig, kan De huske det?"

Mr. Hobbs gned sig i baghovedet.

"Ja. Vi talte om dronningen og 'ristokraterne."

"Ja," sagde Cedric tøvende, "og om greverne, husker De det?"

"Ja," sagde mr. Hobbs, "vi gav dem nok, hvad de fortjente, og hvad jeg håber, de engang vil få."

Cedric blev rød lige op under sit krøllede pandehår, en sådan forlegenhed havde han endnu aldrig været i, og desuden følte han sig ængstet ved tanken om, at det, han havde at sige, også ville bringe mr. Hobbs i forlegenhed.

"Ja," sagde han, "og De sagde, at De ikke ville have sådan en 'ristokrat siddende her i Deres butik på en af Deres biscuitkasser."

"Nej, det skulle jeg mene!" bekræftede mr. Hobbs med overbevisning, "skulle der engang komme sådan en, så skulle jeg lære ham noget andet."

"Men mr. Hobbs," sagde Cedric nølende, "der sidder én her på denne kiste."

Mr. Hobbs var på et hængende hår faldet ned af stolen.

"Hvad?" råbte han.

"Ja," erklærede Cedric med passende ydmyghed, "jeg er én, eller bliver i alt fald sådan én. Jeg vil ikke narre Dem."

Mr. Hobbs så ganske altereret ud, han rejste sig og så på termometret.

"Det må vel være sådan et solstik," sagde han og så sin lille ven skarpt i øjnene. "Heden er såmænd også stærk nok til det. Har du smerter? Hvor længe har du mærket det?"

Han lagde sin brede hånd på drengens hoved, og denne var mere forlegen end nogensinde før.

"Tak, mr. Hobbs," sagde han, "jeg har det helt godt, der er ikke noget i vejen med mit hoved. Det gør mig rigtig så ondt, men alt, hvad jeg har sagt Dem, er sandt, mr. Hobbs, derfor skulle Mary hente mig i går, og mr. Havisham har sagt det alt sammen til mama, og han er en advokat."

Mr. Hobbs sank ned i sin stol og tørrede panden med sit lommetørklæde.

"En af os to har solstik," sagde han.

"Nej, vi har ikke," sagde Cedric, "vi kommer til at finde os i det, mr. Hobbs. Min bedstefader har sendt mr. Havisham hele den lange vej fra England herover for at sige os det."

Mr. Hobbs stirrede ganske bestyrtet på det lille, uskyldige og alvorlige ansigt foran sig.

"Hvem er din bedstefader?" spurgte han endelig.

Cedric trak med stor omhu en lille strimmel papir frem af sin lomme, hvor der stod noget skrevet med store, ubehjælpsomme bogstaver.

"Jeg har ikke rigtig kunnet lære det endnu, derfor har jeg skrevet det op," sagde han og læste langsomt: "John Arthur Molyneux Errol grev Dorincourt! Sådan hedder han og bor på et slot – eller et par slotte, tror jeg. Og min papa, der er død, var hans yngste søn, og jeg var ikke blevet greve og ikke lord, hvis min papa ikke var død, og min papa var heller ikke blevet greve, når ikke hans to ældre brødre var døde. Men de er alle døde, og

der er ingen uden mig – ingen dreng forstår De – derfor må jeg være greve, og min bedstefader har sendt nogen, der skal hente mig til Europa."

Det lod til at blive varmere og varmere for mr. Hobbs, han tørrede sin pande og sin skaldede isse og pustede og stønnede jammerligt. Det begyndte at gå op for ham, at der her forelå en meget mærkelig begivenhed, men når han så igen så på den lille dreng, der sad på hans biscuitkasse og betragtede ham med de store, ængstelige, uskyldige barneøjne og som ikke syntes det mindste forandret, men endnu var ganske den samme lille, prægtige karl med den sorte fløjlsbluse og det røde tørklæde som dagen forud, så overvældede denne historie om adel og titler ham så meget des mere, og den måde, hvorpå Cedric, der ikke havde mindste anelse, om vægten af det, han fortalte, gengav det hele, gjorde ham endnu mere forbløffet.

"Og hvad er det, du siger, at du nu hedder?" spurgte han.

"Cedric Errol, lord Fauntleroy," sagde den stakkels, lille adelsmand, "således kalder mr. Havisham mig; da jeg trådte ind i værelset, sagde han: 'Der har vi altså den lille lord Fauntleroy!"

"Nej, så vil jeg da lade mig levende røge!" Det var et af mr. Hobbs særlige yndlingsudbrud, og i dette øjeblik faldt der ham ikke andre ind. Cedric fandt slet ikke dette mærkeligt, mr. Hobbs var hans ideal, og han havde set for lidt af "selskabet" til at indse, at hans værdige ven ikke var ganske korrekt. At han var anderledes end hans mama, følte han nok, men mama var jo også en dame, og det var jo aldeles naturligt, at herrer og damer havde forskelligt væsen.

Han så meget alvorlig på mr. Hobbs.

"England er langt borte, er det ikke?" spurgte han.

"Det er ganske simpelt på den anden side af det atlantiske ocean," forklarede mr. Hobbs.

"Ja, det er det værste ved sagen," sagde Cedric bedrøvet, "det varer måske længe, før jeg får Dem at se igen, mr. Hobbs – jeg tør slet ikke tænke på det."

"Selv de bedste venner må skilles," sagde mr. Hobbs højtideligt.

"Og vi har været venner i mange år, har vi ikke?"

"Siden du kom til verden. Jeg vil anslå dig til sådan en seks uger, da du gjorde din første udflugt her i gaden."

"Ak," sagde Cedric med et dybt suk, "dengang tænkte jeg nok ikke på, at jeg engang skulle blive greve."

"Du tror altså ikke, at der er nogen mulighed for at komme ud af pølen?"

"Nej, det tror jeg ikke. Mama siger, at papa ville have sagt, at jeg skulle gå. Men selv om jeg bliver en greve, har jeg jo dog ét tilbage, jeg kan jo prøve på at blive en rigtig god én; tyran bliver jeg ganske sikkert aldrig. Og hvis det igen kommer til krig med Amerika, vil jeg gøre ende på den, hvis jeg kan."

Nu fulgte der en meget dybsindig samtale angående tingenes politiske synspunkt. Efter at den værdige mr. Hobbs havde overvundet den første skræk, viste han sig langt mildere, end Cedric havde vovet at håbe, gjorde det mest mulige for at se sagen fra den bedste side og stillede en mængde spørgsmål; da Cedric kun kunne besvare en lille del af dem, gjorde han det selv og kom med ting angående arveret, grevetitler og familielove, der ville have sat mr. Havisham i den største forbavselse.

Mr. Havisham oplevede i det hele taget mange forbavsende ting. Han havde tilbragt hele sit liv i England, og amerikanske skikke og mennesker var ham fuldkommen fremmede. Næsten i fyrretyve år havde han stået i forretningsforbindelse med greverne af Dorincourts familie, kendte alle ejerne af godset og alle besiddelserne ud og ind, og følte på sin kolde, forretningsmæssige måde en vis interesse for den lille dreng, der engang skulle være herre og hersker over så meget. Alle de skuffelser, de andre sønner beredte greven, havde han også oplevet, havde været vidne til grevens harme over kaptajns Errols giftermål og vidste, i hvor høj grad han hadede den lille enke, og i hvilke bitre, hårde ord han plejede at tale om hende. Hun var i hans øjne én gang for alle ikke andet end en udannet amerikanerinde, der havde lokket hans søn i sit net, fordi hun vidste, hvilken familie han hørte til, og mr. Havisham delte så temmelig denne anskuelse, for han havde i sit liv lært så mange beregnende sjæle at kende, og havde ikke meget tilovers for amerikanerne i almindelighed. Da kusken efter hans ankomst til byen kørte hen til den fattige, afsidesliggende gade, havde han været ganske forfærdet; at den tilkommende ejer af slottene Dorincourt og Wyndham Towers og Charlworth og alle de statelige godser var født og opvokset her, sårede hans selvfølelse.

Han var spændt på at se, hvorledes moder og barn var, og han var lidt bange for mødet. Han var stolt af det fornemme, gamle hus, hvis anliggender så længe havde været hans egne, og det ville have berørt ham pinligt at komme til at forhandle med en småligt tænkende, pengebegærlig kvinde, der ikke havde nogen følelse for sin afdøde mands stilling og ære. Det drejede sig jo

dog om et gammelt, glimrende navn, for hvilket mr. Havisham, trods sin forretningsmæssige nøgternhed ikke kunne lade være at have en vis ærefrygt for.

Da Mary havde ført ham ind i den lille salon, kastede han et kritisk blik om sig. Udstyrelsen var simpel men hyggelig, intetsteds var der anbragt billige, smagløse nipsgenstande eller dårlige olietryk, de få billeder på væggen var kunstværker, og en mængde småarbejder, hidrørende fra kvindelig hånd, gjorde værelset hjemligt og tiltrækkende.

"Ikke så galt endda," tænkte mr. Havisham, "men det er vel kaptajn Errols smag, der har gjort udslaget her." Men da mrs. Errol trådte ind i værelset, kunne han ikke lade være at tænke, at også hun kunne være taget på råd med. Hvis han ikke havde været en så stiv, tilbageholdende forretningsmand, ville han formodentlig ikke have kunnet skjule sin overraskelse ved synet af hende; hun så i den simple, sorte dragt, der faldt blødt ned om den fine skikkelse, snarere ud som en ung pige end som moderen til en syvårs dreng; hendes ansigt var smukt, i de blå øjne lå der et udtryk af uskyld og inderlighed, men tillige af uendelig sørgmodighed, der ikke var veget bort fra hende siden hendes mands død. Cedric havde vænnet sig til disse bedrøvede øjne og undertiden så han det dog lyse lidt op i dem, men det var kun, når han legede med hende eller talte gammelklogt med hende, eller brugte et af de lange fremmedord, som han hørte af mr. Hobbs eller opsnappede i en eller anden avis. Han brugte gerne sådanne lange ord og var glad, når hans moder lo over det, skønt han ikke selv kunne begribe, hvad komisk der var ved det, da han selv brugte dem i fuldt alvor. Mr. Havisham havde i sin lange praksis lært at læse ansigter fra bladet, og han vidste

ved første blik, at han og greven havde bedraget sig grundigt i deres forudsætninger. Advokaten havde aldrig været gift, ja ikke engang forelsket, men han følte, at denne unge skabning med den søde stemme og de bedrøvede øjne havde ægtet kaptajn Errol, fordi hun havde elsket ham af hele sin kvindesjæls dybde, og at det ikke et øjeblik var faldet hende ind at tænke på, hvis søn han var. Og han vidste nu også, at hun ingen vanskeligheder ville berede ham, og at muligvis denne lille lord Fauntleroy ikke ville gøre sin familie så stor sorg, som man havde ventet; kaptajnen havde været en smuk mand, moderen var meget smuk, måske drengen i det mindste var tålelig.

Da han havde forklaret mrs. Errol anledningen til sit komme, blev hun ligbleg.

"Ak," sagde hun sagte, "vil det være nødvendigt at skille ham fra mig? Vi hænger så meget ved hinanden! Han er min hele lykke, min hele verden. Jeg har altid gjort mit bedste for at være ham en god moder." Og den bløde, unge stemme sitrede, hun fik tårer i øjnene: "De ved ikke, hvad dette barn har været for mig," tilføjede hun halvhøjt.

Den gamle herre rømmede sig.

"Det er min pinefulde pligt at sige Dem, at grev Dorincourt ikke er venligsindet mod Dem. Greven er gammel og en mand af stærke fordomme; Amerika og amerikanerne har altid været ham særligt imod, derfor opbragte også hans søns ægteskab ham så meget. Jeg beklager, at være overbringer af et så uvenligt ærinde, men greven er fast bestemt på ikke at ville se Dem. Hans ønske er, at lade lord Fauntleroy opdrage under sit personlige opsyn, og have ham hos sig; greven holder meget af slottet Dorincourt og tilbringer den største del af året der; han

er hyppigt underkastet smertefulde gigtanfald og holder ikke af London; lord Fauntleroy vil som følge deraf for det meste komme til at opholde sig på Dorincourt. Dem tilbyder greven et landsted, Court Lodge, til bolig, det ligger meget smukt i nærheden af Dorincourt; og naturligvis tilsvarende årsindtægter. Lord Fauntleroy kan besøge Dem, så ofte han vil, den eneste indskrænkning er, at De ikke må besøge ham, i det hele taget ikke betræde slotsparken; det vil altså i virkeligheden ikke være nogen skilsmisse fra Deres søn, og jeg forsikrer Dem, frue, at som sagerne står, er disse betingelser ikke ugunstige for Dem. De vil selv kunne indse, at det er af stor betydning for lord Fauntleroy at vokse op i sådanne forhold og omgivelser, og nyde en til sin tilkommende stilling svarende opdragelse."

Mr. Havisham var ikke så lidt ubehagelig til mode, da han forudså en scene eller i det mindste en udbrud af tårer og intet var ham pinligere, end at se en kvinde græde. Der fulgte dog intet af dette, den unge kone gik hen til vinduet og så nogle øjeblikke ud, for at fatte og samle sig.

"Kaptajn Errol holdt uendelig meget af Dorincourt," sagde hun endelig, "han elskede i det hele taget sit fædreland højt og det var ham et stort savn at være borte fra det. Han var stolt af sit fædrehjem og navn. Jeg ved, at det var hans ønske, at hans søn skulle lære hans skønne, stolte hjem at kende og opdrages i forhold til hans tilkommende stilling."

Hun kom igen hen til bordet og så inderlig blidt og hengivent op til mr. Havisham. "Min mand ville have haft det således," vedblev hun, "og så er det vel også det rigtigste. Jeg ved – jeg er overbevist om, at greven ikke vil være grusom nok til at unddrage mig barnets kærlighed, og jeg ved også, at, selv om

han ville gøre det, min dreng ligner sin fader alt for meget til at lade sig påvirke; han har megen følelse og et trofast, kærligt hjerte. Han ville holde af mig, selv om han ikke kunne se mig, og så længe vi nu og da får lov til at ses, vil jeg kunne bære det."

"Hun tænker ikke meget på sig selv," tænkte advokaten, "og stiller ingen betingelser for sin egen person."

"Jeg forsikrer Dem, frue," sagde han, "at jeg ved at skatte Deres uegennyttige opofrelse for Deres søn, han selv vil engang som mand takke Dem for den. Jeg kan give Dem den forsikring, at lord Fauntleroy vil komme til at nyde den mest udmærkede pleje og opdragelse, og at grev Dorincourt vil våge lige så ængsteligt over ham, som De selv vil kunne gøre det."

"Jeg håber kun," sagde den blødhjertede, lille moder med kvalt stemme, "at Ceddies bedstefader vil elske ham. Han har et blødt, kærligt hjerte og er vænnet til megen kærlighed."

Mr. Havisham måtte atter rømme sig; han kunne ikke rigtig forestille sig, at den hidsige, opfarende, hensynsløse, gamle herre i sin gigtstol kunne holde af nogen som helst, men han vidste jo, at det lå i hans interesse på sin egen gnavne måde at være god mod sin tilkommende arving, og han vidste jo desuden, at, i fald barnet gjorde hans navn ære, ville greven være stolt af ham.

"Lord Fauntleroy vil ikke komme til at undvære noget, det er jeg sikker på," sagde han, "det er jo alene for barnets lykkes skyld, at greven ønsker, at De skal leve nær nok til at se ham hver dag."

Mr. Havisham holdt det ikke for rådeligt, her ordret at gengive de udtryk, greven havde motiveret denne beslutning i,

men foretrak at fremsætte hans tilbud i en høfligere og mildere form.

Han blev på ny lidt bange til mode, da mrs. Errol kaldte Mary ind og gav hende ordre til at søge efter drengen.

"Han vil ikke være vanskelig at finde," forklarede denne, "han sidder på den høje stol henne hos mr. Hobbs på hjørnet og taler om politik, eller morer sig med at pusle rundt mellem sæbe og lys, eller hvad det er alt sammen, sjælefornøjet som altid."

"Mr. Hobbs har kendt ham, siden han kom til verden," sagde mrs. Errol, "han er meget god mod Ceddie, og de er trofaste venner."

Tilfældigvis havde mr. Havisham, da han kørte forbi, kastet et blik på den ikke meget elegante forretning med de åbentstående kartoffelsække, æblefade og hundrede slags krimskrams, og han følte en alvorlig tvivl opstå i sig. I England plejer fornemme folks børn ikke at have bekendte i butikkerne og sagen forekom ham ikke helt ubetænkelig. Dårlige manerer og trang til underordnet selskab var noget meget slemt hos drenge, det var netop disse manerer og denne trang, der havde ødelagt grevens to ældste sønner. Var det tænkeligt, at drengen havde arvet alt efter sine onkler i stedet for at få sin faders elskelige væsen og optræden i arv? I stor, indre uro fortsatte han samtalen med mrs. Errol, til barnet kom, og da døren åbnedes, skræmtes advokaten formelig tilbage fra at kaste et blik på Cedric. For mange folk, der havde kendt den fortræffelige mand i hele hans liv, ville det sikkert have været meget interessant at have været vidne til det, der foregik i ham, mens drengen ilede hen til sin moder, omslaget i hans følelser rystede ham ligefrem. I første øjeblik erkendte han, at denne lille fyr var

smukkere og elegantere end nogen dreng, han hidtil havde set, og så var der tilmed noget ganske ejendommeligt i hans optræden. Den lille skikkelse var fuld af ynde, kraft og energi; han bar sit hoved højt og i hele holdningen lå en vis tapperhed; han lignede sin fader overraskende; som han havde han det gyldne lokkehår og sin moders store, brune øjne, kun at der i hans ikke lå det forunderlige, sørgmodige præg, men et udtryk af uskyld, frejdighed, liv og glæde, der syntes at spå, at deres ejer aldrig skulle lære frygt, sorg eller savn at kende.

"Det er den smukkeste lille dreng, jeg nogensinde har set, og race har han," tænkte mr. Havisham ved sig selv; højt sagde han kun: "Altså det er den lille lord Fauntleroy?"

Og jo oftere han så denne lord Fauntleroy og havde ham om sig, des mere steg hans forbavselse; han havde vel i England haft rigelig lejlighed til at se børn, søde små piger og drenge, der af huslærere og guvernanter blev ført korrekt ved ledebånd og enten var sky og tilbageholdende eller yderst vilde og frembusende, men ingen af dem havde indgydt den alvorlige advokat synderlig interesse, så han havde i virkeligheden ikke stor erfaring overfor småfolk. Måske hans personlige interesse for lord Fauntleroys skæbne gjorde ham mere tilbøjelig til iagttagelser, men hvorledes det så end var, så fandt han meget at lægge mærke til hos drengen.

Cedric havde ingen anelse om, at han var genstand for iagttagelse og opførte sig aldeles som ellers. Med sin sædvanlige hjertelighed strakte han sin hånd ud mod mr. Havisham, da han bliv forestillet for denne, og svarede på alle spørgsmål med den samme åbenhed og frimodighed, der herskede i hans samkvem med mr. Hobbs. Han var hverken

tilbageholdende eller fremtrædende, og advokaten lagde mærke til, at han fulgte hans samtale med mrs. Errol med samme opmærksomhed som en voksen.

"Han lader til at være et tidligt modent barn," sagde han.

"I nogle retninger, ja," svarede hun, "han har altid fattet hurtigt og lært rask, og så har han levet så meget mellem voksne. Meget komisk er hans forkærlighed for at anbringe lange ord og talemåder, han har læst eller hørt et eller andet sted, i sin tale, men han holder lige så meget af at lege. Jeg tror nok, at han er godt begavet, men han er en rigtig vild lille dreng."

Ved sit næste møde med ham havde mr. Havisham lejlighed til at overbevise sig om rigtigheden af denne bemærkning. Da hans vogn næste dag bøjede ind i gaden, faldt hans blik på en lille skare drenge, der øjensynlig befandt sig i en stor ophidselse. To af dem var i begreb med at foretage et væddeløb, og en af disse var den unge lord, der lo og snakkede nok så højt som sine kammerater. Han stod ved siden af sin rival, det ene ben med den røde strømpe var allerede strakt ud for at begynde løbet.

"Ved 'én' gør jer klar!" råbte starteren med rungende stemme, "ved 'to' træd frem, ved 'tre' går det løs."

Mr. Havisham fandt selv den ivrighed, hvormed han bøjede sig ud af vognvinduet, yderst komisk, men han havde virkelig heller aldrig set noget så ejendommeligt rask som den måde, hvorpå Hans Herligheds røde ben fløj op i luften efter at tegnet til at sætte sig i bevægelse var givet. De små hænder holdt han fast lukkede. Overkroppen var bøjet frem, og hans blonde manke fløj omkring ham.

"Hurra, Ced Errol!" råbte drengene, "hurra, Bill Williams! Hurra, Ceddie! Hurra, Bill. Hurra-ra-ra!"

"Jeg tror virkelig, han vinder!" sagde mr. Havisham helt ivrigt til sig selv, idet han fulgte de røde ben med øjnene og så, at de brune var i betænkelig nærhed af dem. "Jeg ville ønske – ja, jeg tror virkelig, jeg godt kunne lide, at han vandt," tilføjede han med en lille undskyldende hoste over for sig selv. I dette øjeblik lød et vildt skrig fra alle børnestruberne, med et sidste, vældigt spring havde den tilkommende greve af Dorincourt omfattet sejrens mål, lygtepælen, som hans modstander stønnende nåede et par sekunder senere.

"Tre gange hurra for Ceddie Errol!" brølede den lille skare, "hurra, Ceddie Errol!"

Mr. Havisham lænede sig tilfreds tilbage i vognpuderne: "Bravo, lord Fauntleroy!" sagde han.

Da vognen holdt ved mrs. Errols hus, kom sejrherren og den besejrede i broderlig forening ned ad gaden, fulgt af kammeraterne. Cedric talte ivrigt med Billy Williams. Hans lille, sejrsbevidste ansigt var mørkerødt, de blonde lokker klæbede ved den fugtige pande, og hænderne var stukket dybt ned i lommerne.

"Ser du," sagde han beroligende, "jeg tror, at jeg har vundet, forbi mine ben er en lille smule længere end dine. Jeg tror ganske sikkert, at det kom af det, og så ved du også nok, at jeg er tre dage ældre end du, det er også en fordel. Tre dage er jeg ældre."

Denne fremstilling af sagen syntes at virke så opmuntrende på Billy William, at han igen begyndte at finde verden tålelig og endog begyndte at prale lidt, som om det var ham, der havde

vundet og ikke, som om han var den overvundne. Cedric Errol bevarede også her sit talent til at gøre andre glade, selv i sejrens første øjeblik overså han ikke, at den tabende part måtte være mindre fornøjet til mode og at det måtte kunne være denne en trøst at se årsagen til sit nederlag i ydre omstændigheder.

Mr. Havisham havde denne formiddag en lang samtale med den lille sejrherre, under hvilken han mere end én gang smilede og gned sin hage med den magre hånd.

Mrs. Errol var blevet kaldt ud, og advokaten og drengen var alene i stuen. I begyndelsen brød mr. Havisham sit hoved lidt med, hvad han skulle stille op med sin lille selskabsbroder; det foresvævede ham dunkelt, at det måtte være rigtigst at forberede ham lidt på mødet med hans bedstefader, og den store forandring, der forestod i hans stilling. At Cedric ikke havde det ringeste begreb om, hvad der ventede ham i England eller om sit tilkommende hjem, var klart, selv det, at hans moder dér ikke kom til at bo under tag med ham, var ham ubekendt; mrs. Errol holdt det for rigtigst foreløbig at spare ham for dette rædselsbudskab.

Mr. Havisham sad i en lænestol ved det åbne vindue; lige overfor hans stol stod en endnu større, i hvilken Cedric sad og så ufravendt på mr. Havisham. Han havde sat sig til rette i den i forhold til hans lille skikkelse uhyre *fauteuil*, det lokkede hoved bøjede sig tilbage mod puderne, benene var lagt overkors, hænderne stak atter dybt ned i lommen, hele skikkelsen var en kopi af mr. Hobbs. Allerede da hans mama havde været i værelset, havde han iagttaget mr. Havisham nøje, og efter at hun var gået ud, vedblev han at se op på ham med en slags andagt; der opstod en pause, og den gamle herre og den lille

dreng syntes med gensidig interesse at studere hinanden. Men hvad han skulle tale om med en dreng, der vandt i væddeløb, havde knæbukser på, og hvis rødstrømpede ben næppe nåede ud over stolesædet, kunne mr. Havisham ikke så hurtigt komme på det rene med sig selv om, indtil Cedric pludselig hjalp ham ud af forlegenheden ved selv at åbne konversationen.

"Jeg ved slet ikke, hvad en greve er," sagde han alvorligt.

"Virkelig ikke?" svarede mr. Havisham.

"Nej, og når man engang skal være én, skulle man dog vide det, mener De ikke også det?"

"Jo – det skulle man virkelig," lød mr. Havishams svar.

"Vil De ikke være så god at forklare mig det," sagde Cedric respektfuldt, idet han slugte et par af stavelserne, som han gerne gjorde det, når det var lange ord og sætninger, han udtalte, "hvem har gjort ham til greve?"

"Fra begyndelsen af en konge eller en dronning," sagde mr. Havisham. "Sædvanligvis får han titlen til belønning for en eller anden betydelig tjeneske, som han har ydet sin landsherre, eller for en anden stordåd."

"Nå," sagde Cedric, "det er altså ligesom en præsident."

"Mener du det?"

"Ja, det mener jeg," sagde Cedric glad, "når han er rigtig god og ved rigtig meget, gør man ham til præsident. Så bliver der holdt fakkeltog med musik og mange taler. Jeg har mange gange tænkt på, at jeg gerne ville være præsident. Greve har jeg aldrig tænkt på at blive; men jeg vidste jo ikke noget om det," tilføjede han ligesom undskyldende og angst for at støde mr. Havisham.

"Men sagen er dog temmelig forskellig fra et præsidentvalg."

"Hvorfor?" spurgte Cedric, "følger der ikke et fakkeltog med?"

Mr. Havisham slog nu også benene over kors og lagde omhyggeligt begge hænders fingerspidser mod hinanden. Han holdt lejligheden for gunstig til at komme lidt nærmere ind på sagen.

"En greve er – er en meget indflydelsesrig person," begyndte han.

"Det er præsidenten også," faldt Ceddie ham i talen. "Fakkeltoget er altid fem mil langt og der kastes med raketter og der er megen musik."

"En engelsk greve," vedblev mr. Havisham temmelig usikker, "hører i ethvert tilfælde til en meget gammel slægt, for -"

"Hvad vil det sige?" spurgte Cedric.

"At han er af meget gammel familie -"

"Åh," sagde Ceddie, og hans hænder sank endnu dybere ned i hans lomme, "så er æblekonen henne ved porten vist også af gammel familie. Ja, hun må vist være af ældgammel slægt, hun er så gammel, så gammel, at De ville forbavse Dem over, at hun kan stå endnu, og dog sidder hun altid derude, selv når det regner. Det gjorde mig så ondt for hende, og de andre drenge med. Engang havde Billy Williams næsten en hel dollar, og så sagde jeg til ham, at han hver dag skulle købe for fem cents æbler, til alle hans penge var brugt, det havde været nok til tyve dage, men allerede efter otte dages forløb var han ked af æbler. Så traf det sig så heldigt, at en herre forærede mig halvtreds cents, så jeg kunne købe æbler i hans sted. Det gør mig altid ondt, når nogen er så fattig og af så gammel slægt; gigten er faret i benene på hende, siger hun, og når det bliver regnvejr, værker de så meget."

Mr. Havisham så lidt forlegen på sin lille genbos uskyldige, alvorlige ansigt.

"Jeg er bange for, at du ikke har forstået mig rigtigt," sagde han, "når jeg taler om gammel slægt, så mener jeg ikke, at personer bliver meget gamle, men at en sådan families navn har været kendt længe. Måske de mænd, der bar det samme navn for hundreder af år siden, er blevet hædret og omtalt i deres lands historie."

"Ligesom George Washington," tilføjede Ceddie, "ham har jeg hørt om, så længe jeg har levet, og længe før kendte man ham også allerede, og mr. Hobbs siger, at han aldrig vil blive helt glemt."

"Den første grev Dorincourt," forklarede mr. Havisham med en vis højtidelighed, "modtog titlen af greve for flere hundrede år siden."

"Er det så længe siden? Gud, hvor det er en lang tid. Har De fortalt Hjertenskær det? Det vil 'tressere hende; hun vil så gerne høre kuriositeter. Men hvad skal en greve gøre, foruden det, at han har titlen?"

"Mange har hjulpet med at regere England, andre har været tapre krigere, der har kæmpet med i de store slag."

"Det ville jeg også," udbrød Cedric begejstret, "min papa var soldat og meget tapper, lige så tapper som George Washington. Derfor var han måske også blevet greve, hvis han ikke var død. Jeg er så glad over, at grever er tapre. Tidligere var jeg mange gange bange, i mørke, De ved, men da var jeg også meget lille, og når jeg så tænkte på soldaterne i rev'lutionen og på George Washington, så skammede jeg mig."

"Men det at være greve har også andre fordele," sagde mr. Havisham og så med et eget udtryk på den lille lord, "der er grever, der har mange, mange penge."

Han var spændt på, om den lille mand dér foran ham allerede havde et begreb om guldets magt.

"At have mange penge er rart," sagde Cedric uskyldigt, "jeg ville ønske, jeg havde mange penge."

"Virkelig? Og hvorfor det?"

"Åh, når man har penge, kan man gøre en mængde ting, der er nu for eksempel æblekonen; hvis jeg var rig, ville jeg købe et telt over hendes kurv og en lille ovn, og når det regnede for slemt, ville jeg give hende en dollar, så at hun kunne blive hjemme. Og så, et sjal ville jeg også give hende, så gjorde hendes ryg måske ikke så ondt mere. Hun har slet ikke ben i sig således som vi andre, alle hendes gør ondt, så snart hun rører sig, og det er just det slemme ved det. Hvis jeg var så rig, at jeg kunne købe hende alt det, tror jeg, hun blev helt rask."

"Ja så – og hvad mere ville du gøre, hvis du blev rig?"

"Åh meget, meget! Jeg ville naturligvis købe smukke sager til Hjertenskær, nålebøger og vifter og guldfingerbøller og ringe og konv'ations-leksikon og en vogn, så at hun ikke behøvede at køre i om'ibus. Og hvis hun ville have en rød silkekjole, ville jeg købe hende en, men hun vil kun have sorte kjoler, men jeg ville dog tage hende med i de store butikker og lade hende vælge alt, hvad hun vil. Og så er der Dick."

"Hvem er Dick?"

"Dick, det er skopudseren," forklarede Hans lille Herlighed, der blev mere og mere varm over sine egne planer. "Det er sådan en net skopudser, de kan ikke tænke Dem, hvor net. Han

står nede ved gadehjørnet ind ad byen til og jeg har kendt ham længe, længe. Engang da jeg endnu var en ganske lille dreng gik jeg en dag ud med Hjertenskær, og hun havde købt en dejlig bold til mig, der sprang meget, meget højt og pludselig sprang den midt ud på gaden ind mellem vognene og hestene og jeg var så bange, at jeg begyndte at græde – jeg var så lille dengang," tilføjede han undskyldende, "og Dick, der netop pudsede en herres støvler, råbte: 'Hallo!' og løb midt ud mellem vognene og hestene og fangede bolden, tørrede den af med sin bluse og sagde: 'Vær kun rolig, lille ven'. Hjertenskær syntes, at det var så smukt af ham, og siden taler vi altid med ham, når vi går ind til byen. Han siger: 'Hallo!' Og jeg siger: 'Hallo!' og så taler vi lidt sammen, og han fortæller os, hvorledes hans forretning går. Dårlig nok er den gået i den senere tid."

"Og hvad ville du så gøre for denne Dick?" spurgte advokaten og gned sin hage med et besynderligt smil.

"Åh," sagde lord Fauntleroy og rykkede sig med en meget vigtig forretningsmine til rette i stolen, "jeg ville købe Jack ud."

"Og hvem er denne Jack?" spurgte mr. Havisham.

"Han er Dicks 'kompagnon', og en slemmere kan man ikke have på halsen, siger Dick. Knægten fordærver forretningen for ham, og 'snyder', og så er han ikke til at komme ud af det med. De ville vist også blive rasende, hvis De hele dagen skulle pudse sko, så flittigt og så godt som muligt, og altid ærligt, og så Deres 'kompagnon' 'snød', fy! Alle mennesker kan lide Dick, men der er ingen, der kan lide John, og derfor bliver mange af kunderne borte. Hvis jeg var rig, ville jeg købe John ud og købe Dick en mesterbevilling. Han siger, at med sådan en kan man drive det vidt, og så ville jeg også købe ham nye klæder og nye

børster og gribe ham under armene. Han siger, at når man blot griber et menneske under armene i begyndelsen, så går alt, som om det var smurt."

Hans lille Herlighed fortalte denne historie med en rørende ligefremhed og tillid, gentog sin vens talemåder med en vis uskyldig selvfølelse og forudsatte, som noget aldeles selvfølgeligt, sin tilhørers interesse for den unge skopudsers forhold. Og i virkeligheden vækkedes mr. Havishams interesse ved hvert eneste ord, det gjaldt rigtignok mindre æblekonen og skopudseren end den unge lord selv, i hvis lille hoved der under den gyldne lokkeparyk stak så mange planer for hans venners lykke, og hvor kun en eneste syntes glemt, nemlig ham selv.

"Og hvad ville du købe til dig selv, hvis du var rig?"

"Åh, en hel mængde ting," sagde Cedric rask, "men først ville jeg give Mary penge til hendes Bridget, det er hendes søster, der har tolv børn og en mand, der ikke tjener noget. Hun kommer ofte over til os og græder, og Hjertenskær giver hende altid mange sager i hendes kurv og så græder hun igen og siger: 'Vorherre gengælder det nok, sådan en god dame De er!' Og jeg tror nok, at mr. Hobbs ville blive glad, hvis jeg til minde om mig kunne give ham et guldur med kæde og en merskumspibe. Og så ville jeg gerne have et kompagni."

"Et kompagni!" råbte mr. Havisham.

"Javist, et rigtigt kompagni," forklarede Ceddie, der blev helt ophidset ved tanken. "Jeg ville have frakker og uniformer og geværer til alle drengene og også til mig selv – og så ville vi marchere og ek'sere! Det ville jeg have til mig selv, hvis jeg var rig."

Døren gik, og mrs. Errol kom ind igen.

"Det gør mig ondt, at jeg blev opholdt så længe," sagde hun, "men en fattig kone, der var i stor nød, ville tale med mig."

"Min unge ven her har imens fortalt mig en hel del om sine bekendte og hvad han ville gøre for dem, hvis han var rig."

"Ja, Bridget hører også til hans vennekreds," sagde mrs. Errol, "det var hende, der var ude i køkkenet hos mig nu. De stakkels folk er meget ulykkelige, manden har gigtfeber -"

Cedric klatrede ned af sin lænestol.

"Jeg tror, jeg må se til hende," sagde han, "og spørge til hendes mand. Han er meget net, manden, når han er rask, og har engang lavet mig et træsværd. Han har mange talenter."

Dermed løb han ud af værelset, og mr. Havisham rejste sig. Han syntes at have lyst til at fremkomme med en meddelelse, men tøvede dog et øjeblik før han vendte sig til mrs. Errol.

"Før min afrejse fra slottet Dorincourt havde jeg en samtale med mylord, hvor han gav mig forskellige forholdsregler. Hans ønske er, at hans barnebarn skal se sit tilkommende liv i England og mødet med sin bedstefader i møde med glæde og længsel. Han har udtrykkelig sagt til mig, at jeg skal sætte Hans Herlighed i kundskab om omvæltningen i hans forhold og meddele ham, at penge og enhver fornøjelse, der passer til hans alder, står til hans rådighed; han har desuden givet mig ordre til at opfylde enhver af drengens ønsker og sige ham, at det er hans bedstefader, der gør ham disse glæder. Nu ved jeg jo rigtig nok godt, at greven tænkte på ganske andre ting, men da lord Fauntleroy finder glæde i at hjælpe den fattige kone, så ville det ikke være i overensstemmelse med grevens ordre at nægte ham denne glæde."

Det var anden gang, at mr. Havisham gengav grevens ordre i omskrivning. Hans Herlighed havde sagt: "Drengen skal vide, at jeg kan give ham alt, hvad hans hjerte begærer; han skal mærke, hvad det vil sige at være et barnebarn af greven af Dorincourt. Køb alt, hvad der falder ham ind, stik ham lommen fuld af penge og sig ham, at det kommer fra hans bedstefader."

Motivet til denne højmodighed var alt andet end rent, og hvis det havde drejet sig om et mindre kærligt og mindre varmhjertet barn, ville eksperimentet måske være faldet dårligt ud. Cedrics moder anede ingen fare; hun tænkte simpelt hen, at en ensom, ulykkelig, gammel mand, der havde set sine børn dø, ville vise drengen sin tilbøjelighed og vinde hans kærlighed. Hun glædede sig over, at Cedric skulle hjælpe den fattige kone, og blev lettere om hjertet ved tanken om, at den første virkning af den sælsomme forandring i deres skæbne skulle være den, at hendes barn blev sat i stand til at hjælpe andre og stå dem bi, og en svag glædesrødme steg op i hendes smukke, fine ansigt.

"Det var meget smukt af greven," sagde hun, "og det vil glæde Errol så meget! Han hænger så meget ved Bridget og hendes mand, de er værdige folk og en understøttelse værd, og det har ofte smertet mig, at jeg kun kunne give dem så lidt. Manden er en dygtig arbejder, men nu har han været længe syg og har behøvet kostbar medicin og kraftig kost."

Mr. Havisham tog sin brevtaske frem og åbnede den langsomt, mens et ejendommeligt smil spillede om hans læber. Han tænkte på, hvad greven vel ville synes om dette første ønske, som han opfyldte for hans sønnesøn, og han var ikke rigtig på det rene med, hvorledes den gnavne, egoistiske, gamle herre ville optage denne udtydning af hans ordrer.

"Jeg ved ikke, frue," sagde han, "om det er dem nøjagtig bekendt, at greven af Dorincourt er uhyre rig, og fuldkommen i stand til at tilfredsstille ethvert af sine luner. Han vil derfor være fuldkommen villig til at lade ethvert af lord Fauntleroys indfald blive udført. Tør jeg bede Dem kalde ham herind? Jeg vil give ham fem pund til folkene."

"Fem og tyve dollars?" udbrød mrs. Errol, "det er jo en hel formue for konen! Jeg kan næppe tro det."

"Tro De det kun og væn Dem til den tanke, at der er indtrådt et vendepunkt i Deres barns liv, og at der fra nu af er lagt megen magt i hans hænder."

"Ak, og han er endnu så ung – endnu så helt barn! Hvorledes skal jeg lære ham at bruge denne magt på en velsignelsesrig måde? Jeg er næsten bange for det – min egen, søde, kære, lille dreng!"

Advokaten følte atter trang til at rømme sig, det var mærkværdigt, hvorledes det ængstelige, spørgende blik i disse brune øjne rørte hans hærdede, gamle hjerte.

"Hvis jeg skal slutte efter den samtale, jeg i dag har haft med lord Fauntleroy, frue, så kan jeg forudse, at den tilkommende herre af Dorincourt vil tænke i det mindste lige så meget på andre, som på sig selv. Han er rigtignok kun et barn, men efter min mening er han tilforladelig på dette punkt."

Moderen gik for at hente Cedric og bringe ham ind i dagligstuen. Udenfor hørte advokaten ham sige: "Det skal være sådan en slem gigt, han har, siger Bridget, og han tænker så meget på huslejen, der ikke er betalt, og Bridget siger, at det gør gigten værre. Pat kunne få en plads i et hotel, men han har ingen anstændige klæder."

Det lille ansigt var endnu helt bekymret, da han kom ind, åbenbart gjorde hans venners stilling ham meget ondt.

"Hjertenskær sagde, at De vil mig noget, mr. Havisham," sagde han, "jeg var kun ude og tale med Bridget."

Mr. Havisham så venligt på ham, men følte sig dog lidt forlegen. Ceddies moder havde ret, da hun sagde, at han endnu var en ganske lille dreng.

"Grev Dorincourt -" begyndte han og sendte uvilkårligt et hjælpsøgende blik til mrs. Errol. Pludselig knælede moderen ned ved siden af den lille lord og slyngede sine arme om den lille slanke skikkelse.

"Mit elskede barn, min søde Ceddie, ser du, greven, din bedstefader, din papas fader, han er meget rig, meget god og har dig kær og ønsker, at du også vil holde af ham, nu, hvor alle de tre sønner er døde, der engang var hans små drenge. Han vil gerne have, at du skal være lykkelig og også gøre andre lykkelige, og han er meget rig og vil have, at du skal have alt, hvad du ønsker dig. Det har han sagt til mr. Havisham og har givet ham mange, mange penge til dig. Hvis du vil, kan du give Bridget så meget, at hun kan betale sin husleje og købe alt til sin mand, hvad han behøver, er det ikke dejligt, Ceddie? Er bedstefader så ikke god?" Og hun kyssede barnet på de runde kinder, hvis farve af lutter glæde og sindsbevægelse skiftede uophørligt.

"Kan jeg få pengene straks?" råbte han, "kan jeg give hende dem nu? Hun er lige ved at gå?"

Mr. Havisham gav ham pengene og han styrtede ud af værelset.

"Bridget," hørte de ham råbe, "Bridget, vent dog lidt. Her er penge, de er mine, nu kan du betale din husleje. Min bedstefader har givet mig dem til dig og Michael."

"Oh, master Ceddie," stammede Bridget overvældet, "det er jo fem og tyve dollars! Hvor er mrs. Errol?"

"Jeg må selv gå ud for at forklare hende sagen," sagde mrs. Errol.

Mr. Havisham blev alene, og hans tanker fløj tilbage til den heftige, egoistiske olding, der hele sit liv igennem ikke havde fået tid til at tænke på andet end sig selv og sine fornøjelser, og som nu som gammel mand ikke havde en menneskesjæl om sig, der var ham hengiven. Og ved siden af så han, som en skarp kontrast, billedet af den lille, friske dreng, der havde siddet i lænestolen foran ham og talt om sine venner, og han tænkte på, hvilke umådelige rigdomme, hvilke herlige besiddelser og hvilken stor magt til det onde eller det gode, der engang ville komme til at hvile i de små runde hænder, som den lille lord holdt af at begrave så dybt nede i sine lommer. "Det vil engang blive anderledes," sagde han til sig selv, "helt anderledes vil tingene komme til at stå."

Snart efter kom Cedric igen ind med sin moder. Drengen var i et helt oprør. Han satte sig på sin egen lille stol mellem sin moder og advokaten og indtog en af sine underlige stillinger med hænderne foldet over knæene.

"Grædt har hun!" sagde han glædestrålende, "grædt af glæde – det har jeg aldrig set før! Min bedstefader må være meget god, jeg har slet ikke vidst, at han var så god! Det er dog behageligere, end jeg troede, at være en greve. Jeg er næsten glad – jeg er næsten rigtig glad over, at jeg skal være én!"

3. Afsked fra hjemmet

I den følgende uge skulle Cedrics gunstige mening om grever i almindelighed og i særdeleshed blive styrket endnu mere. Det var ham i begyndelsen vanskeligt at begribe, at der nu næppe var noget mere, han ikke kunne nå, og fuldstændig klar blev denne kendsgerning ham i det hele taget slet ikke. Men efter nogle samtaler med mr. Havisham havde han erkendt, at de ønsker, han havde på hjerte, skulle opfyldes, og han benyttede sig af dette med en iver og mangel på egenkærlighed, der morede den værdige herre i høj grad. I ugen før de indskibede sig til England, skete der mærkelige ting, og advokaten glemte aldrig senere, hvorledes de om morgenen sammen havde aflagt Dick et besøg og om eftermiddagen havde sat æblekonen "af den gamle slægt" i stor forbavselse ved meddelelsen om, at hun skulle have et telt, en ovn og et sjal, og desuden en sum penge, der forekom hende ganske eventyrlig.

"For jeg er nødt til at tage til England og blive en lord," forklarede Cedric med hjertevindende venlighed, "og jeg vil ikke gerne, hver gang det regner, tænke på Deres stakkels ryg og på gigten i Deres ben. Mine ben smerter aldrig, så jeg kan ikke tænke mig, hvorledes det er, men det har altid gjort mig ondt for Dem, og jeg håber, at det nu alt sammen bliver bedre."

"Hun er en meget god kone," sagde han til mr. Havisham, da de gik. "Engang faldt jeg og slog et hul på knæet, og så gav hun mig et æble, det har jeg aldrig glemt. De ved jo, at man glemmer aldrig, når nogen har vist sig god imod en."

Samtalen med Dick havde været meget ophidsende. Dick havde netop haft stor fortrædelighed med Jack og var i en meget nedtrykt stemning, da de hilste på ham. Hans forbløffelse, da Cedric ganske roligt meddelte ham, at han nu ville gøre en ende på al hans nød, var aldeles ubeskrivelig. Lord Fauntleroys måde at fremstille hensigten med sit besøg på, var simpel nok, og den ligefremhed, han styrede tøs på sit mål med, gjorde stort indtryk på mr. Havisham, der altid gjorde så mange omsvøb om en ting. Meddelelsen om, at hans lille ven var blevet en lord og var i fare for at blive en greve, hvis han forblev i live, fik Dick til at spærre munden helt op og stirre i vejret, så at hans hue faldt af ham. Efter at han havde fået den på igen, gjorde han en bemærkning, der for mr. Havisham lød lidt fremmed, men for Hans lille Herlighed ikke syntes at være noget nyt.

"Hvad gi'er du mig, hvis jeg tror alt det tøjeri?"

Den lille lord følte sig slet ikke såret ved denne bemærkning, men den satte ham i en smule forlegenhed, som han dog tappert arbejdede sig ud af igen.

"Ja, de tænker alle sammen, at det ikke er sandt," sagde han, "mr. Hobbs mente, at jeg havde fået solstik. I begyndelsen syntes jeg heller ikke om det selv, men nu har jeg allerede helt vænnet mig til det. Den, der er greve, er min bedstefader, og han vil have, at jeg skat gøre alt, hvad der gør mig glad. Han er meget god, selv om han er en greve, og han har sendt mig en masse penge ved mr. Havisham dér, og af dem skal du have nogle for at købe Jack ud."

Enden på sagen blev, at Dick virkelig gjorde det og at han med nye børster, et iøjnefaldende skilt og en prægtig

udrustning skulle være enehersker i forretningen. Han kunne i begyndelsen lige så lidt tro på det, som æblekonen "af den gamle slægt"; han stirrede rådvild på sin lille velgører og ventede hvert øjeblik på, at drømmen skulle have ende. Først da Cedric rakte ham sin hånd til afsked, blev han overbevist om, at det hele var mere end en drøm.

"Og nu, farvel," sagde Ceddie med et alvorligt forsøg på ikke at lade ham mærke, hvorledes hans stemme sitrede, og med en lidt krampagtig blinken med de store, brune øjne. "Jeg håber nu, at din forretning vil gå godt. Det gør mig ondt, at jeg må bort, måske kommer jeg igen, når jeg er greve, og foreløbig skriver du til mig, vi har jo altid været gode venner. Her har jeg skrevet min adresse op, jeg hedder ikke mere Cedric Errol, men lord Fauntleroy – og nu far vel, Dick."

Dick klippede også med øjnene, men hans øjenvipper var betænkelig fugtige. Han var ingen meget dannet skopudser, og det faldt ham vanskeligt at klare sine følelser i ord, derfor gjorde han heller intet forsøg på det, men nøjedes med at blinke med øjnene og sluge noget, der blev ved at komme op i halsen på ham, igen.

"Jeg ville ønske, du blev her," sagde han med hæs stemme. Så løftede han på sin hue og sagde til mr. Havisham: "Jeg takker Dem, fordi De lod ham gå herned og for alt. Han – han er en kuriøs lille karl og jeg har altid holdt et godt stykke af ham. Grød i hovedet har han også, en aparte dreng har han altid været."

Efter at de begge havde forladt ham, stod Dick endnu længe og stirrede efter dem, og så længe han kunne se den lille, slanke

skikkelse skride elastisk hen ved siden af sin høje, gravitetiske ledsager, ville tågen for hans øjne slet ikke fordele sig.

Indtil afrejsens dag tilbragte Hans Herlighed så mange timer som muligt i mr. Hobbs butik. Mr. Hobbs var i en meget nedbøjet stemning, som han næppe kunne rive sig ud af, og da hans lille ven triumferende bragte ham sin afskedsgave, et guldur med kæde, var han næppe i stand til at værdige gaven den fornødne opmærksomhed. Han lagde etuiet på sit knæ og pudsede flere gange sin næse på en meget larmende måde.

"Der står noget inden i," sagde Cedric. "Jeg sagde selv manden, hvad han skulle skrive: 'Til mr. Hobbs fra hans ældste ven, lord Fauntleroy. Uret siger: Forglem-mig-ej!' – det står der. Jeg vil ikke have, at De skal glemme mig, mr. Hobbs."

Mr. Hobbs gjorde atter energisk brug af sit lommetørklæde.

"Jeg vil heller ikke glemme dig," sagde han, og hans stemme blev lige så mærkværdigt hæs som Dicks, "glem du nu heller ikke mig, når du færdes mellem de engelske aristokrater."

"Dem glemmer jeg ikke, hvilke mennesker jeg så kommer imellem," forsikrede den lille lord. "Hos De har jeg altid været lykkeligst, eller næsten lykkeligst, og jeg håber, at De engang vil besøge mig. Det ville vist glæde min bedstefader græsseligt, måske skriver han selv til Dem, når jeg fortæller ham alt. Og, ikke sandt – så vil De ikke tænke på, at han er en greve? Jeg mener, at De dog ville komme alligevel, hvis han bad Dem om det?"

"Jeg ville komme for din skyld," sagde mr. Hobbs gravitetisk, og dermed var altså indrømmet, at han, hvis han fik en meget indtrængende opfordring fra greven af Dorincourt, ville overvinde sine republikanske fordomme, pakke sine sydfrugter

og for et par måneders tid nedlade sig til at tage ophold på et af hans slotte.

Endelig var så alle forberedelser truffet. Dagen kom, da kufferterne blev bragt ombord, og timen, da vognen holdt for husdøren. En sælsom følelse af ensomhed og forladthed kom pludseligt over den lille dreng. Hans moder havde et par timer været lukket inde på sit værelse, og da hun kom ud, bævede det sælsomt om hendes mund, og hendes øjne var fulde af tårer. Cedric ilede hende i møde, hun bøjede sig ned til ham, han slyngede sine arme om hendes hals og kyssede hende. Hvad det var, vidste han ikke rigtig, men han følte, at de begge var bedrøvede, og uvilkårligt sagde han: "Ikke sandt, Hjertenskær, vi holdt dog meget af vort lille hus? Og vi vil altid tænke på det?"

"Ja," sagde hun med sagte stemme, "det vil vi, mit eget barn."

Og så steg de ind i vognen, og Cedric satte sig tæt op til sin moder, så ufravendt på hende, holdt hendes hånd fast og klappede den ganske sagte, mens hun så ind til det forladte hus.

Utrolig kort tid efter var de ombord i damperen, midt i den vilde larm og støj. Vogne kørte frem og satte passagererne, af, de rejsende var fortvivlede over deres pakker, der endnu ikke var det og muligvis kom for sent. Rejsesække og kister blev skubbet frem og tilbage, matroserne rullede tove op og løb frem og tilbage, der blev givet befalinger, damer og herrer, børn og barnepiger kom ombord, nogle smilende og venlige, andre sørgmodige og stille, nogle med tårer i øjnene. Over alt så Cedric noget interessant; disse bjerge af tovværk, de oprullede sejl, maskerne, der ragede helt op mod den blå himmel, alt fængslede hans opmærksomhed, og han foresatte sig at slutte

venskab med alle matroserne og om muligt få noget at vide om sørøvere.

Netop i det allersidste øjeblik – Cedric stod ved gelænderet på overdækket og iagttog signalet til afgang, matroserne og folk inde på kajen, bemærkede han en lille kamp i en gruppe, nogle skridt fjernet fra ham. Det var nogen, der trængte sig igennem, netop hen imod det sted, hvor han stod, det var en dreng, der holdt noget rødt i hånden – det var Dick! Ganske åndeløs nåede han hen i nærheden af Cedric.

"Hvor jeg har løbet," sagde han stønnende, "jeg ville se dig sejle. Geschæften er god nu. Af det, jeg tjente i går, har jeg købt dette til dig. Du kan bruge det, når du kommer mellem de fine folk. Papiret har jeg tabt i trængslen, karlene ville ikke lade mig komme frem. – Det er et lommetørklæde."

Det blev alt sammen sagt i ét åndedræt; før Cedric kunne svare et ord, lød signalet til afgang, og Dick sprang tilbage med et langt sæt.

"Lev vel," råbte han endnu engang, "brug det, når du kommer til de fornemme!" og dermed var han forsvundet.

Et par sekunder efter sås der en livlig bevægelse mellem folk på underdækket, og et sekund før planken blev trukket bort, stod han i land og svingede sin hue.

Cedric holdt sit højrøde lommetørklæde, der var smykket med uhyre store, blå hestesko og hestehoveder, i hånden. Der var almindelig tumult og tumlen mellem hinanden. Fra damperen og på bredden lød råbene: "Farvel! Farvel! Hils hjemme! Glem os ikke! Ikke sandt, du skriver fra Liverpool? Lykkelig rejse! Lev vel!"

Den lille lord Fauntleroy bøjede sig langt frem og lod det røde tørklæde flagre.

"Lev vel, Dick," råbte han så højt han kunne, "lev vel! Jeg takker dig! Lev vel, Dick!" Og det mægtige skib satte sig langsomt i bevægelse, folk råbte hurra, Cedrics moder trak sløret for sit ansigt, på broen herskede stor bevægelse, men Dick så af det alt sammen kun det yndige barneansigt med det blonde gloriehår, som solstrålerne spillede på, og hørte ikke andet end den lille, friske stemme, der råbte: "Lev vel, Dick!"

Så sejlede den lille lord Fauntleroy fra sit hjemland til sine aners ham så fremmede verden.

4. I England

Undervejs meddelte moderen sin lille dreng, at de for fremtiden ikke kom til at leve sammen mere. Det kostede stor møje at overbevise ham om en sådan mulighed, og hans jammer var så grænseløs, at mr. Havisham i stilhed priste grevens lykkelige indfald at lade moderen bo umiddelbart i nærheden, for uden denne trøst havde drengen vanskeligt båret savnet. Moderen gjorde alt for at stille denne forandring i et venligt lys for ham, og blev ved at fortælle ham, hvor nær hun kom til at bo ham, indtil tanken lidt efter lidt blev ham mindre forfærdelig.

"Og mit hus ligger så nær ved slottet, Ceddie," sagde hun hver gang, "ganske nær, og du kan løbe over til mig, når du vil. Og tænk, hvor meget du så har at fortælle mig, og hvor lykkelige vi to så skal være med hinanden. Åh, der må være så dejligt dér! Din fader har tit beskrevet det for mig. Han holdt så meget af det gamle slot, og du vil også komme til at holde af det."

"Ja, hvis du var der, tror jeg det nok," sagde den stakkels lille lord med et dybt suk. Det var jo ganske naturligt, at en måde at indrette sig på, der skilte ham fra "Hjertenskær", måtte forekomme ham aldeles ubegribelig. Mrs. Errol holdt det ikke for rigtigt at meddele ham grunden til denne skilsmisse.

"Han ville dog ikke kunne forstå det," sagde hun til mr. Havisham, "det ville altså kun alterere og ængste ham, og jeg er overbevist om, at han langt hurtigere og mere inderligt slutter sig til sin bedstefader, når han ikke ved, at denne nærer uvilje mod mig. Had og bitterhed er ham ganske fremmed, og jeg

tror, at tanken om, at nogen hader mig, ville gøre ham meget ulykkelig. Hans hjerte er så fuldt af kærlighed! Det er bedre, at han først senere får det at vide – meget bedre, især for greven, for selv om Ceddie kun er et barn, ville bevidstheden om dette sikkert danne en skillevæg mellem ham og hans bedstefader."

Cedric fik altså kun at vide, at denne skilsmisse var besluttet af grunde, han endnu ikke kunne forstå, men at han senere engang ville få alt at vide og så ville forstå det alt sammen. Det gjorde ham nok lidt eftertænksom, men det var jo egentlig ikke grundene, men sagen selv, han var interesseret i, og da hans lille moder atter og atter udmalede ham fremtiden i det mest rosenrøde lys, begyndte hans betænkeligheder at blive svagere, skønt mr. Havisham mange gange fandt ham siddende i sine morsomme gammelmandsstillinger, stirrende ud over havet og sukkende dybere, end det ellers plejer at høre til for et barn.

"Jeg synes slet ikke om det," sagde han en dag til advokaten, "De begriber ikke, hvor lidt jeg synes om det, men der er nok mange ting i verden, som man skal bære. Det siger Mary altid og jeg ved, at også mr. Hobbs siger det. Og Hjertenskær vil, at jeg gerne skal tage til bedstefader, fordi hans børn alle sammen er døde, og han er meget bedrøvet. Naturligvis må det gøre en mand ondt, at alle hans børn dør, og et af dem døde nok sådan ganske pludseligt."

Hvem der lærte Hans lille Herlighed at kende, fandt den gammelkloge visdomsmine, han af og til, når han talte, satte op, fortryllende; når man samtidigt så på det lille, runde, uskyldige ansigt, havde de vise bemærkninger en uimodståelig ynde, og når den smukke, blomstrende, guldhårede, lille mand satte sig ned, slyngede armene om knæene og begyndte at tale

med stor værdighed, var hans omgivelser henrykte, navnlig havde mr. Havisham dag for dag mere glæde af ham.

Da den mindre lykkelige del af passagererne, som havde måttet betale søsygen deres tribut, igen viste sig på dækket og tog plads på de bekvemme stole dér, var der ikke en eneste blandt dem, der ikke kendte den lille lord Fauntleroys mærkelige historie, og alle interesserede sig for drengen, der drev rundt allevegne, når han ikke lige spadserede med sin moder eller den stive, gamle englænder, der var med ham, eller talte med matroserne. Han sluttede venskab med alle. Når han havde sluttet sig til en gruppe herrer, så marcherede han med lange, faste trin ved siden af dem og gik beredvilligt ind på enhver spøg; når han var i damekredse, var der ingen ende på den glade latter og spøg, og når han legede med børnene, var legen gerne særlig lystig og munter. Men matroserne var dog hans største glæde – han fik de vidunderligste historier, at vide om sørøvere, skibbrud og ensomme, menneskétomme øer, han lærte at splidse tov og takle små skibe til, og blev forbavsende lærd, hvad topsejl og alt den slags angik. Hans måde at tale på fik en bismag af tjæretrøjernes sprog, og han fremkaldte engang en ustandselig latter ved på en kølig morgen, hvor herrer og damer havde hyllet sig varmt ind, med den elskværdigste, blide lille stemme af verden at ytre: "Splitte mine bramsejl, om ikke hun ikke er lovlig frisk i dag."

Han var meget forbavset over, at denne sømandsmæssige udtalelse fremkaldte en så stormende latter, han havde hørt det af en af sine venner, matrosen og helten Jerry, i hvis historier den ofte forekom. Denne Jerry måtte, efter hans fortællinger at dømme, i det mindste have gjort tre til fire tusinde togter med

og han havde ufejlbarligt hver gang lidt skibbrud og var kastet i land på en med menneskeædere befolket ø, at det ved sådanne lejligheder mere end én gang var hændet ham, at han delvis var blevet stegt og at han mere end tyve gange var blevet skalperet, er en selvfølge.

"Derfor har han slet intet hår mere," forklarede lord Fauntleroy sin moder, "når man er blevet skalperet et par gange, vokser håret ikke frem mere. Jerrys kom ikke igen, efter at han første gang var blevet skalperet af porromachawnkinernes konge med en kniv, der var dannet af waslemumkiernes høvdings hjerneskal. Han siger, at det næsten var det værste, der nogensinde er hændet ham, og at håret rejste sig på hans hoved af skræk, mens kongen hvæssede kniven, og det faldt ikke igen, så at kongen nu bærer skalpen med de stående hår på, og at den ser ud som en hårbørste. Nej, hvilke 'oplevelser' denne Jerry dog har! Jeg ville ønske, at jeg kunne fortælle mr. Hobbs det alt sammen."

Undertiden når vejret var dårligt og alle var samlet i salonen, gav Cedric, der altid var villig til at bidrage til alles underholdning, lidt af Jerrys "oplevelser" til bedste, og han fandt altid taknemmelige tilhørere.

"Jerrys historier 'teresserer dem alle sammen så meget," sagde han til sin moder, "undertiden – ja, du må ikke blive vred for det – er jeg lige ved at tro, at det umuligt alt sammen kan være sandt; men Jerry har jo selv oplevet det, ved du, og det kan jo også være, at han nu og da ikke husker rigtigt, fordi han så ofte er blevet skalperet. Man kan nok få en dårlig hukommelse af at blive skalperet så mange gange."

Elleve dage efter at han havde råbt sit "farvel" til Dick, indtraf den lille lord i Liverpool, og om aftenen på den tolvte dag kørte den vogn, der havde afhentet ham, hans moder og mr. Havisham ved banen, frem for Court Lodge.

Mary, der skulle blive hos mrs. Errol, var taget forud og havde nået Court Lodge før dem. Da Cedric sprang ud af vognen, så han hende stå i husdøren, mens et par andre tjenestefolk stod inde i den godt oplyste forhal. Med et glad udråb ilede han hen til hende og gav hende et kys på hver af de stærkt røde kinder.

"Er du allerede dér, Mary! Hjertenskær, Mary er der!"

"Jeg er glad over, at De er her, Mary," sagde mrs. Errol halvhøjt til hende, "jeg vil føle mig mindre fremmed her, når jeg har et bekendt ansigt hos mig." Hun rakte pigen sin smalle hånd, som Mary djærvt rystede. Hun forstod så godt, hvorledes den unge kone måtte være til mode, som nylig havde forladt sit hjem og nu skulle give sit barn fra sig.

De engelske tjenestefolk så nysgerrigt på moder og søn. Der var naturligvis alle mulige rygter i omløb om dem begge to; alle vidste, hvorfor mrs. Errol skulle bo her, og den lille lord på slottet, og enhver vidste, hvilken uhyre formue, der ventede ham, men tillige hvilken gnaven, sær og gigtsvag gammel bedstefader, han skulle leve hos.

"Let får han det ikke, stakkels, lille fyr!" havde de for længst afgjort mellem dem selv indbyrdes.

Hvilken slags barn han var, denne lord Fauntleroy, vidste de ikke, og den tilkommende herre af Dorincourts væsen kunne de ikke så let blive klog på. Han trak meget selvstændig sin lille overfrakke af, som om han var vant til at betjene sig selv, så så han sig om i den store forhal, beundrede de store hjortegevirer,

billeder og alt, der var så ganske anderledes, end han var vant til det, og sagde endelig:

"Det er jo et smukt hus, Hjertenskær, og jeg er glad over, at du skal bo her. Og stort tror jeg også, det er."

Ja, stort var det rigtignok i sammenligning med det lille brøstfældige hus i den snævre New Yorker-gade, og lyst og venligt var det også. Mary førte de ankomne op i et lyst, helt med broget kattun tapetseret og udstyret soveværelse, hvor der brændte en behagelig ild og hvor en stor, hvid angorakat lå velbehageligt snurrende på tæppet foran kaminen.

"Det er husholdersken oppe på slottet, der har sendt den," sagde Mary, "det er en rar dame, der har ordnet og efterset alt selv, for at der intet skulle mangle. Jeg har talt med hende og hun har holdt voldsomt meget af salig hr. kaptajnen, og hun er så bedrøvet, fordi han er død, og så sagde hun, at det nok kunne være, at det ville gøre huset her hjemligere for Dem, når den store kat lå og dovnede ved ilden, og så sendte hun den. Hun har kendt salig hr. kaptajnen, da han var et barn, og han var en smuk dreng, sagde hun, og senere en fin, ung herre, der havde et venligt ord til overs også for simple folk. Og så sagde jeg til hende: Han har efterladt sig lige sådan en søn, sagde jeg, der har aldrig gået en smukkere dreng i et par sko, så længe verden har stået."

Efter at moder og søn havde gjort lidt toilette, gik de atter ned i stueetagen i et ligeledes stort og lyst værelse. Det var et lavt værelse med tavlet loft, dybe vinduesnicher, vægskabe og med ejendommelige forsiringer på de ligeledes tavlede vægge. Foran kaminen lå et mægtigt tigerskind og to store lænestole stod ved hver side af den. Den vældige, hvide kat fandt det

åbenbart ret behageligt at lade sig klappe af lord Fauntleroy og havde straks sluttet sig til ham. Da han nu lagde sig på det bløde tæppe, rullede katten sig majestætisk sammen ved siden af ham, og dermed var venskabet sluttet. Cedric puttede hovedet helt ned i den bløde pels og tog ingen notits af den samtale, der blev ført mellem hans moder og mr. Havisham. De talte desuden kun halvhøjt. Mrs. Errol var meget bleg og synligt bevæget.

"Men endnu i aften skal han da ikke bort," spurgte hun bedende, "endnu i nat kan han da blive hos mig?"

"Det kan han, det er slet ikke nødvendigt, at han tager bort endnu i aften," sagde mr. Havisham, "jeg vil efter bordet gå op på slottet og sætte Hans Herlighed i kundskab om vor ankomst."

Mrs. Errol kastede et blik på Cedric, der med ubevidst ynde lå udstrakt på det brogede skind, mens ilden på kaminen kastede sit ventende skin over hans glimrende hår.

"Greven ved ikke, hvad han berøver mig," sagde hun med et smerteligt smil, og idet hun så op til advokaten, tilføjede hun, "vil De ikke være så god at sige ham, at jeg ikke vil have hans penge."

"Hans penge? De taler da ikke om den årsindtægt, han har udsat for Dem?"

"Jo," sagde hun roligt, men bestemt, "jeg vil ikke have dem. Boligen her har jeg modtaget og er taknemmelig for den, jeg kunne jo ellers ikke blive i mit barns nærhed, men jeg har en lille formue, der er tilstrækkelig til, at jeg kan leve bekvemt af den; mere behøver jeg ikke. Som forholdet er mellem os, ville jeg ikke kunne modtage nogen velgerning af ham, uden at have

følelsen af at have solgt ham Cedric, og jeg giver ham jo kun fra mig, fordi jeg ikke tænker på mig selv, men kun på ham, og fordi jeg ved, at hans fader ville have ønsket det."

"Sælsomt, meget sælsomt," sagde mr. Havisham og gned sin hage. "Greven vil ærgre sig, han vil slet ikke kunne forstå det."

"Åh jo, jeg tror det dog, når han tænker sig om. Jeg har ikke pengene strengt nødige, og modtage luksus af en mand, der hader mig så meget, at han tager min søn fra mig, kan jeg ikke."

Kort tid efter blev måltidet serveret, hvori de alle tre tog del og som katten også indfandt sig til og under høj snurren tog plads på den tomme stol ved siden af Cedric.

I løbet af aftenen begav advokaten sig til slottet og blev straks modtaget af greven. Han fandt ham liggende i en bekvem lænestol foran kaminen, med det syge ben udstrakt på en skammel. Et skarpt, spørgende blik trængte frem under de buskede øjenbryn og advokaten så straks, at han, skønt han gjorde sig umage for at antage en ligegyldig mine, var i stor uro og spændt forventning.

"Nå, der er De jo, Havisham! God rejse? Ellers noget nyt?"

"Lord Fauntleroy og hans moder er kommet til Court Lodge, rejsen har været god, og de befinder sig begge fortræffeligt."

"Det glæder mig at høre," sagde greven med en lidt utålmodig håndbevægelse. "Gør Dem det bekvemt og tag et glas vin. Hvad ellers?"

"Den unge lord bliver endnu i nat hos sin moder. I morgen skal jeg bringe ham op på slottet."

Grevens arm havde hvilet på armlænet, nu holdt han pludselig hånden for øjnene.

"Men så tal dog videre. Skriftlige meddelelser havde jeg frabedt mig, jeg ved således aldeles intet. Hvad for en slags dreng er han? Om moderen vil jeg intet høre, kun om drengen."

Mr. Havisham smagte på den gamle portvin, han havde skænket i sit glas og beholdt glasset i hånden, mens han talte.

"Det er vanskeligt at udtale nogen mening om et syvårs barns karakter," sagde han forsigtigt.

"Han er altså et fårehoved?" spurgte den gamle herre og så hurtigt op, "en tung klods? Det amerikanske blod slår igennem? Hmh?"

"Jeg tror ikke, at han har haft skade af det, mylord," sagde advokaten tørt, "jeg forstår mig ikke meget på børn, men jeg tror nok, at denne her er en smuk lille dreng."

Det var altid mr. Havisham måde at udtrykke sig ordknapt og forsigtigt, og han gjorde dette endnu mere i dag end ellers, da han ville have, at greven selv skulle dømme og lære sit barnebarn at kende uden at være påvirket af fremmed indflydelse.

"Sund? Velvoksen?"

"Helt sund at se til og velvoksen."

"Lige lemmer? Menneskeligt fysiognomi?"

Et svagt smil fløj over mr. Havishams tynde læber, da han tænkte på det yndige blonde hoved, han nylig havde set hvile på tigerskindet.

"Så vidt jeg forstår mig på det, er det et smukt barn, så vidt det kan siges om en dreng, men jeg tror nok, at De vil finde ham noget forskellig fra engelske børn."

"Tvivler ikke om det," brummede greven med en trækning i det syge ben. "Frække, støjende skabninger, disse amerikanske

børn! Jeg har ofte hørt tale om dem."

Mr. Havisham drak sin portvin og der opstod en lille pause.

"Jeg har et ærinde fra mrs. Errol," sagde han så roligt.

"Forskån mig for det, jo mindre jeg hører om den person, des bedre."

"Dette må omtales. Hun foretrækker ikke at modtage den for hende udsatte årsrente."

"Hvad skal det betyde?" udbrød greven opfarende, "hvad skal det betyde?"

Mr. Havisham gentog sin meddelelse og tilføjede: "Hun siger, at hun ikke behøver disse penge, og da forholdet mellem Dem og hende ikke kan være af venskabelig natur -"

"Af venskabelig natur? Nej, det skulle jeg mene! Den blotte tanke om hende er mig imod! En pengebegærlig amerikanerinde med skrigende stemme! Jeg vil ikke se hende!"

"Mylord, pengebegærlig kan man dog ikke kalde damen, hun har intet forlangt og viser det tilbage, man tilbyder hende -"

"Kunstgreb!" brummede den ædle lord, "derved vil hun opnå, at jeg skal ønske at se hende og beundre hendes ånd! Jeg skal nok vogte mig. Amerikansk trods! Jeg vil ikke, at hun skal bo ved min dør som en tiggerske. Hun er drengens moder og har som sådan en stilling at værne om, og hun skal værne om den. Hun får pengene tilkendt, enten hun vil have dem eller ej! Det er kun for at bibringe drengen en slet mening om mig. Hun har formodentlig allerede bearbejdet ham nok i den retning."

"Nej," sagde mr. Havisham, "netop i den retning har jeg endnu en besked til Dem fra mrs. Errol."

"Som jeg ikke vil høre!" skreg Hans Herlighed stønnende af ærgrelse og gigtsmerter.

Mr. Havisham vedblev uforstyrret: "Hun beder Dem, ikke i lord Fauntleroys nærværelse at ytre noget, der kunne gøre det klart for ham, at De ikke kan lide hende. Drengen hænger meget ved hende, og hun er overbevist om, at en sådan vished ville gøre ham fremmed overfor Dem. Hun har ganske simpelt sagt ham, at han endnu er for lille til at forstå grunden til skilsmissen fra hende, netop fordi hun ønsker, at der ikke skal komme et pust af mistro mod Dem i drengens sjæl."

Greven var sunket tilbage i stolen, hans dybtliggende, skarpe øjne funklede bag de tykke øjenhår.

"Vær fornuftig, Havisham, De vil da vel ikke bilde mig ind, at moderen ikke har sagt ham noget?"

"Ikke en stavelse, mylord," sagde advokaten rolig, "drengen ser i Dem ikke andet end en kærlig bedstefader. Intet – absolut intet er der blevet ytret, der kunne vække endog den letteste tvivl om Deres fuldkommenhed hos ham, og da jeg har udført Deres befaling med hensyn til hans ønsker, ser han i Dem indbegrebet af al højmod og godhed."

"I sandhed? Alvorligt talt?"

"Jeg giver Dem mit æresord på, at det alene ligger i Deres egen hånd, hvorledes forholdet til lord Fauntleroy skal stille sig, og hvis jeg turde vove at stå Deres Herlighed bi med et råd, så er det det, ikke at tale sårende om hans moder."

"Bah! En dreng på syv år!"

"Men som har tilbragt disse syv år ved en moders side, der elsker ham og som han elsker lidenskabeligt."

5. På slottet

Det var sent på eftermiddagen, at den vogn, der bragte den lille lord Fauntleroy og mr. Havisham til slottet, rullede op gennem den lange allé. Greven havde anordnet, at hans lille sønnesøn skulle indtræffe på slottet kort før middag, og at han af grunde, han selv bedst kendte, skulle føres alene ind i det værelse, hvor han ville modtage ham. Cedric lænede sig behageligt tilbage i vognpuderne og iagttog alt med dyb interesse. Vognen selv, de store, stadselige heste med det blankpudsede seletøj, kusken og den værdige tjener i det smukke liberi, alt fængslede hans opmærksomhed.

Da vognen holdt foran parkporten, bøjede han sig ud af vogndøren for at se på de store stenløver, der smykkede indgangen. Ud fra det smukke, efeu-omrankede portnerhus kom en venlig, rødmosset kone for at lukke porten op. To børn fulgte efter hende og stirrede med store, vidtopspilede, forundrede øjne på den lille dreng i vognen, mens moderen smilende nejede for ham.

"Kender hun mig?" spurgte lord Fauntleroy sin ledsager, "jeg tror, hun ved, hvem jeg er?" Samtidigt tog han sin lille fløjlshue af og hilste venligt.

"God dag," sagde han med klar stemme. "Hvorledes har De det?"

Konen var synlig fornøjet, hun lo over hele ansigtet, og hendes blå øjne så varmt og hjerteligt på ham.

"Gud velsigne Deres Herlighed," sagde hun, "Gud velsigne Deres venlige ansigt! Lykke og glæde følge Deres Herlighed!

Velkommen i Dorincourt!"

"Den kone kunne jeg godt lide," sagde han, "hun så ud, som om hun godt kunne lide drenge. Jeg vil besøge hende og lege med drengene – mon hun har så mange, at man kunne få et ordentligt kompagni bragt i stand?"

Mr. Havisham holdt det ikke for nødvendigt at sige ham, at han vanskeligt ville få tilladelse til at slutte kammeratskab med portnerbørnene, den slags visdom kunne komme tidsnok.

Vognen kørte rask videre mellem de to rækker pragtfulde gamle kæmpetræer, hvis grene nåede helt ned til jorden. Cedric vidste ikke, at slottet Dorincourt var et af de skønneske herresæder i England, og at dets park og gamle træer søgte sin lige i skønhed, men han følte, at det, der omgav ham, var smukt. Den nedgående sol kastede sine skrå stråler hen over græsplænerne, rundt om herskede dyb, vidunderlig stilhed. Flere gange fo'r drengen op med et lille skrig, når en kanin smuttede frem mellem buskene, og da pludseligt en flok agerhøns fløj op, klappede han fornøjet i hænderne.

"Det er smukt," sagde han, "sådan noget har jeg ikke set før. Det er smukkere end Central Park."

Den lange køretur satte ham i forbavselse.

"Hvor langt er der fra parkporten til slottet?" spurgte han.

"En tre til fire mil," svarede mr. Havisham.

"Det er en lang vej, bedstefader har til sin egen dør," sagde den lille lord eftertænksomt.

Hvert øjeblik så han noget nyt, men da han så kronvildtet, der dels lå i græsset, dels opskræmt af vognen fo'r afsted over engen, var han ude af sig selv af glæde.

"Har der været en cirkus her? Eller lever de her altid? Hvem tilhører de?"

"Din bedstefader," sagde mr. Havisham.

Snart efter fik de øje på slottet. Den smukke, stolte bygning lå grå og ærværdig for dem, aftensolens sidste stråler glimtede i de talrige vinduer. Tårne og tinder trådte skarpt frem mod aftenhimlen, hele bygningen var omranket af yppig efeu, og på de brede terrasser, der førte op til indgangsdøren, var der rige, farveprægtige blomsterbede.

"Det er dog det allerdejligste, jeg har set!" råbte Ceddie, "ligesom et kongeslot. Akkurat sådan et var der i min eventyrbog."

Han så, hvorledes de svære portfløje blev revet op, han så tjenerskabet stille sig op i to rækker, hvad der forbavsede ham meget, da det ikke faldt ham ind, at alt dette skete til ære for den lille dreng, der engang skulle have al denne pragt og herlighed i arv og eje; alt – slottet fra eventyrbogen, de store, gamle træer, den herlige park, alle de store vildnis af bregner og klokkeblomster, hvor harer og kaniner sprang omkring og dejlige rådyr og kronhjorte lejrede sig i det høje græs. Det var næppe et par uger siden, at han havde siddet i mr. Hobbs' butik, med de korte ben dinglende udenfor den høje kontorstol, og han kunne umuligt bringe at denne pragt og herlighed i forbindelse med sit eget lille jeg. I spidsen for tjenerskabet stod en ældre dame i glat, svær, sort silkekjole, med en kappe på det grå hår. Da han trådte ind i forhallen, stod hun nærmest ved, og Ceddie kunne se, at hun ville tale med ham. Mr. Havisham, der førte ham ved hånden, stod et øjeblik stille.

"Her bringer jeg lord Fauntleroy, mrs. Millon," sagde han. "Lord Fauntleroy, det et mrs. Millon, husholdersken."

Cedric gav hende med et glad smit hånden.

"Det var Dem, der sendte os katten?" sagde han; "jeg takker Dem tusind gange for den."

Den gamle dames smukke ansigt strålede ligesom portnerkonens før.

"Jeg ville have kendt Hans Herlighed, hvor jeg havde mødt ham," sagde hun, "han er aldeles ligesom faderen. Det er en stor dag i dag, sir."

Cedric så nysgerrigt på hende og havde uhyre gerne spurgt om, hvorfor det var en stor dag; det var også så forunderligt at se, at hun havde tårer i øjnene, skønt hun slet ikke så bedrøvet ud, for hun smilede venligt til ham.

"Katten har to vidunderlig smukke, hvide killinger her," sagde hun, "man skal straks bringe dem op på Deres Herligheds værelse."

Mr. Havisham rettede halvhøjt et spørgsmål til hende.

"I biblioteket, sir," svarede mrs. Millon. "Lord Fauntleroy skal vise sig for ham alene."

Et par minutter efter åbnede den statelige liberi-tjener, der havde ført Cedric til biblioteket, døren til dette og meldte: "Lord Fauntleroy, mylord!" Han gjorde det med særlig højtidelighed, for også han følte, at det var et stort øjeblik, hvor arvingen betrådte sin ejendom og blev forestillet for familieoverhovedet, hvis rang og besiddelser engang skulle være hans.

Cedric gik over tærsklen. Det var et stort, prægtigt værelse med tunge, udskårne egetræsmøbler. Væggene var omtrent helt dækkede med boghylder. Møblerne var så mørke, gardinerne så

tunge, vinduesnicherne så dybe, og afstanden mellem dør og vinduer så stor, at hele værelset nu, efter solnedgang, gjorde et meget mørkt indtryk.

I første øjeblik troede Cedric, at der slet ikke var nogen i værelset, men han opdagede straks efter foran kaminen, hvori der trods den varme aften brændte et stort bål, i en bekvem lænestol en skikkelse, der dog ikke vendte sig om, imod ham.

Men hos en anden beboer af værelset havde hans komme vakt opmærksomhed. Ved siden af lænestolen lå en hund på gulvet, en uhyre brungul dogge, næsten lige så stor og mægtig som en løve – majestætisk og langsom rejste det mægtige dyr sig og gik med tunge skridt hen imod den slanke barneskikkelse.

"Dougal," lød nu en stemme fra lænestolen, "kom her."

Men for den lille lords hjerte var frygt lige så fremmed som alt andet ondt; han havde altid været en tapper lille svend. Fortroligt og roligt lagde han sin lille hånd på dyrets halsbånd og så gik de roligt sammen hen imod greven.

Endelig så denne op, og Cedric så ind i en gammel mands ansigt omgivet af hvidt, lidt strittende hår, med buskede, grå øjenbryn og en dristig ørnenæse mellem ildfulde, skarpe øjne. Greven derimod så en yndig barneskikkelse i sort fløjlsdragt med bred kniplingskrave og bløde, blonde lokker, der omrammede et fint, blomstrende ansigt, hvorfra et par lysebrune øjne lyste ham troskyldigt i møde. Som et pludseligt jubelskrig, som en jublende triumf trængte det pludselig gennem den hårde, gamle mands hjerte, da han lagde mærke til, hvor kraftig og smuk en dreng hans barnebarn var, og hvor uforfærdet han så op i hans ansigt, mens hans hånd endnu hvilede på den kæmpemæssige hunds hals. Det gjorde den

herskesyge, befalende gamle mand hemmeligt godt, at hans barnebarn hverken røbede frygt for ham eller hans hund.

"Er du greven?" spurgte Ceddie med sit venlige smil, "jeg er dit barnebarn, som mr. Havisham har hentet – lord Fauntleroy."

Han rakte sin lille hånd ud mod greven, hvad der efter hans begreber om høflighed hørte sig til, og vedblev hjerteligt: "Jeg håber, du har det godt – og jeg er meget glad ved at se dig."

Greven trykkede hans hånd, og hans ansigt fortrak sig på en sælsom måde; for øjeblikket var han så overrasket, at han ikke rigtig vidste, hvad han skulle sige. Han så ufravendt på det smukke, lille billede, der stod dér for ham i kød og blod.

"Du er altså glad ved at se mig?"

"Ja," forsikrede lord Fauntleroy, "rigtig glad."

Der stod en stol ved siden af grevens, og Cedric satte sig. Stolen var rigtignok beregnet på en helt anden slags gæster, og sædet var så bredt, at den lilles ben langt fra nåede gulvet, men han syntes dog at befinde sig meget vel i den, og så beskedent, men ufravendt på familieoverhovedet.

"Jeg har tit tænkt på, hvorledes du i grunden så ud," sagde han, "på skibet, når jeg lå i min seng, tænkte jeg undertiden, at du vist lignede min papa."

"Synes du så det?" spurgte greven.

"Åh, du ved nok, at jeg var så lille, da han døde, og det kan nok være, at jeg ikke husker ham så godt, men jeg tror nok, du ser anderledes ud."

"Skuffet altså – hmh?"

"Nej, aldeles ikke," forsikrede den lille kritiker høfligt, "jeg havde naturligvis nok kunnet lide, at du skulle have lignet min papa, men ethvert barn er naturligvis helt tilfreds med,

hvorledes hans bedstefader ser ud – du ved jo nok, at slægtninge beundrer man altid."

Greven lænede sig tilbage i sin stol og så en smule forbløffet ud. Han havde desværre ikke stor erfaring i at beundre slægtninge og havde for det meste anvendt sine ledige timer til at skændes med, dem, jage dem ud af huset og finde alle slags smigrende benævnelser for dem, hvorfor han også var dem alle sammen grundigt forhadt.

"Ethvert barn holder af sin bedstefader," vedblev lord Fauntleroy, "i særdeleshed af én, der er så god, som du har været imod mig."

Atter fløj et sælsomt hurtigt blik fra de dybtliggende øjne over mod ham.

"Ja så," sagde han, "du mener altså, at jeg har været god imod dig?"

"Det har du rigtignok," sagde Cedric glad, "og jeg er dig så taknemmelig for Bridget, Dick og æblekonen."

"Bridget?" gentog greven, "Dick og æblekonen?"

"Ja naturligvis," forklarede Cedric, "alle dem, du gav mig de mange penge til – pengene, som mr. Havisham bragte mig fra dig til at fornøje mig for."

"Nå således, det er det, talen er om! De penge, du måtte give ud selv. Nå, hvad købte du da for dem? Det ville jeg nok have at vide."

Han trak de buskede øjenbryn i vejret og så stift på drengen. Han var virkelig nysgerrig efter at vide, på hvilken måde den lille havde tilfredsstillet sine luner.

"Åh," sagde lord Fauntleroy, "så ved du måske, når det kommer til stykket, slet ikke noget om Dick og Bridget og

æblekonen? Jeg tænkte slet ikke på, hvor langt borte du bor. Det er nemlig særlige venner af mig, og du må vide, at Michael har haft feber."

"Hvem er Michael?"

"Michael? Åh, det er Bridgets mand, og de var i stor nød. Når en mand er syg og ikke kan arbejde, og der er tolv børn, kan du jo nok tænke dig, hvorledes det er."

Og nu fulgte der en udførlig skildring af den stakkels Bridgets lidelser og hendes jubel, da han havde givet hende pengene: "fra dig, bedstefader – og derfor er jeg så taknemmelig," således sluttede han beretningen.

"Se, se!" sagde greven med sin dybe stemme, "det var altså en af de ting, du gjorde for at fornøje dig. Hvad stillede du ellers op med din rigdom?"

Dougal havde, da Cedric havde taget plads, sat sig ved siden af hans stol og så ham alvorligt op i ansigtet, som om samtalen interesserede den uendeligt. Dougal var en værdig, højtidelig hund, meget for alvorlig og stor til at tage livet let. Den gamle greve, der kendte den nøje, havde længe i stilhed iagttaget den. Det var ellers ikke dens maner at stifte hurtige bekendtskaber, og dens herre var overrasket ved at se, hvor rolig den forholdt sig under trykket af den lette barnehånd, og nu så Dougal endnu engang prøvende op på den lille lord, hvorpå den lagde sit vældige løvehoved på drengens sorte fløjlsknæ, mens denne, venligt klappende den nye ven, svarede greven:

"Ja, så er der historien om Dick, Dick ville du synes om, det er en famos knægt."

Den gamle herre så lidt forundret ud.

"Han er så ærlig," vedblev Ceddie med varme, "og han angriber aldrig drenge, der er mindre end ham, og støvlerne gør han så blanke, så blanke, han er nemlig støvlepudser."

"Og en bekendt af dig – hmh?"

"En gammel ven af mig, ikke så gammel som mr. Hobbs, men vi har dog kendt hinanden længe. Lige da skibet skulle sejle, bragte han mig en foræring" – han trak en omhyggeligt sammenfoldet genstand op af sin lomme og udfoldede med kærlig stolthed det pompøse, røde silketørklæde med de pragtfulde hestesko.

"Det har han givet mig, og jeg skal altid gå med det, man kan bruge det som lommetørklæde, men også som halstørklæde. Han købte det for de første penge, han havde tjent, efter at Jack var købt ud og han havde fået de nye børster af mig, det er en erindring. Og i uret til mr. Hobbs har jeg skrevet: 'Uret siger, glem mig ikke' – og jeg vil heller ikke glemme Dick. Så ofte jeg ser på tørklædet, vil jeg huske ham."

Det var ikke let at skildre Hans Herlighed greven af Dorincourts følelser. Han havde set en god del af verden og menneskene og var ikke let at forbløffe; men her trådte der ham noget så nyt og uhørt i møde, at det næsten tog vejret fra ham og fremkaldte det mærkværdigste sindsoprør hos den gamle adelsmand. Han havde aldrig beskæftiget sig med børn; hans passioner og fornøjelser havde aldrig levnet ham tid til det, og hans egne drenge havde aldrig interesseret ham videre – han kunne i det højeste huske, at Cedrics fader havde været en smuk, kraftig dreng. I almindelighed havde han betragtet et barn som et højst besværligt lille dyr, grådigt, egoistisk og larmende, hvis man ikke tog det meget strengt. Hans to ældste

havde altid givet deres lærere grund til klager og ængstelse, og om den yngste troede han kun at være blevet forskånet for lignende beretninger, fordi at han, netop som den yngste, ikke havde særlig betydning for nogen. At han kunne komme til at holde af sit barnebarn var ikke et øjeblik faldet ham ind – han ville have ham i sit hus, fordi han ikke engang ville have sit navn gjort latterlig af en rå, uopdragen lømmel, og han mente fuldt og fast, at drengen, hvis han lod ham blive i Amerika, ikke ville blive andet end en slags klovn eller halvnar. Han havde oplevet så mange ydmygelser ved sine sønner og var så oprørt over kaptajn Errols amerikanske ægteskab, at han ikke mere ventede nogen glæde af sine efterkommere, og da tjeneren meldte ham lord Fauntleroy, havde han næsten været bange for at se på ham. Det var også af den grund, at han ville se ham alene først, hans stolthed krympede sig ved, at nogen skulle være vidne til hans skuffelse. Men selv i de timer, hvor han med mere håb havde set ind i fremtiden, havde han aldrig drømt om, at hans barnebarn kunne se ud som den henrivende barneskikkelse, der så tillidsfuld og fortrolig nærmede sig ham med hånden hvilende på hans store, ikke just ufarlige yndling. Denne overraskelse var nær ved at bringe den hårde, gamle mand ud af fatning.

Og så begyndte samtalen, under hvilken hans forbavselse steg endnu mere. For det første havde han hele sit liv igennem været vant til, at folk var sky og forlegne i hans nærværelse, og han havde derfor heller ikke ventet andet af sit barnebarn, men i stedet for så den lille dreng åbenbart ikke andet i ham, end en ven, hvis kærlighed af naturens lov tilhørte ham, og behandlede ham som en sådan.

Som den lille dreng sad der i den store stol og talte så glad med sin bløde, kærlige stemme, blev det ham fuldstændigt klart, at tanken om, at den høje, barske mand i lænestolen ikke skulle holde af ham, ikke et øjeblik var faldet drengen ind, og at Cedric, der var vis på, at man var glad ved at se ham, på sin barnlige måde gjorde sig umage for at være så elskværdig som mulig for at behage bedstefaderen. Hård, grusom og opfarende, som den gamle greve var, kunne han dog ikke undgå at føle en vis glæde ved denne nye følelse, og fandt det, når alt kom til alt, ret behageligt, engang at møde nogen, der ikke mistroede ham eller var bange for ham, som ikke anede hans slemme natur, og hvis klare øjne så tillidsfuldt på ham, selv om denne nogen kun var en lille dreng i sort fløjlsdragt!

Så lænede den gamle mand sig velbehageligt tilbage i sin lænestol og opfordrede den lille dreng til at snakke, og mens han talte, bævede det af og til sælsomt om bedstefaderens mund. Lord Fauntleroy udfoldede hele sit konversationstalent og talte frit og naturligt, hele historien om Dick og Jack og om æblekonen "af den gamle slægt", såvel som venskabet med mr. Hobbs blev betroet til bedstefaderen, dertil sluttede sig en begejstret skildring af en amerikansk valgtriumf med al dens pragt og herlighed, bannere, transparenter, fakkeltog og raketter. Sluttelig faldt talen på 4. juli, og den lille mand kom i stor ekstase, indtil han pludselig kom til at tænke på noget andet og brød temmelig brat af.

"Nå, hvad er der?" spurgte hans bedstefader, "hvorfor taler du ikke videre?"

Lord Fauntleroy rykkede lidt uroligt frem og tilbage på sin stol.

"Det faldt mig netop ind, at du måske ikke så gerne vil høre det," sagde han, "måske en af dine slægtninge var med der. Jeg tænkte slet ikke på, at du er en englænder."

"Tal du kun roligt videre," sagde mylord, "jeg har ikke nogen personlig interesse i sagen. Men du har vel også glemt, at du selv er en englænder?"

"Oh nej," faldt Ceddie ham rask i talen, "jeg er en amerikaner."

"Du er en englænder," sagde den gamle herre kort, "din fader var en englænder."

For ham var sagen en spøg, men Ceddie tog den i fuldt alvor. På en sådan opfattelse af tingene havde han ikke været forberedt, og han blev helt mørkerød i ansigtet.

"Jeg er født i Amerika," protesterede han, "og når man er født i Amerika, må man være en amerikaner. Det gør mig ondt, at måtte sige dig imod," tilføjede han alvorligt og hensynsfuldt, "men mr. Hobbs har sagt mig, at jeg, når det engang igen kommer til krig, må være en amerikaner."

Greven udstødte en kort latter, der klang lidt gnaven og barsk, men det var dog en latter.

"Og det ville du gøre?" spurgte han.

Han hadede Amerika og amerikanerne, men den lille mands alvorlige, ivrige patriotisme morede ham og han sagde sig selv, at der af denne gode amerikaner med tiden ville blive en god englænder.

Videre fordybelse i politikken blev dog afbrudt ved melding om, at der var serveret. Cedric rejste sig straks, og gik hen til sin bedstefader med et betænkeligt blik til hans syge fod.

"Skal jeg hjælpe dig?" spurgte han venligt. "Du kan godt sådan støtte dig til mig, ved du. Engang havde mr. Hobbs en dårlig

fod, fordi en kartoffelsæk var faldet på den, og så førte jeg ham altid."

Den højtidelige tjener havde nær sat sin stilling og sit renommé på spil ved et temmelig usømmeligt smil. Han var en meget fornem tjener, der altid kun havde tjent i fornemme huse, og han ville have fundet sig fuldstændig nedværdiget og vanæret, hvis han havde tilladt sig noget så usømmeligt som et smil i herskabets nærværelse. Men denne gang havde faren været stor, og han kunne kun frelse sig ved, at han over sin herres skuldre så hen på et særlig grimt portræt på væggen.

Greven, målte sin ridderlige lille sønnesøn fra tå til top.

"Tror du, du kan?" spurgte han barsk.

"Ja, jeg tror," sagde Cedric rask, "du kan tro, jeg er stærk, og jeg er også allerede fyldt syv. Du kan støtte dig til din stok på den ene side, og på den anden side til mig. Dick siger, at jeg har gode muskler af en dreng på syv."

Han strakte armen stift ud, for at greven skulle se de af Dick roste muskler, og så derved så alvorlig og vigtig ud, at tjeneren atter var nødt til at henvende sin opmærksomhed på det grimme portræt.

"Udmærket," sagde greven, "du kan prøve."

Ceddie rakte ham stokken og hjalp ham at rejse sig. Dette var ellers tjenerens arbejde, der under dette fik mangen en slem ed at høre og ofte bandede lige så stærkt igen indvendig. Men i dag gik sagen af uden banden, skønt gigten pinte slemt, men greven ville nu en gang gøre forsøget. Langsomt rejste han sig og lagde sin hånd på den smalle skulder, der så venligt blev budt ham til støtte. Forsigtigt gjorde lord Fauntleroy et skridt fremad og så bekymret ned på det syge ben.

"Støt dig kun rigtig fast til mig," sagde han opmuntrende, "jeg vil gå ganske langsomt."

Hvis greven havde haft sin tjener til fører, ville han rigtignok have støttet sig mere på denne og mindre på stokken, end han nu gjorde, men han holdt det dog for nødvendigt for at fuldføre sit eksperiment at lade sit barnebarn mærke, at det ikke var en helt let opgave, han havde påtaget sig. Efter fem skridt var det lille ansigt mørkerødt, og hjertet begyndte at banke heftigt, men han stemmede sig kraftigt mod bedstefaderens hånd, og huskede på, hvad Dick havde sagt om hans muskler.

"Du skal ikke være i bange og kun støtte dig på mig," sagde han pustende, "jeg kan rigtig godt, når – når det ikke er for langt."

Det var egentlig ikke langt, men det forekom dog Cedric som en evighed, inden de nåede ind i spisesalen og op til stolen ved bordenden. Hånden på hans skulder syntes ved hvert trin at blive tungere, hans hoved blev hedere og hedere, og hans åndedræt kortere, men han tænkte slet ikke på at opgive sin tjeneste, han gjorde sine muskler ganske stive, holdt sig lige og søgte at indgyde den betænkeligt haltende gamle herre trøst.

"Gør foden så ondt, når du støtter på den? Har du prøvet med sennepsmel og varmt vand? Det hjalp mr. Hobbs."

Den store hund gik gravitetisk ved siden af og tjeneren fulgte. Mere end én gang fløj et ejendommeligt smil over hans læber, når han så, hvorledes den lille skikkelse samlede alle sine kræfter og bar sin byrde så glad og villig, og også grevens blik strejfede et par gange med et ganske ejendommeligt blik det ophedede barneansigt.

Da de trådte ind i spisesalen, bemærkede Cedric, at også det var et stort, imposant værelse, og at tjeneren, der stod bag grevens stol, meget forundret stirrede de indtrædende i møde. Endelig var stolen nået, hånden løsnet fra hans skulder, og greven blev sat bekvemt tilrette.

Cedric tog Dicks lommetørklæde frem og tørrede sin pande.

"Det et varmt i aften, er det ikke?" spurgte han. "Men sandsynligvis må du have ild i kaminen for din fods skyld – og det er muligvis kun mig, der synes, det er for varmt."

Hans medfødte takt bevarede ham for så meget som blot at få skin af at dadle noget.

"Du har haft et hårdt stykke arbejde," sagde greven.

"Åh nej, det var ikke så hårdt, det var kun lidt varmt," sagde drengen og behandlede atter sine fugtige lokker grundigt med Dicks lommetørklæde.

Lord Fauntleroys plads ved bordet var lige over for hans bedstefader. Også her optog en stor, bred armstol den smalle skikkelse; alt, hvad han hidtil havde set, de høje, store værelser, de kolossale møbler, de høje, statelige tjenere, den uhyre hund og bedstefaderen selv, alt var egnet til at lade ham føle, hvor lille han var. Men det foruroligede aldeles ikke Cedric; for meget stor eller meget vigtig havde han aldrig holdt sig selv, og han var med glæde beredt til at indordne sig under forholdene, selv om disse var lidt overvældende for ham. Rigtig nok havde han næppe nogensinde taget sig så lille og ubetydelig ud som her i den store armstol ved det højtidelige taffel.

Til trods for, at han levede så ensomt, holdt greven sin husholdning på en stor fod, og aftensmåltidet var et vigtigt øjeblik i hans liv og naturligvis også i kokkens, for hvem den

dag, Hans Herlighed ingen appetit havde, var en tung prøvelse. Men denne dag lod appetitten til at være bedre end ellers, cg kritikken over mellemretterne og saucerne var ikke så grundig som ellers, da han hyppigt så fra dem over bordet til sin sønnesøn. Han selv talte kun lidt, men holdt sin lille genbo godt i ånde og fandt det til sin egen store forbavselse ganske underholdende at høre på ham. Desuden glædede han sig i stilhed over, hvor fast han havde støttet sig på den lille svend, for at prøve hans mod og udholdenhed, og over, hvor fortræffeligt han havde bestået prøven.

"Har du ikke altid din grevekrone på?" spurgte lord Fauntleroy beskedent.

"Nej," sagde greven med sit mærkeligt barske smil, "den klæder mig ikke synderligt."

"Mr. Hobbs mente først, at du altid havde den på, men så sagde han senere, at du tog den dog vist af og til af, for eksempel, når du satte din hat på."

En af tjenerne måtte pludselig vende sig om, for at udstøde en ejendommelig hoste bag den hånd, han holdt for munden.

Cedric blev først færdig med sit måltid, han lænede sig tilbage i stolen og så sig om i værelset.

"Du må være meget stolt af dit hus, det er så smukt, og parken er så dejlig." Han tav lidt og sagde så, idet han så betydningsfuldt over på greven: "Er huset ikke noget stort, når kun to mennesker bor i det?"

"Stort nok," sagde greven, "er det dig for stort?"

Hans lille Herlighed tøvede et øjeblik med svaret.

"Åh, jeg tænkte kun på, at når to mennesker, der ikke kunne komme godt ud af det med hinanden, boede her, måtte de

kunne føle sig meget ensomme."

"Tror du da, at vi kan komme godt ud af det sammen?"

"Ja, det er jeg vis på. Jeg kom så godt ud af det med mr. Hobbs, han var den bedste ven, jeg havde – foruden Hjertenskær."

Greven trak de buskede øjenbryn lidt i vejret.

"Hvem er Hjertenskær?" spurgte han.

"Min mama," sagde lord Fauntleroy i en sælsom, stille, rolig tone.

Måltidet var endt, og man begav sig atter ind i biblioteket. Denne gang førte tjeneren greven på den ene side, men den anden støttede han, dog ikke så vægtigt som før, på sin lille sønnesøns skulder. Efter at tjeneren havde trukket sig tilbage, lejrede Cedric sig på tæppet foran kaminen med Douglas og så tavs ind i ilden. Greven iagttog ham skarpt. Der var et udtryk af længsel og dyb eftertanke i barnets øjne, og et par gange sukkede han sagte.

"Fauntleroy," begyndte den gamle herre endelig, "hvad tænker du på?"

"På Hjertenskær," sagde han, "og – og det det er vist bedre, at jeg rejser mig og går lidt frem og tilbage i værelset."

Han rejste sig, stak hånden i lommen og begyndte at gå frem og tilbage. Hans øjne lyste mærkeligt, og læberne var fast presset mod hinanden. Men han holdt hovedet højt og gik fast og sikkert. Langsomt rejste også Dougal sig, så et øjeblik over på ham og fulgte så efter ham frem og tilbage. Cedric tog hånden ud af lommen og lagde den på dyrets hoved.

"Det er en god hund, den," sagde han. "Den er allerede helt min ven og ved, hvorledes jeg er til mode."

"Hvorledes er du da til mode?" spurgte greven.

Det var ham ubehageligt at se, hvorledes det lille menneske dér for første gang kæmpede med sin hjemve, og dog glædede han sig over, at Cedric holdt sig så tapper. Det barnlige mod behagede ham.

"Kom her!" sagde han.

Cedric adlød straks.

"Jeg har endnu aldrig været hjemmefra," sagde drengen og søgte med møje at holde de store, brune øjne fri for tårer, "og det er så underligt, når man sådan en hel lang nat skal blive i nogens slot og ikke skal hjem. Men Hjertenskær er ikke så langt borte, det skal jeg tænke på, har hun sagt – og – og – jeg er jo allerede over syv – og jeg kan se på hendes billede, som hun har givet mig."

Han stak hånden i lommen og trak et lille etui af mørkeblåt fløjl frem.

"Se, her er det. Når man trykker her, springer det op – og derinde er hun!"

Han lænede sig, mens han talte, så tillidsfuldt til grevens arm, som om det altid havde været hans naturlige plads.

"Der er hun," sagde han og så smilende op.

Greven trak øjenbrynene sammen. Han ville ikke se billedet og kastede dog et blik på det. Han blev formelig forskrækket ved at have et så ungt, smukt ansigt for sig, med de samme brune øjne som barnet ved hans side.

"Formodentlig mener du at holde meget af hende?"

"Ja," sagde Cedric simpelt og varmt, "det mener jeg, og det gør jeg også. Ser du, mr. Hobbs er min ven, og Dick også og Mary, men Hjertenskær og jeg, vi er dog de aller-allerbedste

venner og siger hinanden alting. Og jeg må også sørge for hende, siden min papa er død og ikke kan det mere, og når jeg bliver stor, vil jeg arbejde og tjene penge til hende."

"Hvorledes har du tænkt dig at udføre det?" spurgte bedstefaderen.

Hans lille Herlighed tog atter plads på kamintæppet, holdt portrættet i hånden og syntes at tænke alvorligt efter.

"Jeg havde tænkt på at træde ind i mr. Hobbs forretning," sagde han, "men jeg ville helst være præsident."

"Så er det bedre, vi får dig ind i Overhuset," sagde greven.

"Ja, hvis jeg ikke kan blive præsident og det ellers er en god forretning, kan vi jo prøve det. Det er ikke altid morsomt at være urtekræmmer."

Måske tænkte han endnu videre over denne genstand, for han blev roligt siddende og stirrede ind i ilden. Greven talte ikke mere, men lænede sig tilbage i sin lænestol og iagttog barnet. Mange nye, fremmede tanker fyldte den gamle adelsmands sjæl. Dougal havde strakt sig langt ud med det mægtige hoved hvilende på forpoterne – der herskede dyb tavshed.

Da mr. Havisham en halv time efter blev ført ind i værelset, gav greven ham halvt uvilligt et hastigt tegn til at gå sagte. Dougal sov endnu og ved siden af den, med det lokkede hoved støttet på den ene arm, slumrede lord Fauntleroy.

6. Greven og hans sønnesøn

Da lord Fauntleroy vågnede næste morgen, hørte han hviskende stemmer, og da han vendte sig om og slog øjnene op, så han to kvinder i sit værelse. Alt så lyst og frisk ud, solstrålerne faldt ind gennem de med efeu omkransede vinbuer og dansede hen over det brogede, storblomstrede kattun, alt var overtrukket med. Kvinderne kom hen til hans seng, og han kendte nu i den ene mrs. Millon, husholdersken; den anden var ham fremmed, men havde et så godmodigt, velvilligt ansigt, som man kunne ønske sig det.

"God morgen, mylord," sagde mrs. Millon, "har De sovet godt?"

Hans Herlighed gned sine øjne og lo.

"God morgen," sagde han, "jeg ved slet ikke, hvor jeg er."

"Deres Herlighed blev i aftes båret sovende op i Deres soveværelse, og det er Dawson, der skal betjene Dem," forklarede mrs. Millon.

Fauntleroy satte sig oprejst sig i sengen og bød Dawson hånden, akkurat som han havde budt greven den.

"God morgen," sagde han, "jeg er Dem meget taknemmelig, fordi De vil sørge for mig. Tør jeg spørge: Miss Dawson? Eller mrs. Dawson?"

"Simpelthen Dawson, mylord," sagde den tiltalte nejende og glædestrålende, "hverken miss eller mrs., Gud velsigne Deres Herlighed! Vil De nu stå op og lade Dem klæde på og spise morgenmad i barneværelset?"

"Tak, klæde mig på kan jeg selv, det har jeg kunnet i et par år, Hjertenskær har lært mig det. Hjertenskær, det er min mama. Hjemme hos os måtte Mary jo gøre alt arbejde og vaske, så havde man da ikke kunnet gøre hende den ulejlighed. Også mit bad kan jeg så temmelig besørge alene, når De kun vil være få god at eksaminere krogene lidt, når jeg er færdig?"

Dawson og husholdersken vekslede et blik med hinanden.

"Dawson vil gøre alt, hvad De ønsker," sagde mrs. Millon.

"Ja, det vil jeg i sandhed af hjertet gøre," sagde den skikkelige kone. "Når mylord helst vil klæde sig selv på, skal han gøre det, og jeg vil stå ved siden af og vente, om der er noget, jeg kan hjælpe med."

"Det er meget smukt af Dem, for undertiden er det dog lidt vanskeligt med de mange knapper og så kan jeg jo spørge Dem."

Han fandt, at Dawson var en meget rar kone, og da han var færdig med sin påklædning og sit bad, havde han fået en del meget interessante ting at vide. Han vidste, at hendes mand havde været soldat og var faldet i et rigtigt slag, at hendes søn var matros og at hun selv altid havde levet i fornemme huse og sørget for de forskelligste børn og at hun lige kom fra et fornemt hus, hvor hun havde betjent en yndig lille pige, der hed lady Gwyneth Vaughn.

"Og hun er på en måde i slægt med mylord," sagde hun, "måske De engang får hende at se."

"Tror De virkelig," sagde Cedric glad, "jeg kender ingen små piger, men jeg har altid holdt meget af at se på dem."

Da han trådte ind i det tilstødende værelse, der ligeledes var højt og tyst, og hørte af Dawson, at det tredje, tilskødende

værelse også tilhørte ham, påkom der ham en overvældende følelse af, hvor lille han var, og han udtalte sig om det til Dawson, mens han tog plads ved det smukt dækkede morgenbord.

"Jeg er en meget, meget lille dreng til at leve i sådan et stort slot og have så mange værelser for mig selv, mener De ikke det?" spurgte han.

"Åh, det er kun i den første tid," trøstede Dawson, "at mylord synes det. Det forekommer Dem alt sammen så fremmed i begyndelsen, men det er snart forbi, og så vil De føle Dem glad ved, hvor alting er så smukt."

"Ja, naturligvis er her smukt her," sagde Fauntleroy med et kort suk, "men jeg ville synes, at det alt sammen var meget smukkere, hvis jeg ikke længtes så meget efter Hjertenskær. Jeg spiste hver morgen med hende og kom sukker og fløde i hendes kop og rakte hende glasset. Det var naturligvis meget behageligere."

"Åh hvad! Mylord kan jo se hende hver dag og så vil det ingen ende tage med fortællingerne. Du gode Gud, vent blot, til De har været over alt og set alt, hundene og staldene fulde af heste; der er én blandt dem, som vist vil behage Dem -"

"Virkelig?" råbte lord Fauntleroy, "jeg holder så meget af heste. Hjemme holdt jeg så meget af Jim, det er mr. Hobbs hest, der trak varevognen. Det var en dejlig hest, når den bare ikke ville slå op."

"Ja, så skulle De blot se, hvad der er i staldene – og så i det andet værelse, ja, det har De jo sket ikke set ind i endnu."

"Hvad er der da derinde?" spurgte Cedric nysgerrigt.

"Jo, spis nu morgenmad først, så skal De få at se."

Efter denne hemmelighedsfulde antydning gik det naturligvis hurtigt med morgenmaden, og med et lettende: "Så, nu er jeg færdig!" gled Hans Herlighed ned af stolen.

Dawson nikkede og pegede på døren; hun så så hemmelighedsfuld ud, at nysgerrigheden voksede i betænkelig grad. Efter at han havde åbnet døren, blev han stående på tærsklen, målløs, med hænderne i lommen, helt rød af forbavselse, men det, som han så, var også fuldt ud skikket til at overvælde et barnehjerte.

Dette værelse var også stort, som alle værelserne lod til at være dér, og han syntes, det var endnu smukkere, end de andre og langt anderledes. Møblerne var ikke så gammeldags og tunge som nedenunder, gardiner og tæpper var lysere og lettere, rundt om var der fuldt besatte bogrækker, og på bordene stod en mængde legetøj, usædvanlige og kostbare ting, som han så mange gange længselsfuldt havde set på i de store butiksvinduer i New York.

"Det ser ud til at være en drengs værelse," sagde han dybt åndende, "hvem tilhører alt det?"

"Gå dog ind og se på det," sagde Dawson, "det er jo alt sammen til Dem!"

"Til mig?" sagde han. "Til mig? Hvorfra? Hvem givet mig det?" Og med et jubelskrig sprang han midt ind i værelset. "Det kommer fra bedstefader," sagde han med funklende øjne, "jeg ved ganske vist, at det kommer fra bedstefader."

"Det gør det," bekræftede Dawson, "og hvis De er en artig, ung herre og ikke ærgrer Dem over enhver bagatel og kun vil være glad og fornøjet hele dagen, giver han Dem alt, hvad Deres hjerte begærer."

Det var en mærkelig formiddag. Hvad var der ikke at se og undersøge? Hver enkelt ting var så interessant, at han næppe kunne slippe den. Og så var det mærkeligt at tænke på, at alt dette var bragt herhen for hans skyld, længe før han havde forladt New York.

"Har De nogensinde hørt om så god en bedstefader?" spurgte han begejstret Dawson.

Dawson havde kun været få dage dér i huset, men nede i tjenerværelset havde hun allerede hørt meget om den gamle herre, der ikke just talte om séregen godhed.

"Af alle hidsige, halvtossede, vilde, gnavne, gamle karle, hvis brogede kjole jeg har haft det uheld at bære," havde Thomas, den høje tjener, sagt, "er han ubetinget den værste, og det vil sige en hel del."

Og denne samme Thomas havde også hørt, med hvilke ord greven overfor mr. Havisham havde begrundet denne omsorg for sit barnebarn, og havde ikke forsømt at meddele den i de lavere regioner.

"Lad ham have sin vilje," havde mylord sagt, "og fyld hans værelse med legetøj, giv ham, hvad der morer ham, så vil moderen snart være glemt, sådan er børn."

Overfor disse elskværdige anskuelser var den greven forbeholdte opdagelse, at ikke alle børn er således, ikke glædelig for ham. Han havde haft en dårlig nat og var blevet oppe på sit værelse om formiddagen; først efter den anden morgenmad lod han sit barnebarn kalde til sig.

Straks hørte han korte, hastige skridt i forhallen, og med hede kinder og lysende øjne viste Cedric sig for ham.

"Jeg har ventet så længe på, at du ville sende bud efter mig," sagde han, "og jeg takker dig mange tusinde gange for alle de smukke sager. Jeg har leget hele formiddagen med dem."

"Se, se," sagde greven, "du synes altså om dem?"

"Om jeg gør! Hvor godt kan jeg slet ikke sige dig! Der er et spil imellem ligesom baseball, kun at det spilles på et bræt med sorte og hvide tapper. Jeg har villet vise Dawson det, men hun kan ikke rigtig forstå det – naturligvis, da hun er en dame, har hun aldrig spillet bold, og jeg har måske ikke forklaret mig tydeligt. Men du, du kender det vel?"

"Jeg er bange for, at jeg ikke kan det," sagde greven, "det er vel et amerikansk spil? Ligner det cricket?"

"Jeg har aldrig set cricket, men mr. Hobbs tog mig engang med og lod mig se baseball. Det er et famost spil? Man bliver så betaget af det! Skal jeg hente det og vise dig det? Måske du synes så godt om det, at du helt glemmer din fod – gør den meget ondt i dag?"

"Mere end jeg holder af i det mindste."

"Så kan du måske ikke glemme den," sagde Cedric bekymret, "og så er det dig måske besværligt at lære spillet?"

"Du kan jo gå og hente det."

Der var et ironisk smil om hans mund, da Cedric kom tilbage med en stor æske i favnen og den største iver malet i det friske ansigt.

"Må jeg skyde det lille bord hen til dig?" spurgte han.

"Ring kun, Thomas besørger det alt sammen."

"Åh, jeg kan godt gøre det alene; det er slet ikke svært."

"Så gør det da," sagde greven, som det øjensynlig morede at se den iver, den lille slæbte bordet hen med og så begyndte på

en forklaring af spillet. Det begyndte, og greven fandt det til sin store forbavselse sket ikke kedeligt. Hans modstanders glade latter og upartiske glæde, når han selv eller modstanderen vandt, gjorde det næsten morsomt. Hvem skulle for få dage siden have sagt, at greven skulle glemme gigt og dårligt lune ved at spille med sorte og hvide trætapper og med en lille, blondhåret dreng som medspiller? Og han var nu virkelig så fordybet i spillet, at han næsten overhørte, at Thomas meldte et besøg.

Den herre, der kom ind, var en ældre herre i sort dragt, ingen ringere end landsbyens præst; han var så forbløffet over det billede, der frembød sig for ham, at han, idet han trådte et skridt tilbage, nær var stødt sammen med Thomas, der stod bagved. Der var ingen del af hans embedspligter, der faldt mr. Mordaunt så tung som hans samkvem med godsherren, der altid gjorde de besøg, præsten aflagde ham, til lige så mange bitre timer for denne. Han havde en udpræget fordom mod kirken og velgørenhedsanstalter og var hans gigt meget slem, erklærede han uden videre, at han ikke ville mishandles ved at høre tale om alt det tiggerkram. Var smerterne mildere, og stemningen som følge deraf blidere, gav han vel sluttelig en sum penge til præsten, men ledsagede den med en sådan regn af sarkasmer og bidende spot, at mr. Mordaunt havde stor møje med at bevare sit kristelige tålmod. At gøre noget godt af fri vilje eller selv nære en venlig tanke for andre, var ting, som præsten havde lært at anse som umulige for grevens vedkommende.

I dag var han kommet for at tale om et særlig sørgeligt tilfælde, og han havde begivet sig på vej med endnu mere frygt

og bæven end ellers. For det første vidste han, at greven i de sidste dage havde lidt af de sædvanlige heftige gigtanfald og at barometret stod på storm. Rygtet var trængt helt ned i landsbyen – mrs. Dibble, der havde en lille trådhandel nede i landsbyen, havde en søster, der var stuepige på slottet. Og denne vidste gennem mr. Thomas, der syntes godt om hende, alt, hvad der foregik, og mrs. Dibble havde sagt: "Ja, det skal ikke være til at udholde mere, siger mr. Thomas; greven bruger nu udtryk, intet menneske kan holde ud at høre på, og var det ikke fordi tjenesten ellers er god og selskabet i de nedre etager så net, så havde mr. Thomas såmænd sagt op for otte dage siden, da greven kastede ham en bakke med den varme toddy lige i hovedet" – Disse rygter havde også fundet vej til præstegården, og af denne grund og også af en anden, frygtede den værdige gejstlige meget for udfaldet af sit ærinde. Den anden grund var det amerikanske barn. Alle og enhver vidste, hvor rasende greven var over sin søns amerikanske ægteskab og at den unge, smukke mand var død fattig og uforsonet i et fremmed land. Man vidste også, at han var meget bange for sønnesønnens ankomst og at han i ham ventede at finde en plump og uopdragen amerikaner, der ville gøre hans navn skam. Skønt han troede at være så uigennemtrængelig, hvad folkene angik, sagde man dog ganske ligefrem nede ved tjenerbordet: "Den gamle er værre end nogensinde, når han tænker på kaptajnens dreng. Han er bange som en hare for knægten, og der sker ham kun hans ret; hvad kan han vente andet af et barn, der er opdraget ovre i Amerika mellem simple folk?"

Alt det havde den værdige gejstlige sagt sig selv, da han gik op imod slottet, han vidste, at amerikanerdrengen var kommet dagen forud, og turde vædde ti mod én på, at greven måtte være i et sandt bersærker-raseri! Så åbnede Thomas døren, og det mærkeligste billede viste sig for ham: Greven i sin lænestol med det dårlige ben blødt understøttet, og tæt ved siden af ham, lænet mod det friske knæ, en lille dreng med hede, røde kinder, og øjne, der strålede af overmod.

"To ud!" jublede den klare barnestemme, "denne gang havde du ikke lykken med dig, havde du vel?" Her fik de to spillere pludselig øje på den indtrædende.

Greven så op, men til mr. Mordaunts umådelige forbavselse formørkedes hans ansigt ikke, da han genkendte ham, ja, han så endog ud, som om det ikke hørte til hans livsvaner at udbrede frygt og rædsel om sig. Han rakte forholdsvis artigt præsten hånden og sagde: "God morgen, mr. Mordaunt, De ser, at jeg er beskæftiget på en ganske ny måde."

Den venstre hånd lagde han på Cedrics skulder – muligvis at noget ligesom hemmelig stolthed rørte sig i hans hjerte ved at forestille en sådan arving, "det er den nye lord Fauntleroy," vedblev han, "Fauntleroy, det er Mordaunt, vor præst."

Fauntleroy så op til den store, sortklædte skikkelse og rakte ham den lille hånd. "Det glæder mig meget at gøre Deres bekendtskab," sagde han, idet han erindrede sig en talemåde, mr. Hobbs plejede at hilse særlig fornemme kunder med; han var nemlig af den overbevisning, at overfor en præst var det umuligt at vise sig høflig nok.

Mr. Mordaunt holdt et øjeblik den lille barnehånd i sin og så smilende på den lille dreng, hvis simple, barnlige måde at tale

på, i forening med de komiske vendinger, han brugte, sjældent undlod at indtage folk for ham.

"Og jeg er glad over at gøre Deres bekendtskab, lord Fauntleroy," sagde han, "De har måttet gøre en lang rejse, og vi er alle glade ved, at De så lykkeligt har overstået den."

"Ja, det var en lang rejse," sagde Cedric, "men ved De, jeg havde jo Hjertenskær, min mama, hos mig, så var jeg ikke ensom. Man er aldrig ensom, når man har sin moder hos sig, og skibet var så smukt."

"Sæt Dem, Mordaunt," sagde greven.

"Man kan ikke andet end ønske Deres Herlighed til lykke," sagde præsten med varme, men greven lod dog ikke til at ville gå nærmere ind på at lægge sine følelser for dagen.

"Han ligner faderen," sagde han kort, "forhåbentlig opfører han sig engang fornuftigere. Nå, hvad er det så i dag, Mordaunt? Hvem et kommet i elendighed i dag?"

Det lød ikke så slemt, og dog begyndte mr. Mordaunt kun meget tøvende på sit anliggende. "Det drejer sig om Higgins ude på den yderste farm. Jeg vil ikke sige, at han er en god husholder, men forholdene er sådan, at han *måtte* komme tilbage. Han har haft ulykken med sig. Han var syg sidste høst, så fik børnene skarlagensfeber, og nu ligger konen. Det drejer sig om afgiften. Newick truer med at sige ham op straks, hvis han ikke betaler. Det ser naturligvis galt ud, og han var i går hos mig for at bede mig gå i forbøn hos Dem om lidt længere frist."

"Den gamle sang," sagde greven fortrædelig. Fauntleroy stod mellem bedstefaderen og den gejstlige og var naturligvis lutter øre. Han *'tresserede* sig levende for Higgins og børnene og havde

gerne villet vide, hvor mange der var, og om de havde været meget syge.

"Higgins er en retsindig mand," sagde den gejstlige for at hjælpe på sin ansøgning.

"Men en dårlig forpagter, det altid er bagud, det ved jeg fra Newick," sagde Hans Herlighed.

"For øjeblikket er nøden stor, manden holder meget af sin familie, og bliver han sagt op, ved han, at det er det samme, som at de alle sammen kommer til at dø af sult. Desuden fordrer lægen vin og kraftig kost til børnene, og Higgins ved ikke, hvor han skal tage det fra."

"Ja, sådan var det også hos Michael," sagde lord Fauntleroy, og trådte nærmere.

Greven så overrasket op. "Dig havde jeg helt glemt," sagde han, "jeg huskede ikke på, at vi havde en filantrop i værelset. Hvem var så Michael?" Det barske smil, der dog var et smil, fløj atter hen over den gamle herres ansigt.

"Det er jo Bridgets mand, der havde haft feberen," sagde Cedric ivrigt, "du kan jo nok huske det, bedstefader. Han kunne heller ikke betale leje eller købe vin eller sådan noget. Og så sendte du mig de mange penge, for at jeg kunne hjælpe ham."

Greven tilkastede mr. Mordaunt et rask blik. "Jeg ved ikke, hvad for en sort godsherre, den dreng vil blive," sagde han, "jeg havde sagt til Havisham, at han skulle give drengen penge til, hvad der morede ham, og det, der morede ham, var åbenbart at give tiggere penge."

"Åh nej, det var ikke tiggere!" råbte Cedric. "Michael var – Michael var en udmærket murer. De arbejder alle sammen."

"Javel så," beroligede greven ham, "det var ikke tiggere, men udmærkede murere, skopudsere og æblekoner." Pludselig fik han et indfald, så stift på drengen og kaldte: "Kom herhen."

Fauntleroy kom så nær hen til ham, som det gik an for det dårlige bens skyld. "Hvad ville du gøre i dette tilfælde?" spurgte han. Mr. Mordaunt så halvt forskrækket op, han vidste, hvilken magt til det gode og det onde, der engang ville blive lagt i denne barnehånd, og han gyste ved tanken om, hvor megen skade der kunne opstå for barnet selv og alle dem, der vat afhængige af ham, hvis det skulle falde greven ind, allerede nu at lægge en del af denne magt i drengens hænder, og denne barnenatur ikke var højmodig og sand. "Hvad ville du gøre i dette tilfælde?"

Fauntleroy lagde fortroligt hånden på bedstefaderens knæ. "Hvis jeg var stor og kunne gøre det, ville jeg lade manden blive boende og give ham, hvad han skulle bruge til børnene. Men jeg er kun lille – men du – du, bedstefader, du kan gøre det alt sammen, ikke sandt?"

"Hmh – nå, så der har vi din mening?" spurgte greven.

"Ikke fandt, du *kan* gøre det alt sammen. Hvem er den Newick?"

"Min intendant, som mine forpagtere ikke holder ret meget af."

"Vil du ikke skrive til ham," bad Cedric, "jeg kan godt tage spillet bort og hente blæk og pen," – det faldt åbenbart slet ikke barnet ind, at man kunne lade Newick udføre sin trussel. Greven tav lidt og så fast på drengen.

"Kan du skrive?" spurgte han.

"Ja – men ikke ret godt," sagde Cedric lidt flov.

"Så tag alt det bort og bring mig pen, blæk og et blad papir henne fra min pult." Præsten så til med voksende interesse. Fauntleroy udførte rask de givne befalinger, og efter et øjebliks forløb var alt i stand.

"Her," sagde han glad, "nu kan du skrive."

"Du skal skrive," sagde greven.

"Jeg?" sagde lord Fauntleroy og rødmede lige op under de gule krøller. "Hjælper det noget, hvad jeg skriver? Og når jeg ikke har en ordbog gør jeg så mange fejl."

"Det får være. Newick vil ikke tage det så strengt med ortografien. Det et ikke mig, der et menneskevennen, det et dig – dyp så din pen."

Drengen satte sig højtideligt og omhyggeligt tilrette. "Hvad skal jeg skrive?" spurgte han.

"Skriv: 'Foreløbig skal der ikke skrides ind mod Higgins' og det undertegner du 'Fauntleroy', så er det nok."

Sagen løb ikke ganske let af, hvor redelig umage end Cedric gjorde sig, men endelig overrakte han dog, rigtignok med lidt bekymret mine, bedstefaderen sit manuskript, som denne læste igennem og smilende rakte til mr. Mordaunt.

Skriftstykket lød: "Kære mr. Newick ville bede Dem være så god og fåreløbig ikke skridde ind mod mr. Higgins, hvorfor jeg er Dem taknemli. Aktelsesful Deres Fauntleroy."

"Mr. Hobbs underskrev altid sine breve således, og jeg mente, at det var bedst, jeg skrev: 'Hvis De vil være så god'. Er 'skridde ind' rigtigt stavet?"

"Det står lidt anderledes i ordbogen," sagde greven.

"Jeg tænkte det nok," sagde Fauntleroy bekymret, "jeg havde skullet spørge dig. Når ordene har mere end én stavelse, må jeg

altid spørge. Må jeg skrive det én gang til?" Han satte sig atter til rette og skrev en tro kopi, hvorved han dog flere gange spurgte greven til råds. "O'tografi er en kuriøs ting," bemærkede han, "det kommer altid anderledes, end man tænker. Det er ofte helt vanskeligt at finde ud af."

Efter at mr. Mordaunt havde fjernet sig med denne ejendommelige kabinetsordre, vendte Fauntleroy, der havde fulgt ham ud, hurtigt tilbage til greven. "Må jeg nu besøge Hjertenskær," sagde han, "hun venter vist på mig."

"I stalden er der noget, du må se først. Ring engang."

"Nej, tak, nej, mange tak, det tror jeg helst, jeg vil se i morgen; Hjertenskær har ventet så længe."

"Som du vil, så vil vi lade spænde for, det var også kun en pony," sagde greven tørt.

Cedric snappede efter vejret.

"En – en pony?" gentog han, "hvem tilhører den?"

"Dig."

"Mig? Ligesom legetøjet ovenpå?"

"Ja, vil du se den? Skal jeg lade den føre frem?"

Fauntleroys kinder var mørkerøde. "Det havde jeg aldrig tænkt på," sagde han, "at jeg skulle få en pony! Hvor Hjertenskær vil blive glad! Du giver mig alting, gør du ikke?"

"Du vil altså se den?"

Cedric trak vejret dybere. "Jeg ville gerne se den, åh så frygtelig gerne, men nu har jeg ikke tid."

"Kunne du ikke opsætte dit besøg til i morgen?"

"Ak nej," sagde Fauntleroy, "Hjertenskær har hele dagen tænkt på mig og jeg på hende."

"Har du det? Hmh? Så ring."

Mens de kørte ned ad alleen var den gamle herre temmelig tavs, men Cedrics mund stod ikke et øjeblik. Han talte naturligvis kun om ponyen. Hvor stor den var? Hvad den hed? Hvad farve den havde? Hvad den holdt mest af at drikke? Om han måtte se den straks, næste morgen? "Åh, hvor Hjertenskær vil glæde sig!" sagde han så imellem, "og hvor hun vil være dig taknemlig, hun ved, hvor meget jeg holder af ponyer, men at jeg nogensinde selv skulle få en, har ingen af os tænkt. I Fifth Avenue boede en dreng, der havde én, og jeg har ofte gået en omvej for at se den." Næsten træt af at tale og spørge, lænede han sig tilbage i vognen og så et par minutter næsten forklaret på greven uden at sige et ord. Endelig kom det frem, hvad han tænkte på, lige fra hans lille hjertes grund: "Jeg troede ikke, at der her i verden var nogen, der var så god som du – du gør altid godt! Hjertenskær siger, at det, at tænke på andre og ikke på sig selv, er at være god – og det er du!"

Hans Herlighed tav. Denne karakteristik var egnet til at gøre ham svimmel, og de klare barneøjne, der var fæstet på ham med det troende, beundrende udtryk, havde noget forvirrende, selv for denne hærdede mand.

"Så mange mennesker som du gør lykkelig!" vedblev den lille dreng. "Michael, Bridget og deres tolv børn, og æblekonen og Dick, og mr. Hobbs, og mr. Mordaunt, og mr. Higgins, hans kone og hans børn, og Hjertenskær og mig, jeg har talt på fingrene, syv og tyve! Ved du, at de folk, der ikke kender nogen greve, mange gange tager slemt fejl? Mr. Hobbs har taget fejl, og jeg vil skrive til ham, og fortælle ham alt om dig."

"Hvad troede da mr. Hobbs om grever i almindelighed og i særdeleshed?" spurgte Hans Herlighed.

"Ja, ser du, historien var netop den, at han aldrig havde set en levende greve, og derfor har han troet – men det må du ikke være vred for – at de var 'blodplettede tyranner' og han har sagt, at han ikke ville have sådan en siddende i sin butik. Men hvis han kendte dig, blev han snart af en anden mening. Jeg vil skrive det til ham."

"Hvad vil du skrive til ham?"

"At du er den bedste mand, jeg nogensinde har hørt om, at du altid tænker på andre, og at jeg, når jeg bliver stor, ville ønske, jeg kunne blive ligesom du."

"Som jeg?" gentog greven med et blik på det lysende barneansigt, så vendte han sig hurtigt bort og så ud på bøgene, hvis lysegrønne blade glimtede i sollyset.

"Ja, som du," forsikrede Fauntleroy, "det vil sige, hvis jeg kan," tilføjede han beskedent, "måske kan jeg aldrig blive så god, men jeg vil prøve på det."

Og mens vognen rullede videre, tænkte greven på, hvor lidt hans liv havde svaret til det, drengen tænkte sig, og på, at der i hele den vide verden ikke fandtes én eneste, der troede, at han var "god", ikke en eneste uden dette barn. Fauntleroy så, at bedstefaderens mine blev mørkere og mørkere, og han troede, at hans ben pinte ham. Hensynsfuld og beskeden forholdt han sig så stille og beundrede alt, hvad han så uden at plage andre med sin beundring. Sluttelig kørte vognen frem for Court Lodge, og Cedric var med et sæt udenfor, førend Thomas havde fået tid at åbne døren forskriftsmæssigt.

"Er vi her allerede?" spurgte greven, idet han fo'r op af sine grublerier.

"Ja, vi er," sagde Cedric, "nu skal jeg række dig din stok, støt dig så kun på mig."

"Jeg stiger ikke ud," sagde mylord koldt og hårdt.

"Du – kommer du ikke med ind til Hjertenskær?" råbte Fauntleroy meget forbavset.

"Hjertenskær må have mig undskyldt," sagde greven tørt, "gå du nu ind til hende og fortæl hende, at ikke engang en pony har kunnet afholde dig fra at besøge hende."

"Åh, det vil gøre hende ondt. Hun har vist glædet sig sådan til at se dig!"

"Det har hun næppe. Jeg tager dig med på hjemvejen. Videre, Thomas."

Vognen blev lukket i, et bestyrtet, spørgende blik tilkastede Cedric endnu sin bedstefader, så fik denne, som engang mr. Havisham, lejlighed til at beundre de flinke ben, med hvilke den lille løb hen imod huset, i hvis dør en slank, ungdommelig skikkelse opfangede ham i sine arme og trykkede ham op til sig.

7. I kirken

Næste søndag fandt mr. Mordaunt sin mening hed så talrig forsamlet som ingensinde før. Folk ville se "det stakkels barn", der skulle leve alene hos den græsselige, gamle greve, og den stakkels, unge moder, som man havde frataget den prægtige, lille knægt. Man havde desuden hørt om ordren til Higgins, der var undertegnet Fauntleroy, og kunne ikke rigtig rime det med det andet.

Man stod i små grupper bag kirkevejen og gættede ivrigt på, hvorvidt greven, der just ikke var nogen særlig ivrig kirkegænger, ville komme til kirke eller ej. Pludselig stødte en af konerne til en anden: "Se dér," hviskede hun, "det må være moderen, denne stakkels, unge skabning."

Alles blikke rettedes på den slanke, unge skikkelse i sort dragt, der kom henad gangstien. Hun havde slået det sorte slør til side, så at man så det søde, unge ansigt og det lyse, krøllede hår, der bølgede frem under den sorte hat. Hun lagde ikke mærke til, at folk så på hende, hun tænkte på Cedric og hans besøg, hans glæde over ponyen og hans strålende ansigt. Men lidt efter lidt mærkede hun dog, at hun var genstand for opmærksomhed. Først kniksede en gammel kone og sagde: "Gud velsigne mylady!", så hilste en mand og så atter én, flere og flere hilsener blev sendt hende. I første øjeblik begreb hun det ikke, men lidt efter lidt gik det op for hende, at denne art hyldest gjaldt den lille lords moder, og dybt rødmende gentog hun flere gange med sin blide stemme: "Jeg takker, oh, jeg takker." Hun kom fra en amerikansk storstad, hvor næppe

bekendte har tid til at hilse hinanden, og studsede derfor endnu mere over disse landlige ærefrygtsbevisninger, der havde gjort et dybt indtryk på hende og lod hende føle sig mindre ene.

Næppe var hun trådt ind i kirken, før den store, med så megen spænding ventede begivenhed indtrådte: Vognen fra slottet bøjede om hjørnet af vejen.

"Der kommer de!" lød det fra mund til mund.

Thomas sprang ned og rev døren op, og en lille dreng i sort fløjlsdragt med en manke af skinnende, gult hår sprang rask ud.

"Det er ganske kaptajnen," mumledes der mellem de ældre tilskuere, "faderen fra top til tå." Der stod han i det klare solskin og iagttog med den kærligste omhyggelighed, hvorledes Thomas hjalp den gamle herre ved udstigningen, og så snart han troede lejligheden kommet, strakte han hånden ud og bød ham sin skulder til støtte, som om han var syv fod høj – nej, *bange* for bedstefaderen var han da ikke, så meget var vist! "Støt dig kun på mig," hørte man ham sige med sin klare stemme. "Hvor folk dog er glade ved at se dig, og hvor de alle sammen kender dig."

"Tag din hue af, Fauntleroy," sagde greven, "det er dig, hilsenerne gælder."

"Mig?" råbte Cedric, rev i et nu sin hue af og drejede sig med lysende øjne til alle sider, for endelig samvittighedsfuldt at få alle hilsener besvaret.

"Gud velsigne Deres Herlighed," sagde den gamle kone, der før havde hilst hans moder, "Gud skænke Dem et langt liv."

Da Fauntleroy så sad i den gamle kirkestol med de røde puder og røde gardiner, opdagede han straks mange ting, der

'tresserede ham, og først og fremmest, at hans moder sad lige over for ham og smilede til ham. Da orgelet begyndte at spille, vekslede de to et forstående blik; han elskede musik, og han og Hjertenskær havde ofte sunget sammen, derfor stemte han også nu straks i med, og den klare barnestemme klang ren og smuk igennem rummet! Han glemte sig selv og sine omgivelser over sangen, og det var nær ved at gå greven, der sad halvt skjult bag sit gardin og iagttog ham, lige sådan. Med den store sangbog i de små hænder og ansigtet rettet opad med et strålende udtryk, stod Cedric dér og sang så andægtigt og så højt, han kunne, og gennem en af de midterste ruder stjal en solstråle sig ind og spillede hen over hans gule krøller. Da hans moder så over til ham, følte hun en hemmelig gysen i sit hjerte, og hun bad en brændende bøn til Gud, at den nye, sælsomme skæbne, der var blevet ham til del, ikke måtte gøre ham skade på hans sjæl, men at han måtte kunne bevare sit barnehjertes og sin barnelykkes solklare renhed.

"Oh, Ceddie," havde hun i går aftes sagt til ham efter et langt, inderligt afskedskys, "oh, Ceddie, hvor jeg ville ønske for din skyld at være klog og vis for at kunne sige dig mange, mange vigtige ting. Bliv ved at være god, min egen dreng, god og sand og trofast, så vil du aldrig gøre nogen ondt, og dit liv vil blive rigt på velsignelse, og den store, vide verden vil blive en lille smule bedre, fordi mit barn er godt. For det må du vide, Ceddie, det er det allerbedste og allerkæreste, at det kommer alle til gode, når et eneste menneske er rigtig af hjertet godt."

Det havde Cedric fortalt sin bedstefader og tilføjet: "Og så tænkte jeg naturligvis på dig, og jeg sagde Hjertenskær, at

verden var blevet meget bedre ved dig, og at jeg ville søge engang at blive ligesom du."

"Og hvad sagde hun til det?" spurgte greven lidt urolig.

"'Det var rigtigt,' sagde hun, 'vi skal altid søge det bedste hos andre mennesker og stræbe efter at efterligne det.'"

Måske den gamle mand tænkte på det, mens hans blik mellem gardinets folder svævede over til det smukke, unge ansigt, der havde været hans afdøde søn så dyrebart, og til de trofaste, brune øjne, der lignede barnets så meget – hvad det var for tanker, der derved rørte sig i ham, var der ingen, der kunne udgrunde.

Da "herskabet" forlod kirken, havde folk stillet sig op for at se dem gå forbi, og ved kirkeporten ventede en mand, med hatten i hånden, på dem, trådte et skridt frem for de andre og blev så atter tøvende stående.

"Nå, Higgins?" spurgte greven.

"Er det mr. Higgins?" spurgte Fauntleroy og så op til manden med det af sorger furede ansigt.

"Ja," sagde mylord tørt, "han vil formodentlig tage sin nye godsherre i øjesyn."

"Ja, mylord," sagde manden, "mr. Newick har sagt mig, at den unge lord har lagt et godt ord ind for mig, og så ville jeg gerne takke, hvis det er tilladt, mylord."

Måske var han lidt forbavset over at en så lille dreng i sin uskyld havde kunnet udrette noget så stort for ham, og at han nu stod der foran ham, ganske som et af hans egne, af lykken mindre begunstigede børn kunne have stået, øjensynlig uden at have nogen anelse om sin lille persons betydning.

"Jeg er Deres Herlighed megen tak skyldig," begyndte han, "megen tak -"

"Nej, vist ikke," sagde Fauntleroy hurtigt, "jeg har jo kun skrevet brevet, det er bedstefader, der har gjort det alt sammen. De ved jo, hvor god han er mod alle mennesker. Er mrs. Higgins nu rask igen?"

Higgins så lidt forbløffet ud, det var så overraskende nyt for ham at høre godsherren omtalt som en menneskehedens velgører.

"Ja – javel – Deres Herlighed," skammede han, "min kone går det bedre, nu, da hun ikke er så bekymret mere, det trykkede hendes hjerte så meget."

"Det glæder mig, at det går bedre," sagde Fauntleroy, "det har gjort min bedstefader så ondt, at Deres børn har haft skarlagensfeber. Han har jo selv haft børn, jeg er hans søns lille dreng."

Higgins var lidt i fare for at få et slagtilfælde, og holdt det i alle tilfælde ikke for rådeligt at se på greven, hvis faderlige omhu, som enhver vidste, havde vist sig ved at se sine sønner et par gange om året, og ved, så snart en af dem skrantede, øjeblikkelig at tage til London, for at komme af vejen for hele denne trup af "sygeplejere og læger og den slags". Hvor gode mylords nerver så end var, var det dog ikke ganske let for ham at kunne høre med på, hvor varmt hans deltagelse for Higgins børns sygdom blev rost.

"Der ser I," afbrød han pludselig med sin barske latter, "hvor grundigt I har taget fejl af mig, folkens. Stig nu rask ind, Fauntleroy."

8. Cedric lærer at ride

Det barske smil blev næsten et stående træk i grevens ansigt, og jo mere han vænnede sig til det, des mindre barsk blev det, og lignede til sidst et rigtigt smil så meget, at man godt kunne tage fejl af det. Den gamle herre havde været meget ked af tiden i sin ensomhed, han vidste godt, at hans undergivne afskyede ham, og at næsten ingen af de, der besøgte ham, kom alene for hans egen skyld. Læse bestandigt kunne han ikke, gigten holdt ham ofte vågen natten igennem, og alt dette fik hans onde lune til at tage mere og mere til. Så var Cedric kommet, og til alt held for drengen havde hans adfærd og frygtløse væsen behaget bedstefaderen, der deri mente at kende Dorincourt'ernes blod. Så var barnet begyndt at tale, og greven at lytte, det morede ham uvilkårligt, og det morede ham også, at folk begyndte at beundre hans lille arving. Det var kun et lune, der havde bevæget ham til at lægge Higgins skæbne i barnets hånd, og som denne søndag havde ført ham i kirke for at lade barnet beundre. Men gennem denne tilfredsstillelse af bedstefaderens stolthed fandt Cedric lidt efter lidt vejen til den gnavne, gamle mands hjerte.

Den morgen, da ponyen blev ført frem, havde været så glædelig for den gamle greve, at han næsten glemte sin gigt. Han sad ved det åbne vindue i biblioteket og så, hvorledes en rideknægt førte det smukke, lille dyr ved tøjlen, og Fauntleroy gjorde sine første ridestudier. Han var meget spændt på at få at vide, om drengen ville være bange, for ponyen hørte ikke til de

små, og han havde mange gange set børn tabe modet, når det virkelig gjaldt om at bestige en levende hest.

Fauntleroy var aldeles ude af sig selv af henrykkelse og steg sjælefornøjet op – han havde endnu aldrig siddet på en hest, og hans glæde var grænseløs. Williams, rideknægten, førte ponyen frem og tilbage foran biblioteksvinduet.

"Den unge herre har en pokkers kurage," ytrede han sig senere i stalden, "ham kostede det rigtignok ikke stort besvær at stå op, og så sad han så stiv som en general, gjorde han. 'Williams,' sa'e han, 'sidder jeg rigtig rank? I cirkus sidder de altid ranke.' – 'Mylord sidder så rank, som om De havde slugt en ladestok!' sa' jeg; så lo han så fornøjet og sagde, 'De siger mig jo nok, når jeg ikke sidder rank, gør De ikke, Williams?' sa'e han." Men at sidde lige på en pony, der blev ført ved tøjlen, var ikke højdepunktet af den drømte lykke. Efter nogle minutters forløb spurgte Fauntleroy ind til vinduet: "Må jeg ikke ride alene? Må jeg ikke ride hurtigere? Drengen i Fifth Avenue kunne trave og galopere."

"Tror du da også, at du kan trave og galopere?" spurgte greven.

"Jeg ville gerne prøve det!" råbte Fauntleroy bedende.

Mylord gjorde et tegn til Williams, der sprang op på sin hest og førte ponyen ved trensen.

"Lad ham så prøve at trave." Dette var ikke så behageligt for den unge rytter, der tidsnok fik at vide, at trav ikke er skridt. "D-det stø-støder en dyg-tigt – ik-ke – sandt?" sagde han til Williams, "stø-der – det – Dem – også – så-dan?"

"Nej, mylord, det går over med tiden. Løft Dem lidt i stigbøjlerne."

"Jeg – jeg – lø-løfter – mig – mig hele ti-den," stammede Cedric, der åndeløs og med rødt ansigt skvulpede op og ned, men holdt stand og holdt sig så rank som muligt. Et par minutter var rytterne skjult for grevens blik af træerne, så kom de atter frem, Cedric uden hat, med blodrøde kinder og fast sammenpressede læber, men dog travende endnu.

"Holdt et øjeblik," råbte greven, "hvor er din hat?"

Williams tog til sin. "Fløjet af, mylord," sagde han med synlig glæde, "men den unge herre ville ikke lade mig holde."

"Han er nok ikke meget bange?" spurgte greven tørt.

"Han bange?" råbte Williams begejstret, "jeg tror ikke, han kender den ting af navn. Jeg har lært mange unge herrer at ride, men sådan en kurage har jeg ikke set."

"Træt?" spurgte greven Cedric. "Vil du stige af?"

"Det ryster noget mere, end jeg havde troet!" tilstod Hans lille Herlighed ærligt, "og træt bliver man også en smule, men stige af vil jeg ikke. Jeg vil lære det, og når jeg har pustet lidt, ville jeg gerne hente min hat."

Den fineste diplomat ville ikke have kunne give Cedric bedre anvisning på at vinde sin bedstefaders hjerte. Da ponyen atter travede bort, lå der et udtryk af glæde i den gamle herres blik, og han sad med spænding og ventede på, at hovslagene atter skulle lade sig høre.

Først efter nogen tids forløb kom den lille rytter igen, denne gang i hurtigere gangart. Williams havde Cedrics hat i sin hånd, drengens kinder glødede endnu mere end før, og hans hår flagrede i vinden, men det var en rigtig flot galop, han kom susende i.

"Jeg – jeg har galoperet!" jublede han, "det gik ikke helt så godt som med drengen i Fifth Avenue, men jeg blev dog i sadlen."

Fra den dag var venskabet med Williams og ponyen sluttet, og der gik næppe en dag, uden at de var sammen alle tre. Fra bondehusene stormede børnene ud for at se den brune pony og den lille, ridderlige rytter, der svingede sin hat og råbte: "Halloh! God dag!" på en vistnok mere hjertelig end just grevelig måde. Undertiden holdt han stille og talte med børnene, og en tag kom Williams helt oprørt hjem, fordi lord Fauntleroy havde sat igennem at lade en lam dreng, der havde smerte i sine ben, ride hjem fra skole på sin pony.

"Jeg ville nok have set den, der havde fået ham fra det," sagde Williams til de andre tjenere, "mig ville han ikke lade stige af, fordi, sagde han, at drengen var bange for den store hest, 'og jeg har sunde ben, det har han ikke,' sa'e han. Og såmænd måtte jeg hjælpe fyren op, og ved siden af spadserede mylord med hænderne i lommen og snakkede, som om det var den naturligste ting af verden. Og da moderen kom løbende ud af huset for at se, hvad der var på færde, tog han meget høfligt sin hue af og sa'e: 'Jeg har bragt Deres søn hjem og jeg vil bede bedstefader om at lade lave nogle krykker til ham, den stok er for svag!' Jeg tror virkelig, at konen nær havde fået et tilfælde af skræk."

Greven blev mærkværdigt nok ikke vred, som Williams havde været bange for, men lod endog Fauntleroy fortælle historien rigtig udførligt og lo så ganske højt. Og det skete virkelig, at den Dorincourt'ske ekvipage nogle dage senere holdt foran det lille hus, og Fauntleroy sprang ud, skuldrende med de nye,

stærke, men dog lette krykker som med et gevær og marcherede ind til den lamme dreng, hvor han afleverede gaven med ordene: "Og så skulle jeg hilse flittigt fra min bedstefader."

"Jeg hilste fra dig," sagde han, da han atter sad i vognen hos greven, "du havde rigtig nok ikke sagt det, men det var vel rigtigt, at jeg gjorde det?"

Greven lo igen, men havde ikke noget mod denne overdrevne høflighed at indvende. Venskabet mellem bedstefader og barnebarn befæstedes fra dag til dag, og Fauntleroys ubeskrivelige tiltro til grevens højmod, hjertensgodhed og riddersind voksede i samme målestok. Rigtignok blev også ethvert af hans ønsker opfyldt, næsten før han havde udtalt dem, og hans lille tilværelse blev i den grad overøst med glæder og nydelser, at han mange gange stod helt hjælpeløst overfor det, og trods alle sine gode anlæg ofte havde stået i fare for at blive en del ødelagt, hvis han ikke efter hvert besøg i Court-Lodge havde bragt et godt, varmt ord med hjem, og moderhjertet, "hans bedste ven", ikke havde våget så trofast over hans unge sjæl.

Der var ét, der gav drengen uendeligt meget at tænke på, skønt greven ikke anede det, og han ikke udtalte sig til Hjertenskær om det. Det kunne ikke undgå hans skarpe iagttagelsesevne, at hans moder og bedstefader ikke talte sammen. Rigtignok blev der hver dag fra slottet sendt blomster og frugter fra drivhusene til Court-Lodge, og hans bedstefader havde – og det var ikke det, der mindst havde bidraget til at sikre hans helgenglorie i drengens øjne – efter den første søndag vist mrs. Errol en stor opmærksomhed. En dag, da han skulle besøge sin moder, holdt der for døren i stedet for det

store køretøj med de stolte heste, en let, elegant brougham med en smuk skimmel for.

"Det er en gave, som du giver din moder," sagde greven kort, "hun kan ikke gå til fods og må have en vogn. Kusken hører med. Det hele er *din* gave."

Cedric var så lyksalig over dette, at hun ikke kunne bringe over sit hjerte at afslå gaven. Da han var nået til hende med "sin" gave, måtte hun stige op, som hun gik og stod og køre en tur med ham, og undervejs fortalte han hende mange små historier, der alle drejede sig om hans bedstefaders godhed. Mange gange kom hun til at le lidt af det, men så trak hun barnet nærmere til sig og kyssede ham på den friske mund, der forstod at snakke så godt, og glædede sig over, at hans øjne kun kunne se det gode hos den gamle mand, der ellers så dårligt forstod at skaffe sig venner.

Dagen efter skrev Cedric et brev til mr. Hobbs, som han bad greven læse igennem for "ot'grafiens" skyld. Drengen omtalte deri alt, hvad han havde fået, og forsikrede, at mr. Hobbs slet ikke kunne gøre sig begreb om, hvor god "en greve" kunne være. Han fortalte, at han ville være helt lykkelig, hvis han ikke altid "havde hjemve efter Hjertenskær", og til dette punkt knyttede hans bedstefader, da han havde læst brevet, det spørgsmål: "Har du da så ofte hjemve efter din mama?"

"Ja," sagde Fauntleroy og lagde hånden på grevens knæ, "jeg savner hende altid; har du aldrig hjemve efter hende?"

"Jeg kender hende jo ikke," sagde greven barsk.

"Nej, og ved du, at det er det, der altid har undret mig, og hun har sagt, at jeg ikke måtte plage dig med spørgsmål om det, og det vil jeg heller ikke, men tænke over det kan jeg ikke

lade være med. Men jeg skal ikke spørge; når jeg har meget, meget hjemve, går jeg ind i mit værelse og ser ud, og om aftenen kan jeg gennem et hul i træerne se hendes lys. Det er langt, langt borte, men hun stiller det i vinduet og det siger: 'God nat, sov vel i Guds varetægt', og så er jeg jo helt i sikkerhed."

"Naturligvis," sagde greven kun, men han så så længe og ufravendt på Cedric, at denne gerne ville have vidst, hvad bedstefaderen tænkte på.

9. De fattige hytter

Sagen var, at bedstefaderen i den senere tid tænkte på noget, der aldrig før var faldet ham ind, og dette havde noget at gøre med barnebarnet. Han var nemlig bange for, at barnet engang skulle få at vide, hvor ond han i grunden havde været, og over alle de nye tanker glemte han sin gigt, så at lægen fandt sin gnavne patient bedre, hver gang han kom, og undredes over, hvilket middel det var, der fik ham så hurtigt kureret.

En smuk morgen blev folk højst forbavset ved at se lord Fauntleroy ride ud i ganske andet følgeskab end sin rideknægts. Den nye ledsager red på en mægtig stor skimmel og var ingen ringere end greven i egen høje person. Det var Fauntleroy, der havde fremkaldt dette store resultat ved en morgen, da han steg til hest at sige: "Jeg ville ønske, at du kunne ride med. Jeg har ikke så stor glæde af at ride, når jeg tænker på, at du sidder ganske alene i det store, store slot," og dermed så han bønligt op på greven.

Et par minutter efter herskede der ukendt oprør i stalden; der var givet befaling til, at Selim skulle sadles til Hans Herlighed. Fra den dag blev Selim næsten hver dag sadlet, og folk vænnede sig til at se den høje, gamle herre med det hvide hår og det skarpt tegnede ansigt sammen med den lyslokkede dreng. På disse ture talte Cedric bestandig om "Hjertenskær", hendes liv og færden, og den gamle herre hørte ikke ugerne efter. Undertiden lod han drengen galopere forud, og når denne så vendte tilbage, svingende sin hue og med et glad "halloh", kunne de rigtig føle, hvor gode venner de var blevet.

Greven fik lidt efter lidt at vide, at hans arvings moder ikke førte noget dovent liv, han fik at vide, at hun var godt kendt hos de syge og fattige, og at den lette brougham ufravigelig holdt foran hvert hus, hvor sorg eller sygdom havde holdt sit indtog.

"Tænk dig," berettede Cedric, "hvor hun viser sig, siger folk: 'Gud velsigne Dem!' Og børnene løber hende i møde og giver hende hånden, og de større giver hun sytimer. Hun siger, hun føler sig så rig, når hun kan hjælpe de fattige."

Det havde ikke været nogen ubehagelig opdagelse for greven, at hans barnebarns moder var smuk, og at hele hendes optræden røbede damen, også det, at hun var afholdt af folkene, behagede ham. Men han følte ofte et stænk af skinsyge, når han hørte drengen tale om hende, og havde gerne villet indtage den første plads i det unge hjerte.

En morgen pegede greven med sin pisk ud over den umådelige sandstrækning, der lå udbredt foran dem. "Ved du egentlig, at alt dette tilhører mig?" spurgte han.

"Dig – dig ganske alene?" spurgte Cedric forbavset.

"Og at det engang bliver *din* ejendom?"

"Min?" gentog Cedric mere forskrækket end glad.

"Ja, efter min død."

"Så vil jeg ikke have det. Du må ikke dø, bedstefader."

"Meget net af dig – men det vil dog engang ske, og så er du greve af Dorincourt."

Den lille lord så sig om og sukkede dybt: "dg så er jeg dog sådan en lille dreng! Det tænkte jeg på nu og på at Hjertenskær har sagt, at det ikke er let at være rig, da man let glemmer at andre har mindre, og det må man slet ikke glemme, når man er rig. Jeg har fortalt hende, hvor god du er, og hun siger, at det er

en stor lykke, for en greve har stor magt i hænde, og hvis han kun ville tænke på sig selv, ville det gøre stor ulykke. Og nu så jeg på alle de mange huse og tænkte på, hvor vanskeligt det vil blive for mig, når jeg bliver greve og skal tænke på, hvad alle de folk trænger til. Hvorledes har du dog båret dig ad?"

"Det besørger Newick," sagde den gamle lidt forlegen og tilføjede kort efter: "Når du engang bliver greve, så se til at blive en bedre, end jeg har været."

Omtrent en uge efter dette ridt kom Fauntleroy med meget bekymret mine tilbage fra besøget hos sin moder. Han satte sig stille ved kaminen, og greven var spændt på, hvad der nu ville følge, for at drengen havde noget på hjerte, var sikkert. Endelig så Cedric op. "Ved Newick alt om de fattige folk?" spurgte han.

Greven, der, så underligt det end lyder, trods sin egen ligegyldighed for alt, hvad der omgav ham af nød og elendighed, følte en stor interesse for den blonde drengs tankearbejde, sagde tøvende: "Han burde vide det. Har han forsømt noget? – Hvem?"

"Der gives nede i landsbyen," sagde Fauntleroy, og betragtede ham med store, skrækfyldte øjne, "i den yderste ende en egn – Hjertenskær har selv set den – hvor husene står ganske nær ved hinanden og er lige ved at falde om; man kan næppe ånde derinde og folkene er så fattige – åh, det er så græsseligt! De har tit feber, børnene dør, og af lutter elendighed bliver menneskene onde! Det er meget værre end hos Bridget! Regnen løber ind af tagene! Hjertenskær havde besøgt en fattig kone dér, og jeg måtte ikke komme hen til hende, før hun havde skiftet alle sine klæder. Da hun fortalte mig det, havde hun tårer i øjnene." Også i hans øjne stod tårer, men trods det lænede han

sig tillidsfuldt til bedstefaderens knæ. "Jeg sagde hende, at du ikke vidste det, og at jeg skulle sige dig det. Du hjælper jo alle mennesker! Newick må vist have glemt at sige dig det."

Newick havde *ikke* glemt det, han havde mere end én gang skildret greven disse forfærdelige boliger med de dårlige tage og de itubrudte vinduesruder, disse arnesteder for feber og elendighed. Også præsten havde talt om det, men havde altid fået spydige svar, og når gigten var slem, havde greven endog sagt, "at jo før det pak døde ud, des bedre." Men nu, mens den lille hånd hvilede på hans knæ, og de ærlige barneøjne så tillidsfulde op i hans, påkom der ham en følelse, der havde meget tilfælles med skam. "Hvilken idé," sagde han halvt spøgende, "vil du have mig til at bygge mønsterboliger? – Mener du det?"

"Det ved jeg ikke, jeg ved kun, at de gruelige huse må rives ned – ikke sandt, allerede i morgen? Og vi går selv derhen. Folkene bliver så glade, når de ser dig! De ved jo godt, at når du kommer, er det for at hjælpe dem!"

"Lad os gå ud på terrassen og tage vor aftentur dér," sagde greven med en kort latter, "så kan vi tale nærmere om sagen."

10. Tunge sorger

Mrs. Errol havde virkelig været nede i landsbyen og set al den elendighed, der herskede dér, og da hun så alle de blege, fattige børn og tænkte på sin egen lille dreng, der voksede op i næsten fyrstelige forhold, steg en forvoven tanke op i det lille, kloge moderhjerte. "Hvorfor", sagde hun til præsten, "skulle jeg ikke prøve på at lade grevens godhed eller svaghed for mit barn komme alle disse til nytte?" Og hun fortalte sit barn om alt, hvad hun havde set, vidste at røre det bløde barnehjerte, og uden direkte at opfordre ham til det, få ham til at fortælle fin bedstefader alt, og bedstefaderen, der ikke for alt i verden ville have, at drengen skulle læse i hans hjerte og se, at der for disse forhold kun fandtes den ene tanke: "Hvad kommer det mig ved, at det kram går til grunde?" – bedstefaderen besvarede den barnlige henvendelse ved at kalde Newick til sig og befale ham, at den usleste del af landsbyen skulle nedrives og at der skulle bygges nye, renlige boliger i stedet for. "Det er lord Fauntleroy, der ønsker det," sagde han, for ikke at gøre sig latterlig ved denne pludselige godhed, "han ser en forbedring af ejendommen deri og har måske ret. De kan lade folk vide, at ordren udgår fra ham."

Naturligvis rygtedes dette snart blandt folk, og efterretningen blev i begyndelsen modtaget med vantro miner, men da en skare fremmede håndværksfolk ankom til stedet og virkelig begyndte at rive de brøstfældige rønner ned, forstod man, at den lille lord atter havde bevirket noget godt og stort for alle, og man sang hans pris i alle tonearter. Han selv tænkte

slet ikke på at blive rost, han levede sin lykkelige barnetilværelse, han legede, læste eventyr, red og skrev breve til mr. Hobbs og Dick, som også regelmæssigt blev besvaret derovrefra. Da man begyndte at bygge de nye huse, red han hver dag derned med greven, talte med folkene og indtog alle for sig, og folk fik mere og mere øjnene op for, at den vilde greve endelig virkelig havde fået nogen at knytte sit stolte, gamle hjerte til. Hvor kær drengen var blevet hans hjerte fik dog ingen rigtig at vide, for han udtalte sig aldrig om det, og når han talte om den lille sønnesøn, var det gerne med et halvt ironisk smil. Men Fauntleroy vidste det, han følte, at bedstefaderen havde ham kær og gerne havde ham om sig, enten han sad oppe i lænestolen i det hyggelige biblioteksværelse, eller red ud eller spadserede med ham om aftenen ude på den brede terrasse.

"Kan du huske," sagde Cedric engang til ham, "at jeg den første aften, jeg var her, sagde til dig, at man måtte passe rigtig godt til hinanden, for ikke at føle sig ensom i et så stort hus. Vi to passer da sammen, bedre venner kan der ikke gives."

"Åh ja, vi kommer jo tåleligt ud af det med hinanden," svarede greven, "kom engang herhen." Fauntleroy stod i samme nu hos ham. "Har du nu også alting her, hvad du ønsker dig? Er der slet ikke noget, du savner her? Noget, du gerne ville have?"

De store, brune øjne fæstedes pludseligt alvorligt på bedstefaderen. "Kun ét," sagde Cedric fast.

"Og det er?"

Fauntleroy tav et øjeblik – "Hjertenskær," sagde han halvhøjt.

"Du ser hende jo hver dag," sagde greven og trak øjenbrynene lidt sammen, "er det dig ikke nok?"

"Før så jeg hende hele dagen," sagde barnet, "og når jeg var kommet i seng, kyssede hun mig, og om morgenen kom hun, når jeg vågnede, og når der var noget, vi ville sige hinanden, kunne vi straks gøre det og behøvede ikke at vente."

"Glemmer du da aldrig din moder?" spurgte den gamle mand og så ham dybt ind i øjnene.

"Aldrig! Og hun glemmer heller aldrig mig. Jeg ville heller ikke glemme dig, hvis jeg ikke var hos dig, men altid tænke på sig."

"Ja, jeg er nær ved at tro, at du var i stand til det," sagde greven halvt spørgende. Jo mere han kom til at holde af drengen, des mere skinsyg blev han på denne moder, det ikke kunne lykkes ham at fortrænge af drengens hjerte, hvor han selv gerne ville have indtaget første plads. Men der kom snart alvorlige sorger, der lod ham glemme denne bitterhed og som fik ham til at glemme, at han nogensinde havde hadet sin søns kone.

Kort før bygningen af de nye huse var endt, blev der givet en stor middag på slottet. Det var længe siden, at noget sådant havde fundet sted, og allerede nogle dage før festen indtraf lady Lorridaile og sir Henry Lorridaile til slottet. Det gav nu også folk en hel del at tale om, for det var almindelig bekendt, at denne dame, grevens søster, ikke havde sat sine ben i slottet, siden hun for fire og tyve år siden havde haft bryllup, da hun ikke kom godt ud af det med broderen, som hun uforbeholdent plejede at sige sin mening om hans adfærd. Hun havde desuden hørt om alt, hvad der foregik i slottet, og om den sørgelige skæbne alle grevens børn havde fået. Da den lille, nye lord Fauntleroy var ankommet, havde hun sukkende sagt: "Det går

naturligvis ham som de andre, hvis moderen ikke er klog og energisk og forstår at holde igen", og da hun hørte, at denne moder slet ikke skulle have lov at bo hos sit barn, var hun blevet helt ude af sig selv af harme. "Han vil enten underkue ham eller fordærve ham – ja, vidste jeg blot, at et brev kunne hjælpe -"

"Men det kan det ikke," sagde hendes mand smilende.

"Nej, det kan det ikke – men derfor har man da lov til at ærgre sig."

Da de nye tidender fra Dorincourt nåede til lady Lorridaile og hun hørte om alle de store forandringer på godset, der foregik på den lille, smukke drengs tilskyndelse, blev hun umådelig forbavset, og denne forbavselse kulminerede, da der kom indbydelse til middag fra slottet Dorincourt.

"Det er uhørt, det er utroligt!" råbte hun den ene gang efter den anden, "nu er der ingen tvivl om, at den dreng bevirker vidundere. Man siger, at min broder forguder ham og ikke slipper ham af syne. Og stolt af ham er han til gavns – jeg tror virkelig, han kun samler familien for at vise ham frem!"

Indbydelsen blev altså modtaget, og kort tid efter indtraf sir Henry og hans hustru en eftermiddag til Dorincourt. Da de efter at have gjort toilette trådte ind i salen, stod greven ved kaminen, og ved siden af ham en lille dreng med en stor Van Dyck-krave; han så på den nye tante med et par så ærlige, brune øjne, at hun ikke kunne undertrykke et udbrud af glad overraskelse.

Da hun trykkede sin broders hånd, kom hans fornavn, som hun ikke havde tiltalt ham med siden han var dreng, hende uvilkårligt over læberne. "Er det drengen, Molyneux?"

"Det er ham, Constantia. Fauntleroy, det er din grandtante, lady Lorridaile."

"Hvorledes har du det, grandtante?" spurgte Fauntleroy.

Hun så et øjeblik tavs ind i det søde ansigt, så drog hun ham hen til sig og kyssede ham kærligt. "Jeg har kendt din stakkels papa og holdt så meget af ham," sagde hun, "kald du mig kun tante – tante Constantia."

"Jeg er altid glad over, når nogen siger, de har kendt papa, det lader til, at de alle har holdt af ham, ligesom af Hjertenskær – tante Constantia," tilføjede han efter en lille pause ikke uden anstrengelse.

Lady Lorridaile var henrykt. Hun kyssede barnet endnu engang og dermed var venskabet sluttet. Da hun var alene med broderen, sagde hun: "Nå, Molyneux, bedre havde det da ikke kunnet gå?"

"Det tror jeg heller ikke," sagde hendes broder tøvende, "det er en smuk, lille karl og vi er gode venner. Mig holder han for den blideste og mest sagtmodige filantrop i hele verden, og da du dog vil erfare det snart, kan jeg lige så godt sige dig det straks: drengen kan vikle mig gamle nar om en finger."

"Og hvad tror hans moder om dig?" spurgte lady Lorridaile med sin sædvanlige uforblommethed.

"Det har jeg ikke spurgt om," sagde greven gnavent.

"Her broder," sagde lady Lorridaile, "jeg vil som sædvanlig være åben overfor dig og sige dig lige ud, at jeg aldeles ikke billiger din optræden over for mrs. Errol og at jeg har i sinde at besøge hende. Hvis du har i sinde at yppe strid med mig i den anledning, så sig det hellere straks. Alt, hvad jeg hører om den unge kone, lader mig tro, at det er hende, der har gjort drengen

til, hvad han er. Folk her på godset ærer hende jo som en helgen."

"De forguder Cedric," sagde greven, "hvad mrs. Errol angår, så vil du i hende finde en ret smuk lille kone, som jeg virkelig burde føle mig forpligtet overfor, siden hun har givet drengen så meget af sin skønhed i arv. Du kan besøge hende så meget du vil, kun beder jeg dig at lade hende forblive roligt i Court Lodge og at du ikke opfordrer mig til at besøge hende."

"Det lyder virkelig ikke nær så galt, som jeg havde tænkt," sagde lady Lorridaile senere til sin mand, "han er virkelig på vej til at blive et andet menneske og at drengen holder af ham, kan man da se, han læner sig til hans knæ, når han taler med ham, mylords egne børn havde hellere været i bur sammen med en tiger."

Da hun kom tilbage fra sit besøg i Court Lodge, var hun aldeles henrykt. "Du ved ikke, hvor yndig hun er," sagde hun til sin broder, "hendes stemme er som sølvklokker, og det er ikke blot drengens skønhed, du kan takke hende for. Det største misgreb, du har begået, er, at du ikke har ladet hende tage op på slottet og sørge for dig og drengen. Jeg vil indbyde hende til Lorridaile."

"Hun tager ikke så langt bort fra drengen," sagde greven.

"Så må han komme med," sagde ladyen leende; men hun vidste godt, at dette ikke ville ske, for hver dag, der gik, så hun tydeligere og tydeligere, hvor inderligt sønnesøn og bedstefader hang ved hinanden; alt, hvad den hårde, gamle mand ejede af ærgerrighed, håb og hjertevarme koncentrerede sig på dette barn, hvis kærlige, rene sjæl tillidsfuldt besvarede denne kærlighed. Hun vidste også, at selskabet kun blev givet, for at

bedstefaderen kunne få lejlighed til at vise sin slægt, at drengen langt overtraf de skildringer, man havde givet af ham. "Bevis og Maurice beredte ham så bitre ydmygelser," sagde hun til sin mand, "nu kan hans stolthed endelig fejre en triumf."

Og aftenen kom, og lord Fauntleroy var til stede ved selskabet, greven undskyldte denne noget usædvanlige anordning for sin søster ved at sige: "Han har sådanne gode manerer og vil ikke være i vejen for nogen. Børn er i reglen dumhoveder og plageånder, mine var begge dele, men han kan svare, når man taler til ham, og tie, når det skal være, ubehagelig bemærket gør han sig aldrig."

Til at tie fik den lille lord nu ikke megen anledning, for han var aftenens helt og blev forkælet og forgudet af alle. Stor munterhed vakte det, da han pludselig trak Dicks røde lommetørklæde frem, der svarede så lidt til den elegance, der omgav ham, og tørrede sveden af sin pande med det. "Jeg mener, at man, når man er mellem nye venner, skal huske de gamle," sagde han undskyldende, "og jeg ved, at det vil glæde ham, at jeg har det hos mig i aften, han sagde, at jeg skulle bruge det, når der var selskab." Dette og mange lignende indfald morede gæsterne længe efter at denne for drengen minderige aften var endt. Mellem gæsterne var også mr. Havisham, men han var kommet sent og havde et alvorligt og bekymret udseende. Han spiste næppe en bid ved bordet, og Cedric, hans specielle yndling, kunne denne aften ikke en eneste gang aflokke ham et smil. Han bragte dårlige efterretninger, som han endnu denne aften var nødt til at gøre greven bekendt med, og han vidste, hvilket stød, den efterretning, han bragte, ville være for den gamle herre, og hvor

frygteligt det ville forandre tingenes stilling. Når han så de festligt smykkede værelser og det glimrende selskab, der var forsamlet til ære for den lille krøltop, der lænede sig mod den lykkelige bedstefaders knæ, når han så det udtryk af tilfredsstillet stolthed, der afspejlede sig i den gamle greves ansigt, og Cedrics lykkelige barnesmil, så følte han sig dybt rystet ved at skulle forstyrre alt dette, mere end det rigtigt passede sig for en gammel, tør jurist som han.

Næppe havde den sidste gæst anbefalet sig, før mr. Havisham forlod sin plads ved kaminen og gik hen ved den sofa, hvor den lille lord allerede i en hel time havde sovet en sød barnesøvn. De gyldne lokker var spredte ud over de lysegule silkepuder, og en rørende fred stod præget på det sunde, smukke, lille ansigt; det var nok værd at se på det lille billede!

Greven, der flere gange i løbet af aftenen havde iagttaget advokaten, lagde hånden på hans skulder. "Ud med sproget, Havisham, hvad er der i vejen? At der er sket noget, har jeg hele aftenen kunnet se."

"Det er en slem nyhed, som jeg til min højeste beklagelse er nødt til at overbringe"! – Mr. Havisham vendte sig med synlig vanskelighed bort fra synet af det intetanende sovende barn.

"Hvorfor ser De sådan på drengen? Således har De set på ham hele aftenen. Det er virkelig, som om der svævede noget ondt over ham! Med lord Fauntleroy har Deres nyhed da vel intet at gøre?"

"Jo, mylord. Jeg tør ingen omsvøb gøre. Det er netop om lord Fauntleroy, min nyhed drejer sig, og hvis det, jeg har fået at vide, er rigtigt, så er denne dreng i det hele taget slet ikke lord Fauntleroy, men slet og ret Cedric Errol. Den virkelige lord

Fauntleroy er en søn af Deres søn Bevis og opholder sig for øjeblikket i et hotel garni i London."

Greven var blevet dødbleg. "Hvad vil De sige med det?" spurgte han. "De er blevet vanvittig! Det er en infam løgn."

"Hvis det er en løgn, så er den sandheden forbavsende lig. I morges tidlig kom der en kone op på mit kontor. Hun sagde, at hun for seks år siden havde ægtet Deres søn Bevis i London – hun viste mig ægteskabsbeviset. Et år efter skiltes de i ufred, og han gav hende tilstrækkeligt til at leve af, på den betingelse, at hun skulle holde sig borte fra ham. Hun har en søn på fem år. Konen er amerikanerinde af ringe stand, indtil for kort tid siden har hun ikke haft anelse om, hvilke fordringer hendes søn kunne gøre. Hun har af en advokat fået at vide, at hendes søn er retmæssig lord Fauntleroy og arving til grevskabet Dorincourt og gør nu naturligvis sine fordringer gældende."

Lokkehovedet på den gule silkepude rørte sig, et dybere åndedræt, næsten som et suk, trængte frem mellem hans læber, men røbede ingen uro. Det forstyrrede ikke hans slummer, at man ville bevise, at han var en lille usurpator, der ikke var lord Fauntleroy og aldrig kunne blive greve eller arving til Dorincourt. Han lagde kun ansigtet mere over mod den side, hvor den gamle mand stod, således at den dybt rystede bedstefader endnu bedre kunne betragte ham. Grevens ansigt var fuldkommen forstyrret, et bittert smil spillede om hans læber,

"Jeg ville ikke tro et ord af den historie," sagde han med kvalt stemme, "hvis det ikke var, fordi denne skurkestreg passede så fuldkommen til min søns væsen. Han har altid været en skamplet på vort navn, en lastefuld, æreløs pjalt med de laveste

instinkter. Det har han altid været, min højadelige søn og arving, Bevis, lord Fauntleroy. Konen er en udannet person?"

"Hun kan næppe skrive sit navn, er uden spor af opdragelse, simpel i alle måder, om end på en vis måde køn -" Den fornemme gamle jurist tav, åbenbart af modbydelighed over for den af ham omtalte.

Den gamle greves ansigt blev mørkere, smilet om hans læber blev mere og mere bittert. "Og jeg har vist den anden, dette barns moder fra mig! Jeg har vægret mig ved at anerkende hende, og hun kan dog skrive sit navn. Det er formodentlig det, man kalder nemesis."

Pludselig sprang han op og gik op og ned i værelset under lidenskabelige udbrud. Det var som stormen, det hyler om et gammelt egetræ, som det vil knuse og som strider imod med alle sine sidste kræfter. Det var et forfærdeligt syn, men det undgik ikke mr. Havisham, at den gamle greve midt i sin smerte dog ikke glemte den lille, sovende barneskikkelse, men dæmpede sin stemme, når han nærmede sig den. "Jeg burde jo have vidst det, at disse sønner, der aldrig gjorde mig andet end skam i livet, også ville berede mig skam efter deres død. Hvor jeg har hadet dem og hvor de har hadet mig! Bevis var den værste – men nej, jeg *kan* ikke tro det, jeg *vil* ikke tro det – og dog, hvor det kunne ligne Bevis!" Og så kom der igen spørgsmål om konen og hendes bevismidler, og det askefarvede ansigt farvedes atter og atter af den uhyggelige dybe rødme. Da han til sidst vidste alt, blev mr. Havisham bange, så forandret, knust og ødelagt så den gamle mand ud. Hans raserianfald havde altid været farlige for hans sundhed, dette var det mere end

nogen af de andre, fordi det var mere end vrede og raseri, der spillede en rolle i det.

Endelig standsede han ved sofaen og sagde med dæmpet, usikker stemme: "Hvis nogen havde sagt mig, at jeg skulle knytte mit hjerte til et barn, ville jeg have kaldt ham en nar. Jeg har altid afskyet børn, først og fremmest mine egne. Men drengen dér elsker jeg, og han elsker mig. Det kan jeg kun sige om få mennesker, men han gør det. Han har aldrig været bange for mig, men troede blindt på mig fra første minut. Det ved jeg, at han ville have udfyldt sin stilling bedre end jeg; *han ville have gjort vort navn ære!*" Han bøjede sig over det sovende barn. De grå øjenbryn var trukket mere sammen, og dog ville han i dette øjeblik ikke have skræmt nogen. Han strøg sagte det gyldne hår tilbage fra barnets rene pande og trykkede så rask på klokken. Da tjeneren trådte ind, pegede han på barnet og sagde: "Bær lord Fauntleroy op på hans værelse."

Manden syntes, at mylords stemme havde haft en ganske mærkelig klang.

11. Bekymring i Amerika

Efter at mr. Hobbs havde taget afsked med sin unge ven og nu fra dag til dag mere og mere kom til erkendelse af, at det atlantiske hav lå mellem ham og hans lille, elskværdige kammerat, begyndte det at se lidt trist ud i butikken. Mr. Hobbs hørte ikke til de mennesker, der forstår at knytte mange forbindelser. Han var meget for flegmatisk til at blande sig i fornøjelsernes hvirvlende liv – hans eneste underholdning bestod i at studere aviserne, og hans eneste åndelige beskæftigelse i hans, ikke meget korrekte, bogføring. Disse regnskaber havde kostet tid og hovedbrud nok, da mr. Hobbs ikke havde sin force i at addere lange talrækker, og den lille lord Fauntleroy, der regnede ret godt og når det kun gjaldt at skrive på tavle, klarede sig udmærket, havde ofte hjulpet ham lidt ved det svære værk; desuden var han en god, opmærksom tilhører, gik så ubetinget ind på alle mr. Hobbs anskuelser og *'tresserede* sig så oprigtigt for alt, hvad der stod i den værdige mands aviser, at hans bortrejse bragte et stort hul i den værdige handlendes liv. I begyndelsen forekom det hans ensomme ven, at Cedric slet ikke var så langt borte og at det i grunden var ganske naturligt, om han en skønne dag atter kom spadserende ind ad butiksdøren for at aflægge ham en lille visit, men da den ene dag gik efter den anden og der ikke skete noget sådant, begyndte mr. Hobbs for alvor at blive tung om hjertet. Ikke engang i sine aviser fandt han rigtig nydelse. Mere end én gang lagde han dem, efter at have læst dem igennem, bort med et dybt suk, for at se vemodigt hen på den høje stol, hvis ben bar

dybe spor af den lille lord Fauntleroys, tilkommende greve af Dorincourts hæle,- for den unge herres korte ben havde ikke hindret ham i, under samtalens hede at sparke dygtigt over stolebenene med sine sko. Når så mr. Hobbs havde set længe nok på disse spor, trak han sit guldur op af lommen og læste indskriften: "Mr. Hobbs fra hans ældste ven, lord Fauntleroy. Uret siger: 'Glem mig ikke'." Så lukkede han med et dybt suk uret i og stillede sig hen mellem æbletønderne og kartoffelsækkene i butiksdøren og så drømmende ned ad gaden. Om aftenen, når han havde lukket butikken, tændte han mange gange sin pibe og gik med langsomme skridt hen imod det lille hus, hvor Cedric havde boet og som endnu stod koldt og øde med sin plakat i vinduet, der forkyndte, at det var "Til leje". Så drog han et par vældige drag af piben, rystede på hovedet og gik atter hjem til sin butik. Således gik der tre eller fire uger hen, inden mr. Hobbs fik en ny idé, for hans ideer kom ikke ofte og måtte altid bringes til modenhed under afdampningen af et utal af piber. Heldigvis fik han tobakken fra sin egen butik, og denne gang var det godt, for der gik utallige piber til, før hans beslutning: at ville opsøge Dick, blev slået fast. Han ville opsøge Dick. Cedric havde altid fortalt ham så meget godt om denne ven, og der dæmrede en ubestemt følelse i ham om, at han måske i Dick kunne finde en art erstatning og en egen lettelse for sin meddelelsestrang.

Da Dick en dag med stor iver bearbejdede en kundes gåredskaber, hændte det sig, at en undersætsig mand blev stående lige midt på fortovet og ufravendt stirrede på Dicks skilt, der strålede med indskriften:

Denne vedholdende stirren vakte endelig Dicks opmærksomhed, og da den sidste kunne med spejlblanke støvler havde forladt hans "forretning", vendte han sig mod den tavse herre og spurgte høfligt: "Støvlerne pudset, sir?"

Med en bestemt mine trådte herren frem, satte foden på den lille bænk og sagde: "Ja."

Mens Dick med iver begyndte sin vanlige forretning, så herren atter stift på ham og skiltet og spurgte så: "Hvorfra har De sået den tingest dér?"

"Af en ven af mig," svarede Dick, "sådan en lille fyr. Han har givet mig hele inventariet. Han var den bedste lille karl, der kunne gå i et par sko. I England nu. Skal være sådan en – en lord, tror jeg, derovre."

"Lo-lord?" spurgte mr. Hobbs med betydningsfuld langsomhed, "lord Fauntleroy – tilkommende greve af Dorincourt?"

Dick havde nær tabt børsten.

"Kender De ham?" udbrød han ivrigt.

"Jeg har kendt ham," sagde mr. Hobbs og tørrede sin fugtige pande, "siden han blev født. Ungdomsvenner, ungdomsvenner – ja, det har vi været."

Det forårsagede ham en inderlig tilfredsstillelse at komme til at tale om sin ven. Han tog sit prægtige ur op af lommen og åbnede det. "Det gav han mig, da han rejste," sagde han, "og så sagde han: 'Jeg vil ikke have, at De må glemme mig!' Det sagde han ord til andet, og jeg havde ikke glemt ham, selv om han

ingen erindring havde givet mig. Men selv om jeg aldrig får ham at se mere, én som ham glemmer man ikke."

"Ja, han var den netteste dreng, solen nogensinde har skinnet på," stemmede Dick i med. "Han havde grød i hovedet! Aldrig i mine levedage har jeg set så meget grød i hovedet på en så lille fyr. Jeg gjorde meget af ham, det er vist. Vi to var også venner, skulle jeg mene, sådan på en måde. Jeg tog ham hans bold frem, da den var trillet ind under en vogn, og det glemte han aldrig. Han skreg sit: 'Halloh, Dick!' når han gik forbi med sin moder eller sin mamsel, som om han allerede var fem-seks fod høj og en passende kammerat for mig, og så var fyren ikke større end kassen dér og havde pigekjole på endnu. En lille, trofast én var han, og gik det skævt for én, var det en hel trøst at diskurere det med ham."

"Sådan gik det også mig," bekræftede mr. Hobbs. "Synd og skam er det at gøre en greve af sådan én. Han kunne være blevet til noget i en butik, særlig i manufakturfaget," sagde han og rystede sit store hoved med et årligt, beklagende udtryk.

Det viste sig snart, at de nye bekendte havde så meget at afgøre med hinanden, at gaden ikke var det rette sted, og så blev det aftalt, at Dick næste aften skulle komme hjem i mr. Hobbs butik, hvad der imponerede Dick meget. Han havde fra lille dreng været et gadens barn, men havde altid følt en vis længsel efter en rigtig ærbar, borgerlig eksistens. Siden hans indkomster var steget så betydeligt, havde han kunnet unde sig et natteleje inden døre og behøvede ikke mere at sove i en port eller under en trappe, og lidt efter lidt undte han sig selv den luksus at smede planer og tragte efter noget højere. Indbydelsen til en få omfangsrig og anselig mand, der havde

sin egen butik og endog vogn og hest til at bringe sine varer i byen, var et betydeligt skridt frem på vejen til en højere livsstilling.

"Ved De ellers noget om grever og slotte?" spurgte mr. Hobbs, "jeg ville gerne vide nogle enkeltheder om disse ting."

"I Penny-bladet er der en historie, der handler om fornemme folk, den hedder *'En krones forbrydelse eller grevinde Mays hævn'*. Mange kuriøse ting er det, men ganske famost. Et par af os læser den."

"Bring bladet med, jeg betaler det," sagde mr. Hobbs med værdighed. "Bring mig alt, hvad der forekommer en greve i, og hvis der ingen greve er, kan en marquis eller hertug også gøre det, skønt han rigtignok altid kun talte om en greve. Vi talte også sammen om grevekroner, men jeg har aldrig set nogen. Jeg kan tænke mig, der er ingen til at få herovre?"

"Er der nogen, der har det, må det være Tiffany, den store juveler," sagde Dick, "men jeg ved ikke, om jeg ville kende sådan én, hvis jeg fik den at se."

Mr. Hobbs fandt det ikke fornødent at tilstå, at han heller ikke selv havde noget begreb om beskaffenheden af en sådan ting, han rystede kun på hovedet og sagde eftertrykkeligt: "Formodentlig ingen efterspørgsel hos os efter den slags"; og dermed var foreløbig det tema afsluttet.

Dermed var begyndelsen gjort til et venskab, der for den ene part også havde sine materielle goder, for mr. Hobbs modtog sin nye bekendt med stor gæstfrihed. Han satte en stol til rette til ham lige ved den store æbletønde og sagde med en indbydende håndbevægelse: "Vær så god at forsyne Dem!"

Han så så de medbragte blade med greve- historien igennem, de læste en del af historien med hinanden og udtalte sig med stort kendskab om det engelske aristokratis forhold. Mr. Hobbs dampede på sin pibe og rystede af og til på hovedet, især da han viste Dick mærkerne på stolebenene.

"Det kommer af hans fødder," sagde han, "i timevis kan jeg sidde og se på det. Ja, det går op og ned i denne verden! Der sad han og tyggede biskuit af fadet og æbler af tønden og kastede kærnehusene ud på gaden, og nu sidder han på et slot og er en lord! Ja, alle de skrab dér har en lords støvler frembragt! Mange gange, når jeg tænker på det, siger jeg til mig selv: Jeg vil lade mig hænge, om jeg tror rigtigt på det endnu."

Disse betragtninger og Dicks besøg syntes at udøve en velgørende virkning på ham. Før Dick tog afsked, blev der i den lille bagstue holdt et måltid af biskuit, sardiner, ost og mange andre af butikkens artikler, og ikke uden en vis højtidelighed trak mr. Hobbs til sidst en halv flaske vin op, skænkede i glassene og sagde:

"Hans skål! Han giver dem nok noget at bestille, de gode lorder eller marquier derovre, det er jeg vis på."

Fra den tid blev samkvemmet flittigt fortsat, og mr. Hobbs følte sig nu langt mindre ensom. De læste aviser og romaner sammen og dannede sig, særlig da en rigtig "greveroman" fra Bloody Marys tid kom dem i hænde, mere og mere mærkelige tanker og ideer om farligheden ved at være "dronninger" og slige store folk for nær.

"Rigtignok hører man ikke i vore dage om henrettelser derovre," sagde mr. Hobbs, "men jeg er dog ikke rigtig sikker, før jeg hører fra ham."

Så kom der brev fra Cedric både til ham og til Dick, og det beroligede sindene noget. Begge breve blev læst og atter læst, og svarene blev skrevet og gennemlæstes omtrent lige så tit. Særlig var det for Dick et vanskeligt arbejde at skrive et brev. Alt, hvad han kunne kalde sit eget af læse- og skrivekunstens hemmeligheder, havde han erhvervet i et par måneder, hvor han fik tid til at besøge en aftenskole, det var på en tid, hvor han boede sammen med sin ældre broder. Han var en opvakt knøs, og havde benyttet den eneste lejlighed, der blev ham tilbudt til uddannelse godt og senere fortsat sine læseforsøg ved møjsommelig avislæsning. Skrivekunsten blev derimod kun af og til opfrisket ved at male lidt med et stykke kridt på mure eller huse. Han fortalte mr. Hobbs meget om denne broder, der på sin måde havde været god imod ham, da han som ganske lille knægt havde mistet både fader og moder. Broderen hed Ben og havde antaget sig den lille, så godt han kunne, indtil Dick blev stor nok til at sælge aviser på gaderne. De havde holdt sammen, og Ben havde til sidst arbejdet sig til en ret ordentlig plads i en butik.

"Og så," sagde Dick, endnu oprørt ved mindet, "så rider Djævlen ham, og han går hen og gifter sig. Ligesom forrykt bliver han over et pigebarn og går *mir nichts dir nichts* hen og gifter sig. Og det var en net sort, kan De tro, en rigtig ilddjævel. Når hun kom i fyr og flamme, slog hun alting i stykker og det kom hun hver dag. Og barnet ligesådan. Den skreg både nat og dag og når jeg ikke ville slæbe rundt med den, eller den bare mukkede – bums – så fløj et eller andet i hovedet på mig. Engang var det en tallerken – men den traf ikke mig, men drengen og skar ham en flænge i kinden. 'Det ar beholder

drengen hele sit liv,' sagde doktoren. En kuriøs moder var hun, og et sandt Helvede levede vi i alle tre, Ben, jeg og den lille orm. Ben gik det ud over hele dagen igennem, fordi han ikke tjente nok, og så tog han sig på at drage mod vest og prøve med kvæghandel. Næppe havde han været otte dage borte, før jeg, da jeg en aften kommer hjem fra avissalget, finder stuen tom og mrs. Minna borte og barnet med. Værtinden i huset troede at have hørt noget om, at hun havde fået plads som barneplejerske hos en rig dame i Europa og var taget med over vandet. Velbekomme dem, der fik hende. Nå, borte var hun, og hverken han eller jeg fik hende mere at se. Jeg i hans sted ville have været glad ved det, men han var det ikke, han var endnu forrykt nok til at være forelsket i hende. Køn nok til det var hun naturligvis, det skal jeg aldrig nægte, når hun da var klædt på og ikke rasende. Sorte øjne som kul og sort hår, der gik langt ned over knæene. Hun snoede det sammen til en snoning, der var så tyk som min arm, og lagde det rundt om hovedet, jeg ved ikke, hvor mange gange. Og øjnene – nå, hvor hun kunne kigge med dem! De siger, hun var halvt italiensk, forældrene var nok derovre fra – derfor var hun vel krøbet så skærende af ægget. Brr – sådan et fruentimmer."

Dicks broder flakkede længe om i det vestlige, men havde nu nedsat sig i Californien på en farm, hvor der blev drevet kvægavl, og på den tid, mr. Hobbs gjorde Dicks bekendtskab, havde denne fået brev fra ham, at det gik ham temmelig godt.

"Han var flink nok," sluttede Dick, "det var hende, der gjorde ham gal. Det gjorde mig tit ondt for ham."

De sad ved siden af hinanden i butiksdøren og røg deres pibe, mens de talte.

"Jeg kan ikke forstå, hvorfor han giftede sig," sagde mr. Hobbs orakelmæssigt, "jeg har for min part aldrig kunnet forstå, hvad det skal være godt for."

Han åbnede tændstikæsken for at tage en tændstik og kastede et blik til pulten.

"Men for pokker," råbte han, "der ligger jo et brev! Det så jeg ikke før. Mon postbuddet har lagt det dér nu? Eller mon avisen har været lagt over det?"

Han tog det og studerede adressen.

"Det er jo fra ham, fra ham og ingen anden i verden."

Piben var glemt, han satte sig igen, tog lommekniven frem og skar med kærlig omhu konvolutten op.

"Lad os nu se, hvad han denne gang har at fortælle os," sagde han og læste brevet for sin nye ven.

Med bibeholdelsen af den barnlige stil, men med udeladelse af dens mindre heldige *"o'tegrafi"*, lød Cedrics brev således:

"Slottet Dorincourt.

> Min kære mr. Hobbs!
>
> Jeg skriver i stor hast, fordi jeg har noget underligt at sige, som De vil blive meget forbavset over; det er alt sammen en fejltagelse, og jeg er ingen lord og må aldrig blive en greve, fordi der er en dame, der var gift med min onkel Bevis, der nu er død, og hun har en lille søn, og han er lord Fauntleroy, for i England er den lille søn af grevens ældre søn greve når alle andre er døde, jeg mener, når hans fader og bedstefader er død, min bedstefader er ikke død, men hans søn Bevis, og derfor er hans søn lord Fauntleroy, fordi min fader kun var den yngste søn, og jeg er Cedric Errol

ganske ligesom i New York, og alt tilhører den anden dreng. I begyndelsen troede jeg, at jeg også måtte give ham min pony og min vogn, men det synes bedstefader ikke behøves; min bedstefader er meget bedrøvet, og jeg tror ikke, han kan lide damen, men han tror måske, at Hjertenskær og jeg er meget bedrøvede, fordi jeg ikke er en greve, jeg synes også bedre om det nu, for det er et smukt slot, og jeg holder af alle folkene og man kan gøre så meget for alle, når man er rig, og nu er jeg ikke rig, fordi min fader var yngste søn, og yngste søn er næsten aldrig rig herovre, ja jeg må nu lære at arbejde for at sørge for Hjertenskær, og jeg har talt med Williams, jeg kan måske blive rideknægt eller kusk, da jeg holder så meget af heste.

Damen har bragt sin lille søn til slottet, og bedstefader og mr. Havisham har talt med hende, og jeg tror, hun var meget vred, hun talte så højt, og bedstefader var også vred, jeg har aldrig set ham vred før, og jeg tænkte, at jeg hurtigt ville fortælle dig og Dick det alt sammen, da jeg tænkte, det ville 'tressere jer.

Hjertelig hilsen
jeres gamle ven

Cedric Errol (ikke lord Fauntleroy)."

Mr. Hobbs sank tilbage i sin stol, kniven og brevet gled ud af hans hånd.

"Jeg er røget, det er jeg," sagde han, idet han i sin sorg gav sit yndlingsudtryk en anden form.

"Nå," sagde Dick, "så er altså hele herligheden forbi – er den ikke?"

"Borte – og det er naturligvis ikke andet end en historie, de engelske aristokratfolk laver, for at røve alt fra drengen, fordi han er amerikaner," sagde mr. Hobbs med gravrøst. "De karle hader os og lader det gå ud over ham. Sagde jeg ikke nok, da vi læste om denne "Bloody Mary", at drengen ikke var sikker derovre, og nu har vi det! Det er formodentlig regeringen, der stikker bag det hele. Det er formodentlig en sammensværgelse for at berøve drengen hans ret."

Hans ophidselse var stor. I begyndelsen havde han ikke tænkt videre over den forandring, der var foregået i hans unge vens livsvilkår, men efterhånden, som det var gået op for ham, havde han begyndt at føle en hemmelig stolthed over hans standsophøjelse. Om grever kunne man jo tænke, hvad man ville, men at rigdom har sine fortrin, erkendes selv i Amerika, og når der hørte en så stor besiddelse til titlen, som der her gjorde, var det vanskeligt at give den fra sig igen.

"Plyndre ham vil de simpelthen," sagde han, "havde man penge nok, skulle man ikke betænke sig på at komme ham til hjælp."

Dick blev denne gang til helt ud på natten, og til sidst fulgte mr. Hobbs ham endog helt hen til gadehjørnet, hvor han et øjeblik blev stående og vemodigt stirrede op på ordene: "Til leje" på den hvide plakat i vinduet på det ensomme hus. Så røg han bekymret sin pibe ud.

12. Rivalen

Få dage efter den store middag på slottet Dorincourt var enhver avislæser i England bekendt med alle enkelthederne i den romantiske begivenhed, der havde tildraget sig i grevens familie. Det var et højst velkomment stof for pressen: den lille amerikaner, der pludselig var blevet bragt til Europa, for at bære et så ophøjet navn som lord Fauntleroys, og som vandt alles hjerter ved sin skønhed, den gamle, gnavne herre, der var så stolt af sin arving, den smukke, unge moder, der aldrig havde fået tilgivelse for, at kaptajn Errol havde elsket hende og gjort hende til sin hustru, og så den afdøde lord Fauntleroys sælsomme ægteskab og det mærkelige fruentimmer, der pludselig dukkede op, man vidste ikke hvorfra, og gjorde fordring på en lords rettigheder for sin søn – deraf kunne der tildannes mange artikler og føljetoner. Så dukkede der rygter op om, at greven af Dorincourt på ingen måde var tilfreds med sagen og ikke godvillig ville give efter, så at man med det første kunne vente sig en stor sensationsproces.

I selve grevskabet havde man aldrig oplevet noget lignende. På torvedagene stod folk i timevis og talte sammen, beregnede alle sandsynligheder og muligheder i dette uhørte tilfælde, og forpagterkonerne indbød usædvanlig hyppigt hinanden til te, hvor de så udvekslede deres nyheder og fortalte om, hvad de havde hørt af andre og selv mente om sagen. Om grevens vrede fortaltes der skrækkelige ting, man vidste, at han ikke for nogen pris ville anerkende den nye arving og at han hadede hans

moder dødeligt. Trådhandlersken var naturligvis atter den, der vidste bedst besked og hendes handel steg i de dage betydeligt.

"Ja," sagde hun, "galt går det naturligvis, og jeg er nær ved at tro, at det er straffen, der kommer over ham, fordi han tog barnet fra den søde, unge skabning derovre. Nu er han jo nær ved selv at tage sin død af sorg for drengens skyld, som han har knyttet hele sit store, gamle hjerte til. Og så sårer det ham naturligvis også, skønt det har han også fortjent, at hun, den nye, ingen dame er, således som den lille lords mama. En fræk, fortøjet ting er hun, og mr. Thomas siger, at ingen fin tjener vil lade sig befale noget af sådan én, og på den dag, hun flytter ind i slottet som frue, tager han sin afsked. Og drengen – Herre Gud! – så forskellig fra den lille lord som nat fra dag. Ja, Gud stå os bi, hvad skal der blive af det? Jeg blev så forskrækket, da Jane sagde det, at jeg tror, jeg ikke havde en bloddråbe i mig, selv om de havde skåret i mig med en kniv."

Heller ikke i slottet vendte freden tilbage. I biblioteket sad greven og mr. Havisham i endeløse rådslagninger, tjenerskabet stod i grupper og talte om tingene, og i stalden gik Williams bedrøvet omkring; han børstede den brune pony mindre omhyggeligt end ellers og atter og atter forsikrede han kusken, at han aldrig havde lært en ung herre at ride, som kunsten havde været så "naturlig", og at det virkelig var en herre, som det var værd at ride bagefter.

Midt i al denne sorg og nød, var der kun én, der forblev rolig og uberørt af sorgen og det var den lille lord Fauntleroy, der snart ikke skulle være nogen lord mere. Da man første gang satte ham ind i sagernes stilling, blev han vel meget bestyrtet og

bekymret, men det viste sig snart at det ikke var krænket ærgerrighed, der lå til grund for hans sorg.

Cedric sad på en stol med armene slynget om sine knæ, som det var hans vane, og hørte på greven, der fortalte ham så meget om den indtrådte ulykke, som han holdt det for tilrådeligt at lade ham vide. Cedric blev mere og mere alvorlig, jo mere han hørte.

"Jeg – jeg er så underlig til mode," sagde han endelig, da greven tav.

Den gamle mand så' tavs på barnet. Han var også underlig til mode, så underlig som aldrig før i sit liv, og han blev det endnu mere ved at se det ellers så sollyse, lykkelige barneansigt så angst og forskrækket for sig.

"Vil De tage huset fra Hjertenskær – og hendes vogn?" spurgte barnet med lidt usikker stemme.

"Nej," råbte greven meget bestemt og usædvanlig højt, "fra hende kan de intet tage."

"Åh," sagde Cedric synligt lettet, "det kan de ikke."

Så så han fast på bedstefaderen og der lå en dyb skygge over de brune øjne.

"Bliver så," spurgte han stammende, "bliver den anden – bliver *han* så din dreng, således som jeg?"

"Nej," lød det med en så mægtig stemme, at Cedric fo'r sammen.

"Ikke?" gentog han spørgende, "jeg – jeg havde tænkt, at -"

Pludselig rejste han sig.

"Kan jeg blive ved at være *din* dreng, selv om jeg ikke skal være greve? Vil du have, at jeg skal blive ved at være *din* dreng?"

Hvert træk i det lille ansigt udtrykte den højeste spænding.

Hvor den gamle greve så på ham fra hoved til fod! Hvor de buskede øjenbryn trak sig sammen og hvor øjnene lyste sælsomt under dem.

"*Min* dreng!" sagde han, og hans stemme klang så sælsomt brudt, til trods for, at han søgte at gøre den hård og befalende som før, "ja, *min* dreng bliver du, så længe jeg lever, og ved Gud, det forekommer mig ofte, at du er den eneste dreng, jeg nogensinde har haft."

Cedric var rød til op under hårrødderne af glæde og lettelse. Med en meget bestemt mine begravede han sine hænder i bukselommerne og så sin bedstefader ærligt i ansigtet.

"Ved du," forklarede han, "så bryder jeg mig slet ikke om, at jeg ikke bliver greve – det var jo slet ikke det, jeg ville. Jeg troede kun – ser du – at den, der skulle være greve, blev *din* dreng, og at jeg altså ikke mere kunne være det, og derfor var jeg så underlig til mode."

Greven lagde sin hånd på hans skulder og drog ham hen til sig.

"Intet, slet intet skal de tage fra dig af alt det, som jeg kan frelse for dig," sagde han med kvalt stemme, "og jeg vil slet ikke tro på, at de kan tage noget fra dig. Du er som skabt for stillingen og du skal komme til at udfylde den til trods for alt. Men hvorledes det så end kommer, det, som jeg frit kan bestemme over, skal du have alt sammen – alt."

Det var ikke mere, som om han talte til drengen, snarere som om han aflagde et løfte for sig selv.

Hvor dybt hans kærlighed til barnebarnet og hans stolthed over ham havde slået rødder, havde han før ikke selv haft nogen

anelse om, og han var fast bestemt på at gøre modstand til det yderste.

Få dage efter at hun havde opsøgt mr. Havisham, indfandt den kone, der gjorde fordring på at kaldes lady Fauntleroy, sig på slottet, ledsaget af sit barn. Hun blev ikke modtaget. Mylord havde fuldstændig overgivet sagen til sin advokat og ønskede ikke at træde i personlig forbindelse med hende, var det svar, mr. Thomas med højhed og værdighed overbragte. Indtrykket, som den ubekendte havde gjort på ham, gav han uforbeholdent til bedste for det øvrige tjenerskab. Han håbede, sagde han, at have båret liberi længe nok i fornemme huse til at vide, hvad der var en dame og hvad der ikke var det, og hvis *det* var en dame, så formåede han ikke at kende en kat fra en mus.

"Hun derude i Court Lodge," sagde han selvbevidst, "enten hun nu er en amerikanerinde eller ej, er af den rette sort – det kan enhver dannet mand se ved første øjekast. Jeg sagde det til Henry, straks vi havde gjort det første besøg dér."

Konen var kørt bort, og det smukke, almindelige ansigt havde haft et udtryk af frygt og vrede sammenblandet. Efter forskellige samtaler med hende var mr. Havisham kommet til det resultat, at hun vel var egensindig og fræk, men langt fra ikke så modig og udholdende, som han fra først af mente. Der var øjeblikke, hvori den stilling, hun havde bragt sig selv i, truede med at vokse hende over hovedet, og hun havde åbenbart slet ikke gjort sig noget begreb om, at hendes fordringer kunne støde på alvorlige hindringer.

"Hun er åbenbart udgået fra den allerlaveste klasse," sagde advokaten til mrs. Errol, "uden spor af dannelse eller opdragelse, som hun er, er hun tydeligvis slet ikke vant til at

optræde på lige fod med folk som os, og det forbitrer hende bestandig. Det forgæves besøg i slottet har imponeret hende fuldstændig, naturligvis har hun larmet op og skældt ud over det, men imponeret hende har det i høj grad. Greven ville ikke modtage hende, men fulgte med mig hen i *Dorincourt's Arms*, hvor hun bor. Da hun så ham træde ind, blev hun et øjeblik ligbleg, men var derefter allerede i næste minut i færd med at fordre og skælde ud i ét åndedræt."

Greven var rigtignok også den dag mødt i sin overfornemste, mest afvisende holdning, som en gammel kæmpe af kongeslægt og havde under de hvide, buskede øjenbryn, uden at værdige hende et ord, sendt hende et blik, som man kun sender et for én modbydeligt kryb. Han havde uden at afbryde hende med en stavelse ladet hende fremføre alle sine skældsord og talemåder og først, da hun tav, havde han sagt: "De påstår at være min søns hustru. Når De bringer mig fuldgyldige beviser på det, er retten på Deres side og Deres dreng er lord Fauntleroy. At sagen skal blive grundigt prøvet, kan De være overbevist om, og bliver Deres fordring anerkendt som berettiget, skal der blive sørget for Dem. Men jeg vil hverken se Dem eller drengen, så længe jeg lever. Efter min død vil mine besiddelser ulykkeligvis tilfalde ham."

Dermed vendte han hende ryggen og forlod værelset stolt, som han var kommet.

Få dage efter blev der meldt mrs. Errol, der sad i sit boudoir, beskæftiget med at skrive, et besøg. Pigen, der meldte den besøgende, var helt ude af sig selv af forbavselse og så med ængstelig deltagelse på sin unge herskerinde.

"Det er greven selv, frue," sagde hun dødelig forskrækket.

Da mrs. Errol kom ned i dagligstuen, stod en usædvanlig høj, imponerende, gammel mand på tigerskindet foran kaminen. Hun lagde straks mærke til den skarpe profil, det hvide skæg og det bestemte udtryk af egenvilje, der karakteriserede den gamle herre.

"Mrs. Errol, så vidt jeg ved?" spurgte han.

"Mrs. Errol," bekræftede hun.

"Jeg er grev Dorincourt."

Han holdt et øjeblik inde – han måtte uvilkårligt se hende i øjnene. Øjnene lignede så ganske og aldeles dem, han hver dag så rettet på sig med et barnligt, kærligt blik, og det fremkaldte en mærkelig følelse hos ham.

"Drengen ligner Dem meget," sagde han pludselig.

"Det har man ofte sagt mig, mylord," svarede hun, "men det glæder mig mere, når man finder, han ligner sin fader."

Lady Lorridaile havde haft ret, hendes stemme lød virkelig elskelig og blid, og hendes manerer var naturlige og værdige. Hans uventede ankomst syntes ikke i mindste måde at have bragt hende ud af fatning.

"Javel," sagde greven, "han ligner også – min søn." Han trak heftigt i spidserne af sit hvide skæg. "Véd De, hvorfor jeg er kommet herhen?"

"Mr. Havisham har været hos mig og sagt mig, at der er blevet gjort fordringer gældende -"

"Og jeg kommer for at sige dem, at disse fordringer skal blive nøjagtigt undersøgt og bestridte, ifald der gives mindste mulighed for det. Jeg er kommet for at sige Dem, at drengen skal blive forsvaret ved alle lovens hjælpemidler. Hans rettigheder -"

"Han skal ikke eje noget, der ikke virkelig og i sandhed tilhører ham," afbrød den blide stemme ham, "selv hvis en lov kunne hjælpe ham til det."

"Det kan loven desværre ikke," sagde greven, "denne elendige skabning og hendes barn -"

"Måske hun har sin dreng lige så kær som jeg min Ceddie, mylord," sagde den lille mrs. Errol, "og hvis hun har været Deres ældre søns hustru, er det ham og ikke min søn, der er lord Fauntleroy."

Hun var lige så lidt bange for ham som Cedric, hun så lige så uforfærdet på ham som drengen, og det gjorde den mand godt, der hele sit liv igennem havde været en tyran. Det var så sjældent hændt ham, at nogen vovede at være af en anden mening end han, at det havde hele nyhedens interesse for ham.

"Dem var det vel betydeligt kærere, hvis han ikke skulle være greve af Dorincourt?" spurgte han lidt ærgerlig.

En let rødme dækkede det smukke ansigt.

"At være greve af Dorincourt er en høj, glimrende lod, mylord, det ved jeg vel, men det er mig mest om at gøre, at han skal blive som hans fader var: god, retfærdig og altid sand og trofast."

"Den skæreste modsætning til, hvad hans bedstefader har været?"

"Jeg har hidtil ikke haft den lykke at kende hans bedstefader," sagde mrs. Errol, "men jeg ved, at mit barn tror -" hun holdt inde, så roligt på greven og sluttede smilende: "Jeg ved, at Cedric elsker Dem."

"Ville han også have gjort det," spurgte greven tørt, "hvis De havde sagt ham grunden til, at jeg ikke ville modtage Dem i

slottet?"

"Nej," sagde mrs. Errol bestemt, "jeg tror det ikke, derfor ville jeg ikke have, at han skulle have det at vide."

"Få kvinder ville have været tavse i dette tilfælde," sagde greven halvt barsk.

Han begyndte at gå hurtigt op og ned i værelset og trak voldsomt i sit skæg.

"Ja, han elsker mig," sagde han med halvkvalt stemme, "og jeg elsker ham. Jeg kan ikke sige, at det ofte er passeret mig overfor et menneske. Jeg *elsker* ham. Jeg har syntes om ham fra det første øjeblik, jeg så ham. Jeg var gammel og træt af livet – siden jeg har ham, ved jeg, hvorfor jeg lever. Jeg er stolt af ham, det har gjort mig godt at tænke på, at han engang skal være hovedet for familien."

Hun blev stående foran mrs. Errol.

"Jeg er ulykkelig og elendig – elendig!"

Man kunne se det på ham. Ikke engang hans stolthed var i stand til at bevare hans stemme og hænder fra at sitre. Det var et øjeblik, som om han havde tårer i øjnene. "Det er måske derfor, jeg er kommet til Dem, fordi jeg er så ulykkelig," vedblev han, idet han formelig slugte hende med øjnene, "jeg har hadet Dem, jeg har været skinsyg på Dem. Den nederdrægtige, jammerlige historie har gjort alt anderledes. Efter at jeg har set den modbydelige kvinde, der siger, at hun har været Bevis' hustru, forekom det mig, at det måtte være en velgerning at se Dem. Jeg har været en egensindig, gammel nar, og jeg tror nok, at jeg havde været slem mod Dem. De er som drengen – og drengen er det eneste, jeg har i verden. Jeg er ulykkelig, og kun fordi De er ligesom drengen, og fordi han elsker Dem og jeg

elsker ham, er jeg kommet til Dem. For drengens skyld, vær ikke hård imod mig."

Han sagde det alt sammen i sin gamle barske, vrede tone, men syntes så dybt nedbøjet, så helt ude af sig selv, at mrs. Errols hjerte strømmede over af medlidenhed og sympati. Hun rykkede en lænestol frem foran kaminen.

"Hvis De ville sætte Dem lidt," sagde hun på sin simple, hjertevindende måde. "Sorgen har gjort Dem træt og nu behøver De al Deres kraft."

At hun talte så simpelt og kærligt til ham og sørgede så blidt for ham, var ham lige så nyt som den modsigelse, hun havde budt ham; også det mindede ham om "hans dreng" og han gjorde, hvad hun bad ham om. Måske var denne fortvivlelse og denne bitre skuffelse helbredende for ham. Var ikke al denne elendighed kommet over ham, havde han måske endnu betragtet den lille kone med uvilje og afsky, mens han nu følte trøst i hendes nærhed. Rigtignok var det nu ikke vanskeligt at behage ham, efter at han havde set "den anden", men dette ansigt og denne stemme var så velgørende, i hendes bevægelser og sprog lå en egen blid ynde, under hvis uimodståelige trylleri han snart følte sig mindre forstemt og mere meddelsom.

"Men hvad der så end bliver ud af det," sagde han, "for drengen skal jeg sørge, både nu og i fremtiden."

Da han ville til at gå, så han sig om i værelset.

"Synes De om huset?" spurgte han.

"Overordentlig godt," lød det oprigtige svar.

"Et hyggeligt, fredeligt værelse," sagde han, "må jeg komme igen og tale med Dem om sagen?"

"Så ofte De vil, mylord!"

Derpå steg han i vognen og kørte bort. Thomas og Henry var aldeles målløse over denne nye vending i sagernes stilling.

13. En frelser i nøden

Naturligvis trængte historien om den nye lord Fauntleroy og den vanskelige stilling, greven af Dorincourt derved var kommet i, sig hurtigt fra de engelske blade over i de amerikanske; den var meget for interessant til ikke at blive påagtet, den dannede snart hovedemnet for samtalen dér som her. Jo mere der blev skrevet om det, jo mere blev der lagt til, så at sagens rette sammenhæng næsten ikke var til at opfatte mere, og mr. Hobbs, der i troligt læste hvert ord, var nær ved at blive helt forstyrret i hovedet over det. Den ene avis skildrede hans lille ven som en smuk baby i lang bærekjole, den anden som en håbefuld yngling i Oxford, der havde fået flere udmærkelser dér og særlig gjort sig bemærket ved at skrive græske digte. Et blad berettede, at han var forlovet med en ung dame af påfaldende skønhed, datter af en hertug, atter andre, at han nylig var blevet gift, osv. Det eneste, der ikke blev fortalt, var, at han var en flink lille dreng mellem syv og otte år med krøllet hår og flinke ben. Nogle blade sagde, at han slet ikke hørte til familien, men som lille havde solgt aviser i New York, indtil det var lykkedes hans moder i den fuldstændigste grad at bedrage grevens advokat og vinde ham for sine planer. Så kom beskrivelsen over den nyopdukkede lord Fauntleroy og hans moder. En gang var hun en skuespillerinde, én gang en sigøjnerinde og en anden gang en meget smuk, spansk dame. Kun i ét punkt var alle aviserne enige, nemlig i at greven af Dorincourt på ingen måde ville anerkende hendes fordringer, og at det, da der i hendes forklaringer var nogle unøjagtigheder,

i alle tilfælde ville komme til en meget interessant og meget opsigtsvækkende proces. Mr. Hobbs gennemlæste hver dag alle mulige aviser, indtil hans hoved brændte som ild, og om aftenen blev det så alt sammen drøftet med Dick. Lidt efter lidt begyndte betydningen af en greve af Dorincourts stilling at gå op for dem, og jo nøjere de erfarede, hvilken glimrende formue og hvilke herlige godser en sådan besad, jo mere steg deres ophidselse og harme.

"Man skulle gøre noget," sagde mr. Hobbs hver dag, "greve eller ikke greve – sådan en besiddelse burde man ikke lade slippe ham af hænderne."

Desværre kunne de to venner og forbundsfæller ikke gøre andet end skrive breve, hvori de forsikrede Cedric om deres deltagelse og venskab, hvad hver også for sin del rigeligt gjorde, og mr. Hobbs forsikrede ham desuden, at hvis han ikke blev greve, kunne han til enhver tid så lov at træde ind i hans forretning og med tiden blive hans kompagnon.

"Så har han i det mindste sit gode udkomme," sagde mr. Hobbs, da han viste Dick brevet.

"Ja, det har han," erklærede Dick overbevist.

Næste morgen oplevede en af Dicks kunder en stor overraskelse. Det var en ung jurist, der nylig var begyndt at praktisere, så fattig som unge jurister, der lige begynder, undertiden er det, men en begavet, energisk ung mand med et udmærket humør og et lyst hoved. Han havde lejet sig et temmelig fattigt kontor lige i nærheden af Dicks stade og var hver morgen dennes kunde og havde altid et venligt ord og en lille spøg tilovers for denne, selv om hans fodtøj ikke altid efter Dicks kræsne begreber var i rigtig stand.

Denne morgen havde den unge retslærde haft et illustreret blad i hånden, mens Dick børstede hans støvler, et af disse blade, der er på højde med deres tid og altid holdt læserne *à jour* med interessante dagsbegivenheder. Da den anden støvle havde fået den tilbørlige glans, sagde den unge mand til Dick:

"Se der, Dick, behold du den, den kan være dessert til dit måltid. Sådan ser et engelsk slot ud og sådan en engelsk greves svigerdatter, køn ung kone forresten, en voldsom mængde hår, der synes at være fløjet en god portion støv i det. Det er på høje tid at du, fremadstræbende yngling, gør dig bekendt med den høje adel, nu kan du gøre begyndelsen med den højædle greve af Dorincourt og hans svigerdatter lady Fauntleroy. – Halløj, dreng – hvad er der nu på færde?"

Portrætterne, han havde talt om, var på første side, og Dick stirrede dødbleg og med åben mund på et af dem.

"Hvor mange penge skal du have? Men hvad går der af dig? Hvad er det, menneske?"

Dick så rigtignok ud, som om han var ramt af synet. Han pegede, uden at tale, på det ene billede, hvorunder der stod: "Prætendentens moder" (Lady Fauntleroy).

Billedet viste en smuk kvinde med sorte fletninger lagt mange gange i krans om hovedet.

"Hende," sagde han endelig, "hende kender jeg bedre end De."

Den unge advokat lo.

"Hvor har du gjort det interessante bekendtskab?" spurgte han, "her i New York eller på din sidste sviptur til Paris?"

Dick havde ikke tid til at svare på den vits, han var begyndt at pakke sine sager sammen som om der efter denne efterretning slet ikke mere kunne være tale om at fortsætte forretningen.

"Det er lige meget," sagde han, "jeg kender hende, og i dag bestiller jeg ikke mere her."

Næppe fem minutter efter ilede han i stormskridt forbi mrs. Errols tidligere hjem, hen til butikken på hjørnet. Mr. Hobbs ville næppe tro sine egne øjne, da han så Dick storme ind i butikken på denne tid af dagen. Dick var aldeles åndeløs og kastede bladet på disken.

"Hallo -" udbrød. Mr. Hobbs, "hvad er der, Dick?"

"Se der – der på billedet – ja, hende, fruentimmeret dér – hun er ingen adelig – slet ikke," sagde han vredt og hurtigt, "hun er ingen lady eller nogen lords kone, jeg vi lade mig rive i stykker på, at det er Minna – Minna! Jeg ville kende hende over alt, lige så godt som Ben! Spørg kun Ben!"

Mr. Hobbs sank ned på en stol.

"Sagde jeg det ikke? De vil bedrage ham," stønnede han, "bedrage ham, fordi han er en amerikaner."

"Hvad for nogen 'de'?" brølede Dick. "*Hende* er det – hende ganske alene – hun har altid haft hovedet fuldt af djævelskab. Og nu vil jeg også fortælle Dem noget andet, som stod i et blad, og som faldt mig ind, da jeg så billedet. Der står i sådan et blad, at den lille slyngel, hendes søn, havde et ar på kinden! Jo pyt! Er det en lord, å er jeg det også! Bens dreng er det! Min brodersøn er det! Han fik arret, da hun smed tallerkenen efter mig."

Det kan nok være, at Dick var vigtig over sin opdagelse, der, som den lille lord ville have udtrykt sig, *'tresserede* ham og optog ham helt. Mr. Hobbs og han smedede tusinde planer, men den gode urtekræmmer følte sig aldeles overvældet af det ansvar, der var kommet til at hvile på ham efter Dicks opdagelse. Dick derimod sprudlede af virksomhed og energi. Han begyndte

straks at skrive et brev til Ben og klippede billedet ud af bladet for at vedlægge det. Mr. Hobbs skrev til greven og til Cedric selv. Midt i al denne åndelige virksomhed fik Dick en god tanke.

"Hør engang, han der gav mig bladet, var a'vo'kat. Ham kan vi spørge. Sådan noget skal en a'vo'kat vide besked om."

Dette forslag og Dicks hele behjertede optræden, gjorde storartet indtryk på mr. Hobbs.

"Ja, sådan skal det være," sagde han højt, "den sag kræver en advokat."

Butikken blev overgivet til en stedfortræder, og et par minutter efter var mr. Hobbs smuttet i overfrakken og med sin forbundsfælle på vej til den unge advokat, som de et øjeblik efter satte i stor forbavselse ved deres romantiske historie.

Hvis det ikke havde været en meget ung advokat med virkelystent sind og en misundelsesværdig masse brugbar tid, så havde det vel kostet meget at få ham til at tage sig af denne uklare og meget fabelagtigt klingende historie, men da han tilfældigvis havde en brændende længsel efter arbejde, og da han tilfældigvis kendte Dick, og da denne Dick tilfældigvis havde et meget levende fremstillingstalent, så mødtes alle deres ønsker i største hast.

"Og," sluttede mr. Hobbs, "sig De kun ugenert, hvad De skal have for hver time af Deres tid og tag den grundigt betalt ... *jeg* betaler, jeg, Silas Hobbs, specerihandler, hjørnet af Blout Street."

"Hvis sagen forholder sig således, som vor ven Dick mener," sagde Harrison, "så er den næppe af mindre vigtighed for mig end for lord Fauntleroy selv, og efterforskninger kan i alle tilfælde ingen skade gøre. Det lader jo allerede til, at der har vist

sig tvivl med hensyn til drengen. Konen har flere gange modsagt sig selv med hensyn til hans alder og derved vakt mistanke mod sig. Først og fremmest må der skrives til Dicks broder og til greven af Dorincourts advokat."

Før solen gik ned var to breve på vej til forskellige himmelegne. Det ene sejlede ud af New Yorks havn med en engelsk postdamper, det andet bruste med vindens hastighed afsted med et californisk posttog. Det ene bar adressen T. Havisham *Esq.*, det andet var rettet til mr. Benjamin Tipton.

Efter at butikken var lukket, aftenen efter denne mindeværdige dag, sad mr. Hobbs og Dick sammen endnu efter midnat og lagde råd op med hinanden.

14. Uvelkomne overraskelser

Det er forbavsende, hvor kort tid mange af de allermærkværdigste ting behøver til at ske i. Et par minutter havde engang været tilstrækkelige til at gøre den lille dreng med de røde strømper, han, der var en så flittig gæst i mr. Hobbs butik og ellers førte sin tilværelse i en lille af verden forglemt gade etsteds i New York, til en ung, engelsk adelsmand og arving til en umådelig formue. Så havde igen et hundrede ord formået at stemple denne adelsmand som en lille usurpator, der ikke ejede en hvid og ikke havde spor af ret til al den glans og herlighed, der omgav ham. Og, hvor utroligt det end lyder, tog det igen ikke lang tid på ny at omskabe alt og give den, der havde stået i fare for at miste alt, alt tilbage.

At denne sidste forvandling af tingene kunne gå så hurtigt for sig, kom i særdeleshed af, at den kvinde, der kaldte sig lady Fauntleroy, aldeles ikke var sin rolle voksen. Da mr. Havisham havde underkastet hende et temmelig skarpt krydsforhør angående hendes ægteskab og barnets fødsel, havde han to eller tre gange grebet hende i modsigelser, hvad der naturligvis i høj grad havde vakt hans mistanke. Så snart hun havde mærket dette, var hun kommet helt i raseri og havde derved forløbet sig endnu mere. Det var kun med hensyn til barnet, at der var tvivl til stede, at hun havde været gift med lord Bevis og så var løbet fra ham igen, nærede mr. Havisham efter hendes attester ikke spor af tvivl om. Derimod viste det sig at være falsk, at hun havde angivet en lille forstad ved London som barnets fødested, og da mr. Havisham på grund af denne første, bevislige

usandhed anstillede nærmere efterforskninger, kom netop brevet fra den unge advokat i New York og mr. Hobbs' to breve.

Med disse to breve foran sig sad mr. Havisham og greven i dennes bibliotek og talte om, hvad der videre burde gøres.

"Fra den tredje samtale, jeg havde med konen," sagde mr. Havisham, "forekom hun mig i høj grad mistænkelig. Barnet forekom mig at være ældre, end hun sagde, og et par gange tog hun fejl af dets fødselsår, skønt hun straks rettede fejltagelsen. Der er forskellige af de ting, jeg har opsporet, der stemmer fuldkommen overens med det, der er fortalt i dette brev. Det bedste er i alle tilfælde at telegrafere efter disse to brødre Tiptons og bede dem komme herover; hun må ikke have nogen anelse om, at de er her, før hun pludselig står ansigt til ansigt med dem. Snedig er hun vel nok, men jeg tror ikke, hun har megen selvbeherskelse, og kender hun dem og det forholder sig, som de påstår, vil hun ikke kunne undgå at røbe sig."

Og således skete det.

For ikke at vække mistanke, vedblev mr. Havisham som før at konferere med prætendentinden og sagde hende, at han gjorde alt for at få hendes fordringer prøvet, ja, lod endog, som om han ikke mere tvivlede om, at hun ville få sine rettigheder anerkendt. Som følge heraf voksede hendes dristighed og anmasselse fra dag til dag, hun blev mere fordringsfuld og mindre og mindre forsigtig.

En smuk morgen, da hun, hensunket i sine fremtidsdrømme, sad i dagligstuen i det lille, simple gæstgiversted, hvor hun boede, blev mr. Havisham meldt. Da han på hendes ønske trådte ind, fulgte ikke mindre end tre uventede fremmede ind med. Den ene var en fiffigt udseende,

halvvoksen dreng, den anden en køn, bredskuldret, ung mand, og den tredje var ingen anden end Hans Herlighed, greven af Dorincourt i egen person.

Hun sprang op og udstødte et skingrende angstråb – hun havde hverken tid eller kraft til at undertrykke et sådant. I de sidste år havde hun kun nu og da yderst flygtigt sendt en tanke til de to amerikanere, og var tanken fløjet derhen, så var det altid med den trøst, at verdenshavet lå imellem dem, og at hun aldrig ville få dem at se mere. Muligheden for et gensyn var aldrig et øjeblik kommet hende i tankerne.

Dick, hvis manerer desværre ikke var så gode, at grevens nærværelse hindrede ham i at møde med et bredt grin over hele ansigtet, gik først hen imod hende.

"Goddag, Minna!" sagde han.

Den høje, unge mand, Ben Tipton, så kun tavs på hende.

Mr. Havisham så tavs fra den ene til den anden.

"Er denne dame Dem bekendt?" spurgte han.

"Ja," sagde Ben kort og bittert, "vi kender hinanden."

Så vendte han hende ryggen, som om han ikke længere kunne tåle synet af dette falske ansigt, der engang havde været ham så kært, og gik hen til vinbuet. Konen, der så sig fuldstændig demaskeret og prisgivet, kom nu i et til vanvid grænsende raseri, der vel ikke var noget nyt for Ben og Dick Tipton, men som næsten forfærdede de andre tilskuere ved den syndflod af eder, trusler og forbandelser, hun lod strømme ned over dem alle. På Dick havde alt dette kun den virkning, at hans grin blev bredere og bredere. Ben vedblev at se ud af vinduet.

"Jeg kan for en hvilken som helst ret sværge på, at det er hende," sagde han så henvendt til mr. Havisham, "og kan stille

mere end tolv vidner, hvis det behøves. Hendes fader er en anstændig mand, der desværre er kommet en del bag af dansen; moderen var ligesom hun, faderen lever endnu, og har æresfølelse nok til at skamme sig over sin datter. Han kan sige Dem, hvem hun er og om hun er gift med mig eller ikke."

Pludselig knyttede han hånden og vendte sig om mod hende.

"Og barnet?" spurgte han, "hvor er han? – Han går med mig! Med dig er han færdig, ligesom jeg er det."

Næppe havde han udtalt, før døren til soveværelset blev lukket op på klem, og barnet, der formodentlig var blevet gjort nysgerrig ved den højrøstede tale, kiggede ind. Det var intet smukt barn, men ansigtet var klogt og behageligt, han lignede faderen meget, og på den ene kind havde han et stort, synligt, hvidt ar.

Han gik hen til ham og tog ham i hånden, hans egen hånd sitrede stærkt.

"Ja," sagde han, "at han er min, kan jeg også sværge på. Tom," sagde han henvendt til den lille, "jeg er din fader og vil tage dig med. Hvor er din hat?"

Drengen pegede på stolen, hvor den lå. At blive taget med synes åbenbart at være en meget glædelig begivenhed for ham: han havde i den korte tid, han havde levet på jorden, oplevet så mange omskiftelser, at det slet ikke forekom ham underligt at se en fader i den fremmede; den kone, der for nogle måneder siden var kommet og havde afhentet ham hos hans plejemoder, og som havde sagt ham, at hun var hans moder, havde fra første øjeblik af været ham så modbydelig, at han hellere end gerne forlod hende.

Ben tog hans hat og gik hen imod døren med drengen.

"Hvis De kommer til at bruge mig, ved De jo, hvor jeg er at finde," sagde han til mr. Havisham.

Dermed gik han med barnet ved hånden uden at kaste et eneste blik på sin kone. Denne skummede bogstavelig talt af raseri, og greven stod med afsky og iagttog hende.

"Nu må De være rolig," sagde mr. Havisham bestemt. "Bliver De således ved, ender det med at De kommer i spændetrøje."

Den forretningsmæssige, korte tone, hvori denne anmodning blev fremført, syntes at gøre hende begribeligt, at hendes vredesudbrud kun hjalp såre lidt her, og idet hun kastede et frygteligt blik til advokaten skred hun ind i det andet værelse, hvis dør hun slog til efter sig med et brag.

"Hun giver os intet mere at bestille," sagde advokaten og han fik ret. Endnu samme aften forlod hun gæstgiverstedet og tog til London, hvor man snart tabte hendes spor. – - -

Efter afslutningen af denne modbydelige scene, steg greven rask ind i sin vogn.

"Til Court Lodge!" lød ordren.

"Til Court Lodge," råbte mr. Thomas til kusken og tilføjede sagte: "Pas på, vi oplever noget nyt i dag."

Da vognen kørte frem for Court Lodge, var Cedric i dagligstuen hos sin moder.

Greven trådte ind uden at lade sig melde. Han så en halv fod højere ud end ellers, og hans øjne lyste af glæde.

"Hvor er *lord Fauntleroy*?" spurgte han.

Mrs. Errol trådte et par skridt frem, rødmende af spænding og forventning. "Er han lord Fauntleroy?" spurgte hun bævende, "er han det virkelig?"

Greven greb hendes hånd.

"Ja, han er det!"

Så lagde han sin anden hånd på Cedrics skulder.

"Fauntleroy!" sagde han i sin bydende tone, "spørg din moder, hvornår hun vil flytte op på slottet til os."

Fauntleroy slyngede jublende sine arme om moderens hals.

"Hører du, moder! Du skal blive hos os! Blive helt hos os!"

Greven så på mrs. Errol, og hun på ham.

Det var hans fulde alvor; han havde erkendt det rigtige i at slutte fred med sin arvings moder, og én gang kommet til en beslutning, afgjorde han sagen med sin sædvanlige hurtighed og bestemthed.

"Men er De nu også vis på, at De kan bruge mig dér?" spurgte mrs. Errol med sit blide, henrivende smil.

"Ganske vis," sagde han kort, "vi skulle have haft Dem dér fra begyndelsen af, vi vidste det blot ikke. Jeg håber, at De kommer."

15. Den ottende fødselsdag

Ben vendte med sin dreng tilbage til sin farm i Californien under de bedste omstændigheder af verden. Kort før hans afrejse fra Europa havde mr. Havisham meddelt ham, at greven af Dorincourt var tilbøjelig til at gøre noget for den lille dreng, der under visse omstændigheder havde kunnet blive lord Fauntleroy, og han mente, at det bedst kunne ske ved at anbringe en større sum penge i en landejendom i Californien, hvis drift og kvægopdræt Ben skulle overtage på betingelser, der satte ham i stand til at sørge udmærket for sin søns opdragelse og fremtid. Han forlod altså Europa som tilkommende herre over en californisk farm, der allerede var så godt som hans egen og om nogle år fuldstændig ville være det. Og for at kaste et blik ind i fremtiden: det skete virkelig således. Tom voksede op, kraftig og dygtig, og hængte ved sin fader af hele sit ærlige hjerte. De to havde lykken med sig i alt, hvad de begyndte på, og Ben sagde altid, at sønnen i fuldeste mål holdt ham skadesløs for alt, hvad han havde lidt under sit ægteskab.

Dick og mr. Hobbs derimod – mr. Hobbs var kommet med for at se "disse aristokrater lidt på fingrene" og passe på, at alt gik "rigtigt" til – sejlede ikke så snart tilbage til den nye verden. Greven havde straks, da den uventede hjælp i sagen blev ham til del, besluttet at sørge for Dick og først og fremmest da for, at han fik en god opdragelse, og mr. Hobbs mente, at han, da han havde fundet en dygtig stedfortræder, der imens passede forretningen udmærket godt, nok kunne tillade sig den luksus at blive i England og overvære festlighederne ved lord

Fauntleroys otte års fødselsdag. Alle forpagterne, ja selv daglejerne, var inviteret til den, med hustruer, børn og familie, der skulle være festmåltid i parken og dans og musik og aftenen skulle slutte med glædesblus fra alle høje og et storartet fyrværkeri.

"Aldeles som fjerde juli," jublede lord Fauntleroy, "skade, at min fødselsdag ikke er den fjerde, så kunne de fejres sammen."

Det må desværre tilstås, at venskabet mellem mr. Hobbs og greven ikke havde udviklet sig til en grad af inderlighed, som det ville have været nyttigt for det britiske aristokrati at være vidne til; mylord havde lige så lidt øvelse i at omgås med handelsfolk, som mr. Hobbs i at omgås "grever og den slags", og det lå vel deri, at talen mellem dem aldrig kunne komme i rigtig gang. Desuden må det tilstås, at alle de herligheder, som lord Fauntleroy holdt det for sin pligt at vise mr. Hobbs, på en vis måde forbløffede denne og berøvede ham en del af hans tidligere selvtillidsfuldhed og sikkerhed.

Den ydre port med stenløverne og avenuen havde allerede gjort et stærkt indtryk på den djærve republikaner, og synet af slottet selv, med terrasserne, blomsterbedene, drivhusene, de underjordiske fængsler, påfuglene, hundene, kronvildtet, stalden og våbnene, den store trappehal med malerierne, og de talløse tjenere i liberi havde også bragt ham noget ud af fatningen, men anegalleriet var dog det, der berøvede ham den sidste rest af hans sindsro.

Han så sig om i det store, herlige rum, hvori lord Fauntleroy førte ham hen og sagde:

"Det her lader nok til at være en slags museum, ikke sandt?"

"Nej – nej – det tror jeg ikke," sagde Cedric lidt usikkert, "jeg tror ikke, at det er et museum. Bedstefader siger, at det er hele hans slægt, onkler og tanter af ham, tror jeg."

"Alle dem!" råbte mr. Hobbs rystet, "alle dem! Nå, det kan man kalde en familie, din grandonkel må have haft! Har han opdraget alle dem?"

Han sank grebet om på en stol og søgte at begribe størrelsen af en sådan familielykke, indtil det, ikke uden vanskelighed, lykkedes lord Fauntleroy at gøre ham begribeligt, at det, angående alle disse på væggen hængende portrætter ikke drejede sig om en enkelt grandonkels efterkommere.

Til sidst fik han den gode idé at kalde mrs. Millon til hjælp, og denne værdige dame kendte ikke alene ethvert billede og malerens navn, men hun fortalte også romantiske og rørende historier om enhver af de her forevigede lords og ladies. Efter at mr. Hobbs var begyndt at begribe noget om huset Dorincourts stamtræ og havde hørt en del af fortællingerne, begyndte han at skatte anegalleriet højst af alle slottet Dorincourts skatte, og mange gange kom han fra gæstgiverstedet, hvor han var taget ind, over til slottet for at tilbringe en time i derinde og sidde og stirre forbavset og hovedrystende på billederne, der syntes at stirre lige så forbavsede på ham igen.

"Og allesammen grever eller næsten grever! Og han bliver også sådan en!"

I hans inderste var aristokratiet og dets måde at leve på ham ikke nær så meget imod, som han havde tænkt sig, og det er tvivlsomt, hvor vidt hans republikanske anskuelser, ved et nærmere bekendtskab med slotte og aner og alle den slags

herligheder, ikke ville være blevet betænkeligt rystet i deres grundvold.

En dag hørte man i det mindste en ytring af hans mund, der var godt egnet til at give anledning til en sådan formodning.

"Når det kom til stykket, ville jeg ikke være så ked af det endda, hvis jeg var en sådan greve."

Det lader formodningerne have stort spillerum.

Det var en stor dag for alle, lord Fauntleroys ottende fødselsdag, og Hans lille Herlighed var ikke den mindst glade ved det. Hvor smuk så ikke parken ud, opfyldt af alle de mange mennesker, klædt i deres bedste klæder, og teltene med småfanerne og de store flag, der vajede fra slottet. Ikke en eneste, der kunne og måtte komme, var blevet hjemme, for alle, alle var glade ved, at den lille lord Fauntleroy også virkelig var deres lord Fauntleroy og engang skulle være deres greve og herre. Alle ville i dag se ham og hans smukke lille moder, der allerede havde vundet så mange hjerter, og alle følte meget mindre frygt og mere agtelse for den gamle herre, da den lille dreng havde ham så kær, og troede så urokkeligt på ham, og fordi greven endelig havde sluttet fred med sin arvings moder og behandlede hende med stor agtelse. Ja nogle var endog af den anskuelse, at det tidligere fjendskab stod i begreb med at forvandle sig til varmt venskab, og at det lod til, at der under moderens og barnets forenede indflydelse endnu kunne blive en ganske manerlig gammel adelsmand ud af ham, og det kunne jo gøre en del af det onde godt igen.

Hvilke skarer af mennesker, der dog gik om mellem teltene og på de store græsplæner! Forpagtere og forpagterkoner i søndagsklæder, unge mennesker med deres kærester, børn, der

legede og tumlede, og gamle koner i røde kåber, der stod i grupper og holdt faddersladder.

Også slottet selv var fuldt af gæster, herrer og damer, der var kommet for at se hele det brogede liv og bringe den lille lord deres lykønskninger og gøre mrs. Errols bekendtskab. Lady Lorridaile og hendes mand var der, og naturligvis også mr. Havisham, der ikke var den, der glædede sig mindst over sin lille klients lykke, og for hans skyld villigt tog sig af mr. Hobbs og Dick og viste dem om og forklarede alting.

Og solen skinnede, fanerne flagrede, børnene legede, de dansende fløj rundt til musikkens toner, og midt i at denne glæde svømmede Hans lille Herlighed i et hav af salighed, og alle så efter ham og han nikkede og smilede til alle, og verden forekom ham så livsalig og rosenrød, som den kun kan forekomme en lille dreng på hans ottende fødselsdag!

Og endnu en anden var lykkelig lige ind i sit inderste hjerte – en gammel mand, der, skønt han hele sit liv igennem havde været rig og fornem, dog havde megen lidt erfaring i at være rigtig lykkelig. Måske var det også, fordi han nu havde lært at være god imod andre, at det nu på hans gamle dage skulle læres ham, hvor godt det er at være virkelig inderlig glad i hjertet. Rigtig nok havde han langt fra bragt det så vidt i at være god, som Fauntleroy mente, men han havde i det mindste lært at holde rigtigt inderligt af noget i denne verden, og han havde flere gange grebet sig i, at han i grunden ikke så ugerne udøvede alle de velgørende handlinger, som hans lille sønnesøn ved sin mistro-fri tillidsfuldhed næsten nødte ham til, og det var da altid en begyndelse og en god begyndelse. Desuden syntes han dag for dag bedre om sin søns kone, og det var ingen

uvigtig begivenhed, at han virkelig stod i begreb med også at komme til at holde af hende. Han hørte gerne hendes yndige stemme og så gerne hendes søde ansigt, og når han om aftenen sad i sin lænestol ved kaminen og hørte hende tale med sin dreng, lyttede han ubemærket med en vis nysgerrighed til de kærlige, kloge og dybtfølte ord, der blev vekslet. Han havde hidtil aldrig hørt nogen tale på den måde, og han forstod nu godt, hvorfor den lille svend til trods for den simple gade i New York og til trods for omgangen med handelsfolk og støvlepudsere, var blevet den fornemme, ridderlige natur, som han var, som ingen behøvede at skamme sig over, selv når skæbnen fik den idé, pludselig at gøre ham til en lille eventyrprins, flytte ham til et slot og gøre ham til arving af alle dets herligheder.

Sagen var jo også simpel nok, det var et rent, godt, ædeltfølende moderhjerte, der havde omgivet ham, ledet ham og lært ham at have gode tanker og sørge for andre. Det er meget lidt og meget simpelt, men dog måske større og bedre end noget som helst andet i verden. Han kendte ikke noget til titel og rang, fornemt liv og fornemme sæder, men han var over alt og i enhver stilling elskværdig, fordi han var sand og naturlig og havde et kærligt, ædelt hjerte. Og børn, der er således, er født til kongebørn.

Og den gamle grev Dorincourt var i dag veltilfreds med ham, når han så ham drive om nede i parken, tale med folkene og besvare deres hilsener med sine høflige små komplimenter, eller når han viste sig som opmærksom vært overfor sine gæster, Dick og mr. Hobbs, eller sagte sneg sin hen til sin moder og lyttede til det, hun talte med damerne om. Endnu mere

tilfreds var han, da de alle med hinanden trådte ind i det største telt, hvor de mere velhavende forpagtere og deres hustruer gjorde sig til gode ved det veldækkede bord.

Man var lige begyndt på skålerne, og den officielle *toast* for greven blev modtaget med mere varme, end det ville have været tænkeligt for nogle måneder siden.

Så rejste en tyk landmand sig og udbragte en skål for lord Fauntleroy, og hvis der havde været den ringeske tvivl mulig angående Hans lille Herligheds popularitet, så ville al denne jubel, al denne klappen i hænderne og alle disse endeløse hurraer, al denne klirren med glas og anden støj straks have besejret den. Ja, begejstringen hos de godmodige folk var så stor, at ikke engang tilstedeværelsen af herrerne og damerne fra slottet pålagde dem nogen tvang. Der opstod en hel tumult, og mange kvinder havde tårer i øjnene, når de så på det blomstrende barn, der stod mellem moderen og bedstefaderen, og uvilkårligt fløj det fra mund til mund:

"Gud velsigne ham, den søde, lille dreng!"

Den lille lord Fauntleroy var aldeles lyksalig. Han smilede og gjorde talløse buk og var hel purpurrød af glæde og stolthed.

"Gør de det, fordi de holder af mig, Hjertenskær?" spurgte han stormende, "virkelig fordi de holder af mig? Åh, hvor jeg er glad!"

Så lagde greven sin hånd på drengens skulder og sagde:

"Fauntleroy, du må takke dem for deres venlighed."

Cedric så betuttet først på ham og så på sin moder.

"Må jeg det?" spurgte han nølende.

Men da hans moder smilede opmuntrende til ham, tog han mod til sig og trådte et skridt frem. Alles øjne rettedes på ham,

og han stod dér med det søde, uskyldige barneansigt, der i dette øjeblik havde et rørende præg af tapperhed, og begyndte at tale så højt, han kunne, så man kunne høre den klare barnestemme over hele teltet.

"Jeg takker Dem så meget! Og jeg håber, at De vil være rigtig fornøjet på min fødselsdag – fordi jeg er også selv er så fornøjet – og jeg – og jeg glæder mig også meget til jeg skal være en greve – i begyndelsen glædede jeg mig ikke så meget, – og jeg – og jeg holder så meget af slottet – og af landsbyen – der er så smukt her – og – og – når jeg engang bliver greve, vil jeg prøve på at være akkurat lige så god som min bedstefader."

Under tordnende jubelråb fra den begejstrede mængde trak han sig tilbage, puttede med et lettelsens suk sin hånd i grevens og klyngede sig op til den gamle herre med et spørgende blik, om det også var rigtigt, han havde båret sig ad.

Ja, det er da egentlig enden på min historie, men jeg kan ikke lade være at berette om en højst ejendommelig handling og det er, at den stolte republikaner, mr. Hobbs, følte sig så tiltalt af "gamle Englands" aristokrati, og at han fandt det så umuligt at lade sin unge ven vokse op uden sin opsigt, at han solgte sin hjørnebutik i New York og oprettede en "blandet varehandel" i Hans Herligheds landsby Erlesboro, der snart fik mange kunder, slotsherskabet selv indbefattet, og voldte mrs. Dibble stor hjertesorg. Og om end det personlige forhold mellem ham og greven vel aldrig kunne kaldes intimt, blev den vakre Hobbs dog med tiden mere aristokratisk end mylord selv, studerede hver morgen Hoftidenden og fulgte forhandlingerne i Overhuset med dybeste interesse. Det var omtrent ti år efter, at

Dick, der nu havde sin studentertid bag sig og stod i begreb med at rejse over til sin broder i Californien, rettede det spørgsmål til den værdige handelsmand, om han slet ikke følte lyst til at tage over til Amerika igen?

Mr. Hobbs rystede alvorligt på hovedet.

"Jeg kunne ikke holde det ud dér," sagde han. "Jeg bliver i nærheden af *ham* og ser efter, at alt går rigtigt til. Og landet derovre – så længe man er ung og har lyst til at røre sig, kan det være godt nok, men – det har ingen traditioner – nej, nej, det har ikke spor af traditioner."

Om "Lille lord Fauntleroy"

Forfatter: Frances Hodgson Burnett (1849-1924).
Org.udgave: *Little Lord Fauntleroy.* Føljeton i *St. Nicholas Magazine* november 1885 – oktober 1886, bogudgave Charles Scribner's Sons, New York 1886.
Denne udgave baseret på: *Den lille Lord.* Roman af Frances Hodgson-Burnett. *Illustreret Familie-Journal* nr. 41-53 1888. Carl Allers Forlag, København. Oversætteren er ikke oplyst i forlægget.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter foto af Napoleon Sarony (1821-1896): *Elsie Leslie Lyde i rollen som Lille Lord Fauntleroy* på *The Broadway Theatre*, New York 1888..

ISBN 978-87-7628-092-5
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-375-0.

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk